

Beyaz Dizi

İki Roman Birarada

HARLEQUIN®

en çok okunan yazarlar

Susan Mallery

ARKADAŞIMIN KIZI

ISSN 1307-3869

Beyaz Dizi Aşk Romanları
Her ayın 1'inde ve 15'inde okurlarıyla...

2009/03
Fiyat: 8 YTL
Kıbrıs: 10 YTL

Meredith Palmer (Meri):
Romanın kadın kahramanı

Jack Howington III:
Romanın erkek kahramanı

Hunter Palmer:
Meri'nin ölen ağabeyi. Romanın gölgedeki kahramanı

Betina ve Colin:
Meri'nin bilim kurulundaki arkadaşları

Bobbi Sue:
Jack'ın asistanı

Andrew Laymen:
Meri'nin evlenmeyi düşündüğü erkek arkadaşı

www.CepSitesi.Net

BİRİNCİ BÖLÜM

On bir yıl önce...

Meredith Palmer on yedinci yaş gününün öğleden sonrasında, yatağının içine kıvrılmış hüngür hüngür ağlıyordu. Hayatında her şey kelimenin tam anlamıyla bir felâketti. İyi olacağı da yoktu. Daha bu yaşında dünyanın en mutsuz ve umutsuz insanı olmuştu.

Belki de en iyisi, kendisini yataktan penceresinden aşağıya koyuvermek olacaktı. Ama binanın sadece dördüncü katında olduğuna göre, bu da çok güvenli bir ölüm yolu değildi...

Doğrulup gözyaşlarını sildi. Mesafeyi ve bu mesafeden yere düşmenin şiddetini iyi hesap etmesi gerekirdi. Teşebbüsünde başarılı olması, biraz da düşme şekline bakardı. Örneğin, pek olası değildi ama ayakları üzerine düşse, o zaman çarpmanın şiddeti en çok...

Kalem kâğıt üzerinde bir takım hesaplar yapmaya başlamıştı. Bunun için doğru katsayı ne olabilirdi...?

Meri kâğıdı kalemi elinden attı. "Tam bir korkağım. İntihar etmek yerine matematik hesapları yapıyorum. Benden hiçbir şey olmaz. Bu yüzden doğru düzgün tek bir arkadaşım bile yok zaten," diye mırıldandı çaresiz ve ümitsiz bir şekilde

Yeniden ağlamaya başladı. Bu sefer de korkaklığına çare bulamadığı için ağlıyordu. Hayatını yalnız bir insan olarak bitecekti.

"Bari kendime kedi alsam. Ama kediye karşı da alerjim var..."

Odasının kapısı açılıncaya yüzünü yastığa gömdü. "Çık dışarı."

"Hiç niyetim yok," dedi bir ses.

Bu sesi tanıyordu. Bütün romantik, hatta yata cinsel rüyalarını kahramanına aitti bu ses. Uzun boylu. Saçları ve gözleri gece karanlığı kadar siyah biriydi bu.

Meri, "Birisini beni öldürmeli," diye inledi.

"Seni kimse öldürmeyecek." Jack bunu söylerken yatağının kenarına oturmuş, kocaman elini onun sırtına koymuştu. "Kalksana ufaklık. Bugün senin yaş günün. Derdin ne söyle bakalım?"

Acaba Jack'ın ne kadar zamanı vardı. Ona kocaman bir listeyle cevap verebilirdi. Herhalde o kadar zamanı yoktu. En önemlilerini özetlemeliydi. "Hayatımdan nefret ediyorum. Korkağın tekiyim. Şişkoyum, çirkinim, derfliyim ve her zaman da böyle kalacağım."

Jack'ın derinden iç geçirdiğini duydu. Jack adındaki bu çocuğa çılgınca aşık olması için bir sürü nedeni vardı. Evet, mülthiş yakışıklıydı. Ama bu fazla önemli değildi Meri için. Jack'ın en hoş tarafı, onunla zaman zaman konuşuyor, zaman geçiriyor olmasıydı. Erkek kuzdeşi Hunter'den sonra en çok sevdiği insan Jack'dı.

"Sen korkak değilsin." Jack'ın sesi yumuşacıktı.

Ama şişko olmasına itiraz etmemişti. Bir elli altı olan boyuna karşın, en az on beş yirmi kilo fazlası vardı. Nasıl itiraz etsindi ki onun şişko olmasına. Daha önemli eksik, çirkin olduğuna da itiraz etmemesiydi. Jack kibar bir çocuktü. Ama yalancı değildi.

Jüpiter gezegeninin uydusu olan lo gibi yuvarlak bir yüzü vardı. Bir sırte teşhir edilecek garip bir vücuda sahipti.

"Ben normal değilim." dedi. Zaten çirkin olan yüzünü. Jack'ın bir de nğlanmış haliyle görmemesi için yastığına doğru konuşmaya devam ediyordu. "İntihar etmek için yataktan kalktım, matematik denklemleri yapmaya başladım. Normal biri böyle şey yapar mı."

"Normali değil, normalden çok daha iyisin Meri. Bizler tam birer salakken, sen bir dahisin."

O salak insan değildi. Tam aksine mükemmel biriydi. "On iki yaptım dan heri hâllr kolejdeyim. Dahi olsam bitirirdim."

“Çüncü Mastırını yapman bir yana, yakında bu yaşta Ph.D’ni alacaksın.”

Jack’a bakmamak olacak şey değildi. Sırt üstü döndü. Mitoolojik bir tanrı gibiydi bu delikanlı. Meri’nin kalp atışları hızlanmış, mide-si ters dönmüştü. Teknik olarak buna imkân yoktu tabii. Elleriyle yüzünü kapattı. “Bu beynimi bir normal çabıştırabilsem...”

“Neden ki? O zaman senin de bizlerden farkın kalmaz.”

Kollarını indirdi. “İşte o ya. Ben de normal biri olmalıyım.”

“Hayret. Demek özel biri olmak seni bu kadar rahatsız ediyor?”

Onu o kadar seviyordu ki, canı yamıyordu. Jack, onu sadece arkadaşının kız kardeşi olarak değil, bir kadın olarak görebilseydi ne olurdu sanki...? Hiç olmazsa onu fantezilerinde hayal ettiği gibi çıplak görseydi. Belki o zaman erkeklik hisleri kabarak ona yaklaşırdı. Ama ağzından böyle şeyler kaçırmamalıydı.

“Hiç arkadaşım bile yok.” O sırada onu hayatı boyunca seveceğini söylese olur mu diye düşünüldü. “Özellikle Ph.D Programı için daha çok gencim. Beni zıppıktının teki olarak görüyorlar. Akademik bakımdan tek kalmamın dışında, bir de kadınsı özelliklerimin azlığının sıkıntısını çekiyorum. Hiçbir zaman bir erkek arkadaşım olmadı ve olmayacak da...” Gözyaşları için için devam ediyordu.

“Bir iki yıl bekle bakalım.”

“Ne kadar beklersen bekleyeyim olmayacak. Biri acıyarak beni bir yere davet edecek olsa bile, birak beni öpmeyi elimi bile tutmaz. Nerede kaldı benimle seks yapması. Geldiğim gibi bakire olarak ölüp gideceğim.” Hıçkırıkları yeniden başlamıştı.

Jack yatakta oturur duruma getirdikten sonra ona sarılmıştı. “Böyle yaş günü kutlaması olur mu hiç...?”

Jack’ın kollarının gücü, kolonyasının kokusu Meri’nün içini geçiniyordu. Bir de Meri’ye aşık olsaydı ne olurdu sanki...? Aksine kısa sürede geri çekilmişti. Ona bir mesafeden bakıyordu.

“Meri şu anda zor bir durumdasın. Buraya çok uygun olmadığın gibi akranlarına hiç uygun değilsin.”

Onunla Jack arasında da çok bir yaş farkı yoktu ki. Jack ondan sadece üç dört yaş büyüktü. Ama onun önünde sıra olmuş birçok kız vardı. Çok güzel, incecik, sarışın kızlar. Hepsinden nefret ediyordu.

"Bu dönemi atlattıktan sonra senin de mutlu bir hayatın olacak."

"Olmayacak. Korkaklık hiçbir zaman geçmeyecek bir zaaftır."

Jack uzanarak yanığünü okşadı. "Sende büyük ümidim var."

"Ya yanıyorsan. Ya ben bir bakire olarak ölüp gidersem...?"

Jack sesli bir şekilde gülmüştü. "Gitmezsin. Sana söz..."

"Boş sözler bunlar." Ama bu sırada Jack uzanmış ve Meri'nin hiç beklemediği anda onu dudaklarından öpmüştü. Meri öyle aptallaşmıştı ki, ne olduğunu anlayıncaya kadar Jack'ın dudakları uzaklaşmıştı.

"Hayır," diye onu ceketinden yakalamıştı. "Hayır. Uzaklaşma. Senin ilk seviştiğim erkek olmanı istiyorum."

Bir insanın bu kadar çabuk hareket edebileceğini düşünemezdi. Bir az önce yatağının üzerinde olan Jack, anında odanın kapısının önüne gidivermişti.

Utanc ve aşağılanmış olma hissi bütün için kavurmuştu bir anda. Bu sözleri geri almak için IQ'sundan yüz puan vermeye hazırdu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve muhtemelen hep de öyle kalacaktı.

Jack, herhalde onun duygularının farkındaydı. Ama bunu onun ağzından duymamış olması gerekirdi. Ne aptallık etmişti böyle...?

"Jack ben..."

Jack başını sallıyordu. "Meri sen en iyi arkadaşımın kardeşisin. Seninle hiçbir zaman... Yani sana o gözle bakamam."

Elbette. Etrafında o kadar güzel kız varken, onun gibi çirkin bir çipkoya bakacak hali yoktu. "Anladım," dedi "Her şeyi anladım. Şimdi git."

Tam gitmeye hazırlanırken, dönüp ona baktı. "Ben arkadaş olarak kalmanızı istiyorum. Sen benim arkadaşımısın Meri." Ve çıktı.

Meri yatağın kenarına oturarak bu acısının nasıl ve ne zaman geçeceğini düşünmeye başladı. Jack'ı sevmekten ne zaman vazge-

çecekti? Bir topluluğa girdiğinde yerin yarılmamasını ve arasında kalmayı istemekten ne zaman vazgeçecekti?

Yatağın altına eğilerek içinde abur cubur bulunan plâstik kutuyu açıp içinden bir kek seçip paketinden çıkardı. Artık dibe vurmuştu. Hiçbir şey o andan daha kötü olamazdı. Evrendeki kara lekelerden birinin içinde gibi hissediyordu kendisini. Ümitleri bitmişti artık.

Kekinden ısırıldı. Tatlı bir şey sistemine girdiği anda, sanki daha mutlu oluyordu. Lânet olsun Jack Howington III'e... Neden aşkına cevap vermiyordu ki o safak? Meri iyi bir insandı. Ama Jack'ın yatıp kalktığı kızlar gibi sarışın, ince ve güzel değildi.

Benim aklım erkekleri ürkütüyor olmalı, diye düşündü. Bu konuda kendini ikna etmeliydi. Ama bu durumun onun üstün IQ'suyla ilgili olmadığını, bunun nedeninin fiziği olduğunu biliyordu. Ve de özellikle annesinin bundan dört yıl önceki ölümlünden beri, kendini tutamayıp yediği bol şekerli yiyeceklerdi bunun nedeni. Bir de babası onu bir plâstik cerrahına götürüp burnunu biraz olsun düzeltmekten bahsetmesinden sonra morali iyice yerlere yapışmış, babasına bir daha böyle bir öneride bulunmaması gerektiğini ağır bir dille söylemişti. Aslında bu tepkisinin gerçek nedeni bunun da bir işe yaramayacağından korkmasıydı. Yoksa hemen düzeltirirdi bu eğri büğrü burnunu...

Jack'ın çıktığı kapıya baktı. "Senden nefret ediyorum Jack." Gözyaşları başlamıştı yine. "Senden nefret ediyorum ve bunun acısını senden çıkartacağım. Çok güzel olacağım. Seninle yatacağım ve sonra seni bırakıp gideceğim. Görürsün..."

Günümüz

Jack Howington, Tahoe gölüne kadar, iki gün araba kullanmıştı. Aslında bu yolu jetiyle alabilir ve Hunter'lerde mecburen kalacağı süre için bir araba kiralayabilirdi. Ama biraz olsun kafasını dinlemek ve düşünmek için araba kullanmayı tercih etmişti. Asistanı

ona ulaşamadığı için çığına dönmüş olmalıydı. Ama o bu sessizlikten memnundu. Uzun zamandan beri hasretti bu sessizliğe. Çünkü yalnız olduğu zamanlarda bile bir takım hayaletlerle uğraşıyordu.

Uzun bir araba yolunun sonunda flunter'in evi görünmüştü. Etrafı ağaçlarla sarılmış arkasından gölün görüldüğü kütükten yapılmış ahşap bir evdi burası. Mercedes'ini evin önüne çekip arabadan indi. Bu ev arkadaşı Hunter'in ölümünden yaklaşık on yıl sonra yapılmıştı. Ama belli ki Hunter ölmeden önce çok ayrıntılı bir proje bırakmıştı arkasında. Bu ev o nedenle Hunter'i hatırlatmıştı Jack'a. Bunun iyi tarafı da vardı, kötü tarafı da.

Sadece bir ay diye düşünüyordu. Arabadan eşyalarını indirirken. Hunter'in vasiyetine uygun bir şekilde, diğer arkadaşları gibi o da bu evde bir ay kalırsa, o ayın sonunda burası kanser hastalarının ücretsiz olarak kalabilecekleri bir dinlenme evine dönüştürülecekti. Bunun için Hunter yirmi milyon bağışlamıştı. Jack ayrıntılara önem veren biri değildi. Bildiği tek şey eski arkadaşının ondan bunu istediğiydi. Gerisi boştu.

Avukat, orasının sessiz olacağını güzel bir çalışma odasının ona tahsis edildiğini yazmıştı. Evde bir de günlük hizmetlerini göreceği biri olacaktı. Eve yaklaşırken kapı açılmıştı. Kapıdan çıkıp verandada duran çıtı pıtı güzel kadına baktı. Öleli epey olan Jack aklına gelince, böyle bir yerde görmek istediği en son insan bu kadındı.

"Merhaba Jack." demişti ona.

"Meredith.."

Genç kadının gözleri hayretle açılmıştı. "Beni tanıdın demek? Aradan çok zaman geçti ve hepimiz değiştik."

"Seni nerede ve ne zaman görsem tanırım." Aşlında bu yalandı. Özellikle inanılmaz derecede çekici bir kadın olmuştu. Onun California'da jet motorlarının geri tepme güçlerini düzenleyen bir laboratuvarında çalıştığını biliyordu. Bu nedenle de burada karşılaşacağı aklının köşesine gelmezdi.

Gözleri yine eskiden olduğu gibi laciverde kaçan koyu maviydi. Onu en son Jack'ın cenazesinde görmüştü. Ondan önce de

Her neyse insanın içinı burkan o sözlerini artık unutmalıydı. O köprünün altından çok sular akmış, çok şey değişmişti artık.

Verandanın merdivenlerinden inerek karşısına gelen kişi tam bir kadın olmuş, o şişman genç kız yok olmuştu. Şimdi karşısında kendisinden emin hoş bir kadın vardı. Başka biri olsaydı, ona artık kadının gözüyle bakabilirdi. Ama Meri, ağabeyine onu koruyacağı sözünü verdiği bir kadındı. Jack'ın manevî varlığına sadık kalacaktı.

"Avukatın mektubunu almış olacaksın ki, buradasın. Burada bir ay kalmın gerekiyor. Ondan sonra basit bir törenle buranın anahtarı ve burayı ayakta tutacak para belediyeye teslim edilecek." Yanındaki bavul ve bilgisayar çantasına baktı. "Seyahatlerinde yanına fazla bir şey alma alışkanlığın yok gibi görünüyor."

"Çok sık seyahat ettiğim için olsa gerek." Bu kıızı iyi tanıyordu. Ama bir kadın olarak tanınması gerekmezdi. Yine de ayağındaki şort biraz fazla kısa gibi gelmişti ona. Keyfi ve zevki bilirdi.

"Ben de burada kalıyorum," dedi Meri. "Avukatın mektubunda bahsettiği, senin günlük hizmetlerini görecektir kişi benim."

Sesi rahatsız edici şekilde seksî gelmişti Jack'a. "Böyle birine ihtiyacım olacağını sanmam."

"Buna itiraz edemezsin. Bu bir paket ve içinde ben de varım."

"Ama bu saçma," demişti Jack düşünmeye gerek duymadan. Bu kadın Jet motorlarının randımanını artıracak çalışmalar yapıyordu. Ev hizmetlerinde, mutfakta ne işi vardı?

"Hoş bir ifade değil. Bu Hunter'ın vasiyetidir. İkimiz de aynı nedenle burada bulunuyoruz. Keyfimizden değil."

Pek inandırıcı bulmamıştı bunu Jack. Hunter kardeşine neden böyle bir görevi vemiş olabilirdi ki? Ama Hunter bütün arkadaşlarının burada bir süre kalmalarını istemişti. Kardeşinden de bunu istemiş olabilirdi. Zaten on yedinci yaş gününden sonra, Meri de ancak mecburiyet karşısında burada onunla olırdı. Hiç istemeden de olsa Jack onu kırmıştı. Ve durumu daha düzeltmeden Hunter vefat etmişti. Yani aslında araları şeker renkti.

Ama belki de kendisi biraz abartıyordu. Belki de Meri o görüntü çoktan unutmuştu.

Meri önden yürüyerek, "İçeri girelim," dedi.

Geniş, zemini tahta olan bir hole girmişlerdi. Sıcak bir havası vardı ilk görüntünün. Biraz da erkeksi. "Odan birinci katta," dedi Meri. "Benimki de seninkinin hemen yanında." Bunu söylerken biraz gözlerini açmış ve on bir yıl önceki isteğini hatırlatır gibi hafifçe ona doğru eğilmişti. Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden koridorun sonunu göstererek devam etti. "Çalışma odan da şu gördüğün kapının arkasında. İnternet bağlantısı dahil her şeyi var. Ben daha rahat yayılacağım için yemek odasında çalışıyorum. Çok dağınık ve biraz da sere serpe çalışırım."

Meri merdivenleri önden çıkarken kalçalarını ölçülü şekilde sallamanın dışında, hafif öne doğru eğilerek şortunun ne kadar kısa olduğunu Jack'ın görmesini istemişti. Zaten bu bayağı kısa şortu giymesinin elbette maksadı vardı. Hayal etmeye fazla gerek bırakmayacak kadar çok şey gösteriyordu bu şort. Üstü de epey cömertti. Meri'nin yaklaşık bir gününü almıştı bu kıyafeti seçmek ve ufak değişikliklerle vücuduna oturtmak. Ama değerdi bu gayrete. Ayağındaki sivri topuklu sandalet ise bacaklarını daha uzun gösteriyordu.

Laboratuardaki arkadaşları onu bu kılıkla görseler küçük dillerini yutarlardı. Bir seks yıldızı gibi giyinmek onu çok eğlendiriyordu.

Koridoru hızlı adımlarla geçerken aniden durmuş ve Jack buna hazırlıksız olduğu için Meri'ye çarpmıştı. Bu sırada Meri arkasını döndüğü için Jack'ın korunmak üzere uzattığı eli Meri'nin sol memesini avuçlamış gibi olmuştu. Böylece, daha geleli bir saat olmadan ilk vücut teması gerçekleşmiş oluyordu.

Jack elini öyle bir hızla çekti ki, az kalsın geriye doğru düşecekti. "Pardon," diye mırıldandı.

"Jack, maksadın vücudumu ellemekse, bunu daha usta bir şekilde yapabilirdin."

"Öyle bir maksadım yoktu..." Jack şaşkın bir haldeydi.

“Öyle mi?” Ellerini beline koyarak ona hafifçe yaklaştı. “Neden? Yoksa tipin mi değilim?”

Jack’in kaşları çatılmıştı. “Neler oluyor anlamıyorum...”

“Bak bir ay boyunca bu evde yalnız olacağız. Biraz oynasaksak bu bir ayı çok zevkli geçirebiliriz. Senin bu işten çok zevk aldığını da biliyorum.”

Jack’in şaşkınlığı giderek artıyordu. “Bu sen olamazsın, Meri.”

“Neden? Aradan o kadar zaman geçti. Artık o saf kız değilim.”

“Çok da güzel bir kadın olmuştun. O zaman bu şekilde davranman için bir neden yok. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum.”

Yapmaya çalıştığı şey, aylardır plânladığı bir şeydi. Onunla olacak, onu etkisi altına aldıktan sonra da yolun ortasında bırakıverecekti. Sonuçta onun kendisine yalvarmasını istiyordu.

“Bak Meri, seninle yatmayacağım. Sen Hunter’in kardeşisin. Sana her zaman yardımcı olacağıma, seni koruyacağıma dair ona söz verdin. Bunun anlamının seninle yatmak olmadığı açık.”

Meri’nin sakin olması gerekiyordu. Plânında bu da vardı. Ama insanın sınırı buna nasıl dayanırdı ki...? “Bana yardımcı olmak, beni korumak, onun cezasından hemen sonra ortadan yok olmakla mı oluyor. Sen dahil onun bütün arkadaşları beni bir kere bile arayıp sormadınız. On yedi yaşında tek başıma kalmıştım.”

Jack elindeki bavulunu yere koydu. “Bana bunları söylemek için mi buradasın? Öztür dilesen bunun bir faydası olur mu?”

“Hayır. Bir özür benim kırgınlığımı geçiremez. Haydi diğer arkadaşları neyse. Ama sen onun en yakınıydın.”

“Meri, hoş bir geçmişimiz olmadığını biliyorum. Ama eğer bir ay burada kalırsak, geçinmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Yani arkadaş olmalıyız, öyle mi?” Onu reddettiği gün giderken arkadaş olmaktan bahsetmişti.”

“Neden olmasın?”

Derin bir soluk aldıktan sonra. “Hayır Jack,” dedi. “Biz arkadaş falan değil olsa olsa iki âşık oluruz...”

İKİNCİ BÖLÜM

Meri ertesi sabah çok huzurlu bir şekilde uyanmıştı. İçinde bir hafiflik vardı. Bir gece önce Jack'a yemeğini verdikten sonra odasına çekilmiş ve hem ağabeyi, hem de kendisi için bol bol ağlamıştı.

Hunter'ın ölümünden sonra habası artık hiçbir işe yaramaz hale gelmişti. O günden sonra on dokuz yirmi yaşındaki kızlarla flört etmeye, yaşamaya başlamıştı. Ve sahip olduğu servet sayesinde hâlâ o hayata devam ediyordu.

Meri ise hayatta tek başına kalmış olmakla beraber yaşamayı, olayların altından kalkmayı becermişti. Bu da bir şeydi.

Radyosunu açıp hızlı müzik çalan bir istasyona ayarladı. Saçlarını tarayıp, üzerine bir gün öncekinden farklı bir bluz ve şort giydi. Anı bunları da tahrik edici şeylerden seçmiş, ayağına kısa soket çorap ve spor ayakkabısı giymişti.

Jack mutfaktaydı. "Günaydın," diyerek kahve makinesine eğilirken bluzunun iyice açılmasına özen göstermişti. "İyi uyudun mu?"

Jack'ın gözlerinde bir parlaklık belirmiş ama mimiklerinde bir değişiklik olmamıştı. "Çok iyi uyudum. Zaten epey yorgundum."

Kahvesini yudunlarken fincanın üzerinden ona bakıyordu. "İyey, bir ay. Kısa bir zaman değil. Bakalım nasıl geçireceğiz..."

"Sencü plöladığın gibi değil."

Meri zoraki de olsa gülümsedi. "Bunu daha önce söylemiştim. Tekrarlamaktan hoşlanan bir halin var. Evvelden böyle monoton değildim. Belki de ben küçük olduğum için, seni gözümde büyütüyordum. Hem artık yaşlanmış da sayılırsın."

Jack'ın yudamladığı kahvesi boğazına kaçmıştı. "Yaşlanmış..."

"Zaman çabuk geçiyor Jack. Neredeyse kırk yaşında olacaksın."

"Otuz iki yaşında olduğumu sen de biliyorsun. Meri."

"Otabilir. Ama zamanın geçmesi hiç de lehinde olmamış."

Bu sözlerinin çok şeytanca olduğunu biliyordu. Ama onu rahat-sız edecek ne varsa söylemeye hazırdı. Aslında Jack formunun ve yakışıklılığının zirvesindeydi. Böyle olması da elbette çok iyiydi. Böyle bir adamla sevişen bir kadın ona her şeyini zevkle verebilirdi.

"Sen beni baştan çıkarmaya uğraşıyorsun."

"Hayır. Ama öyle de olsa çok hoş değil mi?"

"Seninle yatmayacağım..."

Mutfakta etrafa bakındıktan sonra sordu, "Kusura bakma, bir şey söyledin ama o sırada dinlemiyordum. Tekrarlayabilir misin?"

"Sen tam bir baş belâsısın."

"Ama vücudum çok güzel, değil mi?" Bu sırada arkasını dönüp yere eğilerek poposunu salladı. Sonra ona döndü. "Haydi odana çık da üzerine spor bir şeyler giy. Buranın en iyi spor salonuna gidelim. Bir aylık üye olma fırsatı var. Hiç olmazsa spor yaparız."

"Burada hiç spor aleti yok mu?"

"Hayır yakışıklı. Hunter seni o kadar düşümemiş. Sadece beni bırakmış burada senin için..."

Jack elindeki kahve fincanını bırakarak Meri'ye yaklaşmıştı. "Dikkatli ol Meri. Nasıl kazanılacağını bilmediğin bir oyunun içindedin. Seninle aynı kulvarın insanı olmadığını sen de biliyorsun."

Çıldırması olmalıydı. Ona meydan okuyordu. Oysa o bugüne kadar istediği her şeyi elde etmiş bir kadındı. Onu da elde edecekti. Aslında bakışlarına bakılırsa, oldukça güçlü bir karakteri vardı. Ama o da eninde sonunda bir erkekti. Hem de sağlıklı bir erkek. Hele onu bir kere yatağa alsın, o zaman feleğini şaşırtacaktı ona...

Jack, Meri'yi izleyerek gölü yukarıdan gören spor salonuna girdi. Salon düzensiz ve temiz bir yerdi. Öğlene yakın olduğu için olsa gerek içeride çok az insan vardı. Aslında Dallas'daki evinde kendi özel spor salonu olduğu için böyle kulüplere falan gitme gereği duymazdı. Ama Hunter'in evinde bu imkân olmadığına göre, buraya da şükretmeliydi.

Meri yanına yaklaşarak, "Önce biraz vücutlarımızı ısıtmalıyız. Ben yürütme bandını hep koşu bandı hızında kullanırım. Sen buna dayanamazsan yavaş tempoda başlayabilirsin."

Yan yana iki yürütme bandına çıktılar. Meri gerçekten çok kısa zamanda, işi koşu haline getirmişti. Ama Jack da onu izleyebiliyordu. "Sen evvelden spor falan yapmazdın," diye ona takıldı Jack.

"Beni tanıdığın zamanlarda tek merakım yemek ve de özellikle de tatlı yemekti. Ama Hunter'i kaybettikten sonraki yıllarda ne yaptığımı bilemezsin."

Jack iki nedenden ötürü bunu biliyordu. Birincisi; onun bu kadar güzelleşmiş olması ve bu enfes vücudu, her ne yapıyorsa iyi yaptığını gösteriyordu. Ayrıca onu uzaktan takip etmek için özel dedektiften devamlı periyodik raporlar almıştı. Ve bu raporlardan, onun yardım edilmesi gereken hiçbir eksiğinin olmadığını öğrenmişti. Ama fizikindeki bu gelişmeyi bilemezdi.

Sonra kendi şirketini kurduğu zaman, onu daha yakından izlemek ve birçok ayrıntıyı zamanında öğrenmek fırsatına sahip olmuş, ve onun dehşet bir kadın olduğunu böylece öğrenmişti.

"Bir dönem bazı çok iyi arkadaşlarım oldu. Onlar sayesinde yemekten başka zevkler de olduğunu görerek kendime dikkat etmeye başladım. Arkadaşlar ve iyi bir tedavi işime yaradı."

"Tedavi mi gördün?" Adamlarının verdikleri raporlarda bu atlanmış olmalıydı.

"Birkaç yıl süren bir tedavi. Hiçbir zaman normal bir insan olmayacak kadar zeki ve garip biriydim. Ama bunlar işime yaradı."

“Sen hiçbir zaman garip biri değildin.” Ama her zaman üstün zekâlı olduğunu hiç kimse inkâr edemezdi.

“Öyleydim. Ama şimdiki halimden çok memnunum. İyi yönlerimi de kötülerini de biliyorum.”

Birçok iyi yönün var diye düşündü Jack. Onun muhteşem vücuduna olabildiğince az bakıyordu. Bu sırada Meri bandın hızını iyice artırmıştı. Bu meydan okumaya Jack aynı hıza çıkarak ve bir de bandın yukarıya olan meylini artırarak cevap vermişti.

“Bu mücadeleyle kazanmana imkân yok. Bir kere bacaklarım seninkilerden çok daha uzun. Ayrıca adalelerim de çok daha güçlü.”

“Vücuduna ağırlık vermekten başka bir işe yaramaz o adaleler.” Birazdan bandı yavaşlatmış ve durdurmuştu. Jack da onu izledi.

Beraberce ağırlık makinelerini olduğu yere yürürlerken, “Bakıyorum oldukça formundasın,” demek zorunda kalmıştı Jack.

“Beni bir de ağırlık çalışmalarında görmelisin. Neredeyse senin kadar ağırlık kaldırebilirim.” Sonra bazı ağırlıkları alarak çalışma yapacağı banka yürüdü. Önce terli ellerini iyice kuruladı. “Gecen yıl bu kurulama işlemini tam yapmadığım için ağırlık neredeyse yüzüme düşüyordu.” Bu arada yan dönerek profilini Jack’a uzattı. “Yeni burnumu nasıl buldun. Hiç iltifat etmedin. Oysa dünya kadar paraya mal oldu bana. Yüzüme mükemmel yakıştığını da biliyorum.”

Kısaca baktıktan sonra, “İyi olmuş,” dedi Jack.

“Sadece iyi mi olmuş. Ayol eski burnumu hatırlamıyor musun?”

“Herkes benzemekten çok hoşlanır gibi bir halin var.”

“Tabii sen böyle şeyleri anlamazsın. Sen zengin doğmuşsun ve hâlâ da zenginsin. Değişen bir şey yok senin için.”

“İyi de sen de fakir doğmadın. Şimdi ise zenginsin.”

“Benden bahsetmiyoruz şu anda. Bir erkek olarak paranın dışın-da bazı şeyler de bir erkeğin hayatını iyi ya da kötü götürülebilir. Ama benim için durum farklı. Bir iki cerrahi müdahaleye gerek vardı.”

“Yani birden çok mu ameliyat geçirdin. Burnunu anladık...”

Yanıta yaklaşıp bluzunu iyice araladı. “Göğüslerim.” dedi. “Onlar da biraz takviye gördüler.”

Jack'ın gözleri ister istemez onun yarısı açılan memelerine takılmıştı. Ama başını ani bir hareketle çevirerek, yanındaki ağırlık çuluşına baskına bakmaya başlamıştı. "Neden?" Gördüğü diri göğüsleri unutmaması gerekiyordu.

"Kilo verince göğüslerimin dümdüz olduğu ortaya çıkmıştı. Vücut ölçülerim alınarak onların Jumbo B olmasına karar verildi." Sonra kenardaki aynanın karşısına geçerek göğüslerine baktı. "Belki biraz daha birbirinden ayrı olsaydı daha iyi olurdu. Ne dersin?"

Jack ona bakmaması gerektiğini düşündü. Ama bu başını kuma görmeye benzerdi. Mechuren Meri'nin göğüslerine baktı. Meri bluzunu yukarı sıvamış yarım sutyenininin altından memelerinin büyük kısmı ortaya çıkmıştı.

O sırada yanlarından geçen bir delikanlı, "Şahane." demişti.

"Teşekkürler..."

Jack'ın çocuğa bakışı onu öldürecek gibiydi. Bu kısa ve hiç acı vermeden olabilir. Örneğin boynunu kırarak...

Meri bluzunu indirdi. "Böyle olmak çok hoşuma gidiyor."

"Maksadını çok iyi anlıyorum. Ama boşuna gayret."

"Daha şimdiden büyük konuşma." Alay ediyordu. "Ama dene. Denemekten bir şey kaybetmezsin. Nasıl olsa sonunda bu olacak."

Jack birkaç ağırlık alarak Meri'nin yanındaki banka oturdu. "Şimdi işimize bakalım. Buraya konuşmaya gelmedik."

"Canım biraz da konuşuruz, ne olacak? Söyle bakalım son yıllarda ne yaptın. Bir ara özel timde olduğunu duymuştum. Şimdi de gelibe yabancı ülkelerde yatırım yapacak kuruluşlara, özellikle güvenlik konusunda bilgi akımı sağlayıp onların güvenliklerini sağlıyorsun...?"

Anlaşılan Meri de onun gibi, Jack'ın neler yaptığı konusunda sağlam bilgiler almıştı. "Duydukların doğru. İşim de iyi gidiyor." Bir yıl önce beş yüz milyon dolarlık fatura kesmiş biri için bu oldukça uluk gönüllü bir tanımlamaydı. Mali danışmanı onu halka açılmaya zorluyordu, O takdirde rakamların sıfırları artacaktı. Ama

yeterli parası vardı ve şirketi üzerindeki kontrol haklarından hiçbir özveride bulunmaya niyeti yoktu.

"Evlendin mi," diye sordu Meri.

Meri banka uzanmış ağırlıkları kaldırıp indirmeye başlamıştı. Ter vücudunu pırlı pırlı yapmıştı. Bütün dikkatini yaptığı hareketlere verdiği belliydi. Acaba yatakta da yaptığı hareketlere bu kadar özen gösteriyor muydu? Böyle şeyleri düşünmemesi gerekiyordu. Ama bu hareketleri yaparken vücudunun altı çıplak olsa acaba nasıl görünürdü. Bunu da düşünmeden edemezdi. Şortu iyice yukarıya sıvanmıştı. Açısı uygun olsa belki bu merakını giderebilirdi.

Ne sormuştu biraz önce... Haa evlilik. "Hayır evlenmedim."

"Eşcinsel falan değilsin ya...? Hunter hep merak ederdi."

Ona ve sorusuna aldırmadı. Aldırmazsa, hırpıp bu oyunundan vazgeçebilirdi. Oysa Meri öyle kolay kolay geri adım atacak biri değildi. "Neyse canım, öyle bir durum varsa nasıl olsa yakında anlaşılır. Tamamı eşin yok. Peki hayatında bir kadın var mı?"

"Hayır."

"Hiç mi olmadı?"

"Pek çok oldu."

"Canım neyi sorduğumu anlamazdan gelme. Sorduğum şeyin bir sıvı alış veriş olup olmadığı değildi. Hiç âşık oldun mu?"

"Hayır," demişti bir açıklama yapmadan. Kadınları o kadar yakınına sokmamıştı. Bir kadının karşısında o kadar zayıf olamazdı.

"Ben de," dedi, onun sormasını beklemeden. "Aslında bu çok trajik bir durum. Âşık olmak istiyorum. Bir zamanlar âşık olduğumu zannetmiştim. Ama önce annemi, sonra da Hunter'ı kaybettikten sonra bunun biraz da tehlikeli bir şey olduğunu fark ettim."

Jack, ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Duyguları hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. "Genç yaşta bir ağabeyi kaybetmek sana ağır gelmiş olmalı." Bunları da konuşmak hoş değildi. Ayağa kalktı. "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Ben duş alacağım."

"İstersen beraber alalım."

Jack onun çirliçiplak vücudundan suların aktığını görür gibi oldu. Parmakları onun memelerini tutmuş gibi kıvrılmıştı. Lânet olsun bu kadına diye düşündü. Ama onun galip gelmesine izin veremezdi. Sertleşmesi gerektiğini görüyordu. Üzerine doğru yürüdü.

"Benimle bu oyunu oynamaktan vazgeç." Sesi çok yavaş, ama tehditkâr çıkmıştı. "Ben senin o saf bilim adamı arkadaşlarından değilim. Feleğin çemberinden geçtim ben. Çok zeki olabilirsin. Ama bu iş beyinle değil başka organlarla ilgilidir. Üzerime gelmeye devam edebilirsin. Ama bunun sonuçları vardır. Ve bunları kabul etmeye hazır olduğumu hiç zannetmiyorum, küçük kız..."

"Ben küçük bir kız değilim."

Jack elini onun başının arkasına götürerek at kuyruğu saçlarını yüzünü ona kaldıracak şekilde çekti. Sonra serbest eliyle onun boynunu çenesine yakın bir yerinden tuttu.

Meri'nin gözleri büyümüşü. Jack'ın büyük bir hiddet içinde olduğunu görebiliyordu. Ama daha fazla bir şeyler vardı bakışlarında. Cinsellik. Meri ikisinin de aynı derece uyarıldıklarını hissediyordu.

"Beni istiyorsun." dedi.

Jack onu bıraktı. "Ancak rüyada görürsün sen bunu..."

Ev'e döndüklerinde Meri kıyafetini değiştirmek üzere odasına çıkmıştı. Bu konuda Jack'a yardım önermemişti. Spor salonundaki o yakınlıklarından sonra biraz olsun kendisini toplaması gerekiyordu. O anda Jack'ın ne kadar güçlü ve de ne kadar tehlikeli olduğunu görmüştü. Saçlarını tararken, "Ondan fazla etkilenmedim." diyerek kendini ikna etmeye çalıştı. "Ben güçlüyüm." Ne kadar güçlüyse...?

Jack, feleğin çemberinden geçtiğini söylerken onun haklı olduğunu biliyordu. On bir yılda çok değiştiklerini söylerken Meri de haklıydı. Acaba iç alemlerinde hangisi daha çok değişmişti? Liseli bir kızken hem sevip, hem nefret ettiği aynı kişi miydi bugün de Jack?

Bunun kararını vermeden dışarıdan bir kamyonun sesinin geldiğini duydu. Beklediği şey gelmiş olmalıydı. Merdivenleri koşarak indi. "Jack beklediğim şey geldi. Gel bak çok tarlı..."

Kamyonun yanına geldiğinde direksiyondaki adama sordu. "Bir şey olmadan getirdiniz, değil mi? Biliyorsunuz çok pahalı bir alettir bu. Kalibre ayarını da yapabilecek misiniz?"

"Bir bilim kadını olmalısınız," diye sormuştu adam, onun sorularına cevap vermeden.

"Evet, Nereden bildiniz?"

"Bu kadar kıymetli bir teleskopu sadece bir bilim kadını alır. Kalibre yapmaya gelince ben taşımacıyım. Öyle şeylerden anlamam. Ayarı yapacak teknik arkadaş arkadaki arabada geliyor."

Bu sırada Jack da yanına gelmişti. "Tanrı aşkına bu kocaman teleskopu ne yapacaksın burada? Üstelik sadece bir ay için."

Plâm istediği gibi yürürse, bir aydan da az... "Biliyorum. Ama ben yıldızları seyretmek istiyorum. Yıldızları görebildiğim zaman kendimi çok daha huzurlu hissederim."

"Sonra da onu burada bırakacaksın herhalde."

"Evet. Bu tesisten yararlanacaklar seyredecek yıldızları. Aslında bilgisayarla kontrol edildiği için kullanımı kolaydır. Ama yine de bir kullanım kılavuzu bırakırım. Ben programı kullanmayacağım için arama sonucu istediğin her şeyi sana gösterebilirim. Hunter hayatta olsaydı bayılırdı buna." Ağabeyini hatırlamak onu hem memnun ediyor, hem de hüzün veriyordu. "Onu hatırlamadığım tek bir gün olmuyor. Senin de aklına geldiği oluyor mu?"

Jack'ın yüzü asılmıştı. "Hayır. Onu hiç düşünmüyorum."

Meri onun bu sözlerinde samimi olmadığını düşünmüştü. Onlar kardeş gibiydiler. Jack'ın onu düşünmemesi mümkün değildi. Ama bunu neden inkâr ediyordu ki? Ölümünden kendi mesul tuttuğu için olmalıydı bu.

"Hayret insanlar yaş aldıkça olgunlaşırlar diye bilirdim. Demek ki bu senin için geçerli değilmiş... Sadece sözünü tutmayan biri değil, aynı zamanda yalancısın da sen..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack çalışma odasında çalışmış, bu sırada Dallas'daki bayan asistanını aramıştı. "Afganistan'da daha yeni yollar yapıyorlar," demişti asistanı Bobbi Sue. "Söylendiğine göre bu on sekiz aylık bir kontrat olacak. Ama bunun daha uzun süreceğini hepimiz biliyoruz. Bu arada rahibe Helena aradı. Bir konvoy ilâç daha istiyorlar."

Jack'ın görevi dünyanın tehlikeli bölgelerinde gerçekleştirilen projelerin güvenlik içinde yürütülmesini sağlamaktı. Aslında bu işler çok kazançlı olmakla beraber, çok da tehlikeliydi. Bu paranın bir kısmının toplumun hayrına kullanılması, bu güvenliğin sağlanmasında manevi bir güç oluyordu.

Howington Vakfı, insanecı bir yaklaşımla, imkânsız insanlara yardım elini uzatan bir kuruluştı. Jack şirketini sıfırdan buraya getirmişti. Ama çok lüks bir hayata sahip olmaktan çok, imkânının bir kısmını hayır işlerine ayırmak konusunda hiçbir zaman eli sıkı olmamıştı.

"Ron'u söyle anlaşmayı kabul etsin. Rahibe Helena ilâçların ne zaman yola çıkarılmasını istiyor, onu da öğren."

"Sen *tatilden* dönmeyen önce yola çıkmak istediğini biliyorum."

"Ben *Luhoe*'yle *tatilde* değilim."

“Çok şık bir evde hiçbir şey yapmadan bir ay oturmaya bazıları tatil diyorlar.” Bu kadına kızdığı oluyordu ama, çok iyi bir eleman olduğunu bildiği için bunu göstermemeyi tercih ederdi. Üstelik annesi yaşında bir kadın olduğu için ona saygısızlık yapamazdı. Hatta artık düzenli bir hayatı olmasında ona ısrar ettiği zamanlarda bile...”

“O zaman rahibe Helena’ya bir başkasının eskort etmesini sağla. Bak bakalım Wade’nin durumu müsait mi?” Wade en iyi adamlarından biriydi.

“Tamam sorarım. İnternet’ten baktım. Bulunduğun yer büyük kumarhanelere uzak değil. Arada bir gidip kumar falan oyna da, hiç olmazsa bir iki insan görürsün. Koca ay başka türlü geçmez.”

“Sen beni düşünme, keylim yerinde.”

“Yoksa yanında birileri de var mı?”

“Hayır, kimse yok.”

“Biliyor musun, artık evlenme vaktin geldi de geçiyor bile...”

“Senin de telefonu kapatma zamanın geldi de geçiyor...”

Telefonu kapatmıştı. Bilgisayara baktı. İçinden hiç çıkmak gelmiyordu. Odasında bir iki tur attı. Televizyonu kapattı. Odadan çıkıp, merdivenlerden indi. Kendisi hakkında hiç de iyi şeyler düşünmeyen kadın bakalım ne yapıyordu. Aslında onun ne düşündüğüne önem vermemesi gerekiyordu. Zaten onu değil, Hunter’in kendisi hakkında ne düşündüğüydü Jack’in derdi.

Meri masaya oturmuş bir tabaktan dondurma yiyordu. Jack, “Bu öğlen yemeği yerine mi geçiyor?” diye sordu.

“Öyle de diyebilirsin. Aslında kalori bakımından zengin değil. Sadece içindeki şeker ve yağ miktarı biraz fazla.”

Jack onun dondurma yedeği kaşığın çok ufak olduğuna dikkat etmişti. “Kaşığının çok ilginç bir büyüklüğü var.”

“Bu dondurma yeme kaşığımdır. Diyetimi sadece dondurma ile bozarım. Bu kaşıkla ölçüyü kaçırmam daha zor. Bununla yemem uzun sürüyor. Ve bu arada irademe hakim olup durduğum zaman fazla bir şey yememiş oluyorum. Bunun gibi birçok yöntemim var.”

“Bir şeylere kızınca falan mı bozarsın genellikle diyetini?”

"Bir kızgınlığım varsa bunun nedeni sensin." Hunter onun sevgili ağabeyiydi. Arkadaşlarının onu düşünüp, hatırlamalarını Meri'ye ağır geliyordu.

Jack, ne yapacağını bilmeden masaya doğru eğildi. Normal şartlar altında arkasını dönüp oradan uzaklaşırdı. Bu kadının duygularının etkisi altında kalması için bir neden yoktu. Onun hakkında istediğini düşünebilirdi. Ama karşısındaki kadın herhangi biri değildi. Onun koruması gereken Meri idi. O zaman zaten kötü bir durumu daha da kötüye götürmemeliydi. Belki de ufak bir taviz verebilirdi.

"Hunter'ı hatırlamamak için kendime çok uyarım oldu. Ama o her zaman olması gereken yerde duruyor."

"Sana neden inanayım ki?"

"İnanıp inanmamakta serbestsin. Bunun için bir şey yapamam."

Gülümsemesi karşısında Jack şaşırmişti. "Bu cevabını beğendim. Beni ikna etmeye çalışsaydın, bu konuda fazla samimi olmadığımı düşünürdüm. Ama bu davranışından dürüst olduğumu görüyorum."

"Özür dilerim."

"Özür kabul edilmiştir."

Bu kadın acaba her zaman sinir bozucu muydu?

"Sen bakıyorum güzel güzel çalışıyorsun. Ama ben pek işe yaramıyorum. Seni nasıl baştan çıkaracağımı düşünmekten iş yapmakta zorlanıyorum. Bu tam mesai isteyen bir uğraş..."

Jack kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen bu sevdadan vazgeç."

"Baştan çıkarmak sevdasından mı? Hiç sanmam. Üstelik bayağı yol aldığımı düşünüyorum. Sen bu nedenle savunmaya geçtin. Bunun için bazı kalelerinin fethedilmiş olması lâzım." Kaşığına dondurma koyarak ona uzattı. "Sen de biraz ister misin, koca oğlan?"

Açıkça onunla alay ediyordu. Meri'nin kararlı, ısrarcı ve pes etmesinil bilmeyen bir kadın olduğu belli oluyordu. Aslında bunlar birer erdemdi. Ama bu şartlar altında değil. Kontrolü elden bırakmamak konusunda gösterdiği savunma hakkında hatalı değildi. Ve de kontrolü ele alacaktı. Bunun da tek bir yolu kalmıştı.

Yaklaşarak onun elinden dondurma ve kaşığı alıp masaya bıraktı. İki eliyle onun yanaklarından tuttu ve dudaklarını birleştirdi. İstemek gereği duymadan, istediğini alabileceğini göstermiş oluyordu böylece. Onun plânma alet olmak yerine, kendisi aksiyona geçmişti. Meri'nin önce gerginleştiğini, sonra kendisini koyuverdiğini hissetti. Ve o anda dilini ağızdan içeri yönlendirebildi.

Meri'nin ağız biraz önce yediği dondurmadan ötürü soğuktu. Ama bu soğuk ağızdan Jack'ın içine akan duygular çok sıcaktı.

Meri bir an kendini geri çekip ona baktı. "Bu en iyi performans mıydı?" Sonra kollarını boynuna dolayıp onu kendine çekti. Onu öylesine büyük bir arzu ve özlenle öpmüştü ki, Jack şaşırmişti. Bir anda dilleri buluşmuştu. Bacakların açarak genç adamı iki bacağıının arasına almıştı. Boyu ondan kısa olmasına karşın tezgâhın üzerinde oturuyor olduğu için en hassas noktaları devamlı bir temas ve sürünme içindeydi. Vücudundaki ani kan akımı, Jack'ın bir anda sertleşmesine neden olmuştu. Bütün vücudunu büyük bir arzu sarmıştı. Aslında böyle durumlarda hakim olanın kendisi olmaması alışık olan Jack, belki de hayatında ilk defa bir kadının yönetimine girmiş gibiydi. Bundan rahatsız olmaya başlamıştı.

Ama bu tepkisi eninde sonunda, her sağlıklı erkeğin, her cazip kadına karşı duyabileceği anonim bir tepkiydi. Özellikle Meri'ye mahsus bir duygu değildi, olmamalıydı. Asistanının da zaman zaman ima ettiği gibi uzun zamandan beri cinsel yaşamını ihmal etmesinin de bunda rolü olduğu muhakkaktı. Kendini bir çalışma furyasına terk etmesinin elbette böyle biyolojik sonuçları olacaktı. Sağlıklı bir erkek olarak onun da bir takım ihtiyaçları vardı...

Kendini zorlukla da olsa geri çekti. "İlginç..."

Meri kaşlarını kaldırdı. "İlginç olmaktan çok daha fazla bir şey olduğunu sen de biliyorsun."

"Böyle düşünüyorsan devam et bakalım..."

"Yok artık sakinleştim. Şimdilik bu kadarı bana yeter."

Jack zoraki bir şekilde güfümsemmişti. "Tatmin olmanın nedeni seni öpmüş olmam mı?"

"Hayat bundan çok zevk alınmış olman. Ben de öyle olmasını bekliyordum zaten."

Jack'ın bu konuyu onunla tartışmaya niyeti yoktu. Zaten Meri de dondurma kasesini alarak buzdolabına koymaya gitmişti. "Hayatındaki kadınlardan bahset bakalım bana."

"Söylenecek fazla bir şey yok."

"İçinde bulunduğumuz şartlarda bu konuda dikkatli olmamız gerekiyor, değil mi? Para meselesi." Bunu söylemesinin nedeni, ikisinin imkânlı ailelerden geliyor olması ve ikisinin de o anda çok zengin olmasıydı. Bir gün Hunter sırf kız kardeşinin kulağına küpe olsun diye maksatlı olarak bu konuyu açmış ve sanki Hunter'c söylemiş gibi, imkânlı insanların karşı cinsle kurdukları ilişkinin temelinde onların zengin olmasını yatmamasına dikkat etmeleri gerektiğini Meri duyacak şekilde anlatmış olduğunu hatırlamasındandı. O günlerde Meri daha on altı yaşındaydı. Bu konuşmayı Jack da çok iyi hatırlıyordu.

Bu sözleri dinleyen Meri, ağabeyinin karşısına geçerek, "Beni bir erkek, bu kocaman, garip burnumla başka neden istesin ki? Çirkinim. Tek meziyetim müthiş zeki bir kız olmam. Bu da sevilmem, erkeklerle cinsel yakınlıklara girmem için hiç de yeterli bir koz değil. Erkekler, haklı olarak kadınların aktına bakmazlar. Fazla akıllısını da sevmezler zaten. O zaman ben de erkek arkadaşlarımı ancak param ve zenginliğiyle kendime çekebilirim."

Meri'nin bu sözleri üzerine Hunter, ona yardımcı olması için Jack'a bakmış ama Jack da söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Şimdi ise, Meri'nin bu açık iması karşısında bir şeyler söylemeyi gerekiyordu. "Bu konuda ben senden şanslı sayılırım. Çıktığım kadınların büyük kısmı benim kim olduğumu bile bilmez."

"Hıncı bir iddia. Ben de durumumdan ve ailemden fazla bahsetmem. Ama bazı şeyleri gizleyemezsin. Ya bir şekilde ister istemez konuşulur, ya da bir şekilde anlaşılır. Ve çıktığım erkeklerin çoğunun daha önceden benim hakkında belli bir bilginin sahibi

olduklarını gördüm. Ben de çıkacağım biri hakkında bir araştırma yapar ve bazı bilgilerin sahibi olur kararımı ona göre veririm.”

“Doğrusunu yapıyorsun.” Aynı şeyi Jack kendisi de yapardı. Önemsiz olan randevularda bu çok derinleştirilmiş bir bilgi olmazdı. Ama işin ciddiye binmeye başladığını hissettiği hallerde, o kadın hakkında yaptığı araştırma sonucunda onun hakkında bilmediği pek az şey kalırdı.

Meri saatine bakınca Jack sormuştu. “Ne o yoksa bir randevun falan mı var?”

“Hayır. Sadece bir sürprizim var.”

“Bir sürpriz daha mı? Ama unutma küçük kızlara göre değilim”

“Sen de unutma, ben küçük bir kız değilim. Hem senin sana meydan okuyanlardan fark etmeden de olsa hoşlandığımı bilecek kadar seni tanıyorum. Yani, benim gibilerden...”

Tamam, onu öpmüş olması Meri’yi yolundan çevirmemiş, aksine daha da yol almasına neden olmuştu. O zaman şimdi başka bir şeyi denemesi gerekiyordu. Bir aya yakın bir zaman bu kadını çekemezdi. Ondan kurtulmak için bir plân yapmalıydı. Şimdiye kadar hiçbir zaman kaybetmemişti, bu sefer de kaybetmeyecekti.

“Ama ben hayatıma girecek bir erkekte daha başka özellikler ararım. Sanırım artık zevklerim de belli bir olgunluğa erişti. Ben de akıllı, eğlenceli erkekleri tercih ederim. Tabii akıllı derken rahatsız edici derecede zeki olanlardan bahsetmiyorum. Hayatımı bir dahiyeye birleştirmeye niyetim yok. İnsanlar karar verirken olacak çocuklarını da düşünmek zorundadır. Genlerinden zekâ fıskıran bir çiftin çocuğunun, bu devrin normal bir çocuğu olması beklenemez.”

Jack gülmüştü. “Gen mühendisliği konularından mıdır?”

“Sayılabilir. Benim için önemli olan bazı özelliklerin listesini yaptım. Ashında bununla ilgili bir program da yazdım. Ama o fazla karışık. Listeyi izlemek daha kolay oluyor. Örneğin Andrew’in mükemmel biri olduğunu anlamak için bir programa gerek yok.”

“Andrew...?” Jack soran nazarlarla ona bakıyordu.

"Andrew uzunca bir süredir çıktığım erkek arkadaşım. Birçok özellikleri benim listemdekilere uyuyor. İş giderek ciddileşiyor."

Jack hafızasını yokladı. Andrew diye bir isimi hatırlamıyordu İyi de adamları neden bu Andrew'den hiç bahsetmemişlerdi ona?

"Ne kadar ciddisiniz?" Bu sırada eve yaklaşan bir kamyonun sesi gelmişti dışarıdan.

"Muhtemelen evleneceğiz." Sonra pencereye koşmuştu. "Duydun mu geliyorlar?"

Muhtemelen evleneceğiz...

Bu habere bir tepki gösteremeden Meri'yi izleyerek kapıdan vrandaya çıkmıştı. O sırada kapalı bir van kapının önünde durdu.

"Gelen kim, ne?" Jack'ın bu sorusunu duymamış gibiydi. Vanın yanına koşarak inen ilk erkeğin boynuna sarılmıştı. Adam sıksa, kısa boylu, dürbüne benzer kalınlıkta gözlükleri olan garip bir tipti. Ama nedense Jack, daha o anda nefret etmişti bu adamdan.

"En sonunda gelebildin," diyordu Meri. "Seni çok özledim."

Adam kendini Meri'nin kollarından zor kurtarmıştı. "Yapma canım daha bir hafta oldu görmüşmeyeli."

Meri gülmüş ve diğer adama dönmüştü. Ona da diğerine yakın bir yakınlık gösteriyordu. Daha sonra adamların sayısı sekize çıkmıştı ve hepsinin Meri'nin bir şekilde yakını olduğu belliydi.

Sonunda Meri, Jack'a dönerek, "Hey çocuklar size Jack'ı tanıştırayım. Jack işte bu arkadaşlar benim ekibim."

"Ekibin? Hangi konuda?"

"Polo takımım dersem bana inanacak mısın?"

Jack adamların soluk beniz ve tavırlarına bakınca, hiçbirinin filmier dışında doğada koşan bir at görmediklerinden emindi.

"Bunlar benim jet yakıtı üzerinde çalışan ekibim. Yakıtın daha az hava kirleticisi ve daha ekonomik olması üzerinde çalışıyoruz. Çok büyük bir projedir bu."

"Mükemmel. Burada olmalarının nedenini öğrenebilir miyim?"

Bu arada verandada Jack'ın yanına gelmişti. "Hepsi burada kalacak değil tabii. Sadece Colin ve Betina burada kalacak. Diğerleri de bu yakınlardaki otellerde..."

Jack evin içinde gezinen insanların olması fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Onun çalışması gereken şeyler vardı. Ama eğer Meri arkadaşlarıyla uğraşarak onu rahat bırakırsa, o zaman bu fena fikir olmayabilirdi. Hiç olmazsa onun yarattığı sorunlar ortadan kalkardı.

"Buraya kadar gelmelerinin bir nedeni var mı?"

"Böylece çalışmalarımızı devam ettirebileceğiz. Ben gidemediğime göre onlar geldiler." Sonra yaklaşarak daha da kısık bir sesle ekledi. "Görünüşlerinden belli olmaz. Ama çok eğlencelidirler."

Eğlenceli dediği bu grup, gayet sıkıntılı bir şekilde güneşin altında aptal aptal sağa sola bakıyordu. "Şaşarım," dedi alçak sesle.

Meri, guruptaki tek bayana doğru yürüdü. Onu kolundan tutarak öne çıkardı. "Jack, bu arkadaşım Betina. Betina aslında tam bir aracı rolünü oynar. Teknik elemanlarla dış dünya arasındaki bağı o kurar. Benim en iyi arkadaşımdır."

Jack kadına baktı. Acaba Meri'nin sırlarını ne kadar biliyordu?

"Memnun oldum," diyerek bir iki adımda yanlarına giderek kadının elini sıktı.

Kadın da, "En sonunda sizi tanıdığımıza ben de memnun oldum," demişti.

En sonunda...?

"Sana bahsetmiş miydin?"

Neden bahsetmiş olacaktı ki, bu kadına. Tabii bunu sormadı ve o sırada grup yavaş yavaş eve girmeye başlamıştı. Jack verandada tek başına kalmıştı. Başına neler geliyordu böyle? Hayatının kontrolü tamamen elinden çıkmış gibiydi.

Meri yatağa bağdaş kurup oturmuştu. Arkadaşları da etrafını almışlardı. "Muhteşem bir adam. Bunu kabul edin."

Betina gülümsedi. "Jack son derece yakışıklı. Ama bizim gelmemizden hiç de memnun gibi bir havası yok."

"Farkındayım. Sizin geleceğinizden hiç haberi yoktu. Burada olma nedeninizi anlattığım zaman yüzündeki hayreti görmeliydiniz. Üstelik ona tam Andrew'le evlenme ihtimalim olduğunu söylediğim anda arabamızın sesi geldi. Anlayacağınız iki sürprizi bir anda yaşamak durumunda kaldı."

Sonunda Betina ile yalnız kalmışlardı. "Tabii ki Andrew'le evlenecek falan değilsin. Sadece Jack'a bir olta atmış olmalısın bu sözlerle. Bakalım yeme dafacak mı?"

"Bu eğlenceli bir durum. Benim de böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Üstelik bana yaptıklarından sonra bir cezayı hak etti."

"Daha kolej yıllarından bahsediyorsun Meri. O yaştaki erkeklerin bir genç kızın his âleminde anlamasını bekleyemezsin. Tamam helki ona bir ceza vermelisin. Ama bunu bu kadar ileri götürmen denge hatah bir davranış olur."

Meri, Betina'yı bir kardeş gibi severdi... Bazen de annesi gibi. Aslında aralarında sadece on iki yıl fark vardı. Ama hayat deneyimi olarak alınacak olursa, bu fark ışık yılına kadar gidebilirdi. Meri bu işe alındığı zaman Betina proje başkanının asistanıydı.

Meri'nin işe başlamasını takip eden ikinci hafta Betina, Meri'nin çalıştığı laboratuara gitmiş ve, "Biraz olsun esprî gücün var mı," diye sormuştu. "Senin çok parlak bir eleman olman beni fazla ilgilendirmez. Ama esprî gücü her işte ve her ilişkide önemlidir."

Meri, daha on sekiz yaşında ve hiç tanımadığı bir şehirde, hiç tanımadığı insanlar arasında olmanın sersemliğini üzerinden atmadan önce Betina'ya ne cevap vereceğini bilememişti. Paranın onun için bir önemi yoktu. Çok kuvvetli bir aile fonuna sahipti. Zaten onu bu işyerine hiç düşünemeyeceği kadar yüksek bir ücretle almışlardı. Annu hayatının son üçte birini bir kolejde geçirdiği için hiçbir hayat tecrübesi yoktu. Hayatında kira, fatura ödememiş, bir otomobil bile satın almamıştı.

“Komik olup olmadığını bilememi. Ama alay etme, iğneleme konusunda iyiyündür.”

Betina memnun bir şekilde gülmüştü. “İşte bu mükemmel.”

Betina ile dostlukları o anda başlamıştı. Betina otuz yaşını geçmişti ve hayatının son on senesini, tek başına ayakları üzerinde durmayı öğrenmekle geçirmişti. Meri’ye de nasıl yaşaması gerektiği konusunda bildiklerini aktarmış ve ona büyük bir apartman kompleksinde güzel bir daire satın almasını öğütlemişti.

Geçirdiği iki estetik ameliyatından sonra ona bakmış, moda üzerinde tavsiyelerde bulunmuş ve onun seks dahil her açıdan normal bir kadın olarak gelişmesine özen göstermişti.

“İntikam almak neden yanlış bir şey olsun,” diye sordu Meri. O sırada Betina da mallarını açmaya tamamlanıyordu. “Hak etti bunu.”

“Çünkü bunu yapayın derken, senin kendi başın derde girecek. Bu adamla olan ilişkin şu anda öngördüğün gibi gelişmez.”

Meri’nin kaşları çatılmıştı. “Nedenmiş o? Jack’a karşı olan duygularımın ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bir zamanlar ona bir düşkünlüğüm vardı. Ama o beni kırdı. Ve bunun acısı içimden çıkmadı. Şimdi onunla bir kere bile sevişsem, onu sistemimden atmam mümkün olacak. Yaram sarılacak. Böylece bir daha onu herhangi bir erkek olarak hatırlayıp rahat edeceğim.”

Betina yanına oturarak onun saçlarını okşadı. “Seyahat etmeyi hiç sevmem.” İcini çektikten sonra devam etti. “Bir zamanlar ona düşkün değildin. Ona aşıkın. Ve hâlâ aşıksın. Bunu inkâr etmenin hiç faydası yok. Onunla bir kere olsun yatman, işleri daha da içinden çıkmaz bir hale getirecek. Bu plânının sonunda bir ihtimal seni terk eden o olacak. Ve şimdiye kadar çektiğinden çok daha büyük ıstırap çekeceksin.”

Meri, arkadaşının elini tuttu. “Seni çok seviyorum ve birçok bakımdan sana hayranım. Ama bu konuda büyük yanlış içindesin.”

“Seni düşündüğüm için, inşallah yanılıyorumdur derim.”

Ama Meri bu candan arkadaşının sesinde derin bir endişe olduğunu hissedebiliyordu. Bu konuda onunla aynı fikirde olması müm-

kün değildi. İyisi mi bu konuyu burada bırakmalıydılar. Betina'nın elini bırakarak ona gülümsedi. "Colin'in odası seninkinin hemen yanında. Geceleri ne yaptığınızı kimseyi ilgilendirmez."

Betina'nın yüzü kızarmıştı. "Sesini alçalt." dedi yavaşça. "Colin duyabilir."

"Haydi canım sen de. O bir şeye yoğunlaştığı zaman atom bombası patlarsa haberi olmaz. Odasının önünden geçerken bilgisayarının başındaydı. Merak etme o konuda güvendesiz. Baksana herkes uzaklardayken, ikinizin aynı çarı altında olmasını organize etim."

"Dur bakalım artık bu yakınlarda bir şeyler olması lâzım. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama ben galiba onun tipi değilim."

"Onun tipi falan yok. Çıktığı kadınlar olmuş mudur acaba?"

"Elbet olmuştur. O kadar tatlı, akıllı bir adam ki..."

Arkadaşının Colin'e fena tutulduğunu anlamak Meri'nin hoşuna gidiyordu. Colin'in de ondan hoşlandığından emindi. "Sanırım onun derdi reddedilmekten korkmak." Meri bunu normal görüyordu.

"Yok canım. Sıkıntı benim ondan yaşlı ve şişman olmam."

"Bunu da nereden çıkartıyorsun. Bu yaşlarda altı yaş önemli bir şey değil. Sen de hiç öyle düşündüğün kadar kilolu değilsin. Balık etindeki kadınlara bayılan o kadar çok erkek vardır ki." Üstelik Meri bu on yıl içinde bunun pek çok örneğini görmüş. Betina'nın erkek arkadaş konusunda hiçbir zaman bir sorunu olmamıştı.

"Colin'in o erkeklerden olduğunu sanmıyorum. Benimle neredeyse zorla konuşuyor."

"Herkesle çok rahat konuşan bir adamın bu çekingenliğinin bir anlamı olabileceğini hiç mi düşünmüyorsun?" Gerçekten de, Betina'nın olduğu yerlerde Colin dili tutulmuş gibi davranıyordu. Meri, arkadaşının Colin'e karşı bir zaafı olduğunu anladığı anda ona yardımcı olmak istemişti. Hunter'in evi bu konuda iyi bir fırsattı.

"Önünde uzun zaman var. Jack ve ben bu kata pek seyrekle ineriz. Bittin kat sizin sayılır. Zaman zaman sohbet eder, birbirimize biraz daha yaklaşırsınız. Fazla üzerine düşme. Bırak zamanla gelişsin..."

Jack merdivenleri inen bir ayak sesini duyduğunda başını işinden kaldırmıştı. Birazdan Meri çalışma odasına girdi. Üzerine tek parça bir tayt giymişti. Saçları altın gibi parlıyordu. Güzel kadındı. Ama bundan da tahrik edicisi, istediği zaman çok seksi olabilmesiydi. İşin kötüsü, bunu da pek sık istiyordu.

İnternet'te yaptığı araştırmada bahsettiği adamın onun sisteminde çalışmadığını, Washington'daki lobi şirketlerinden birinde çalıştığını öğrenmişti. Yani ondan binlerce kilometre ötede. Bunun onu neden ilgilendirdiğini bilemiyordu. Ama işler Meri'nin söylediği gibi ciddiye gidiyorsa, Hunter'e verdiği sözü tutarak, onun hayatını birleştireceği kişi hakkında bir tahkikat yapması doğaldı. Üstelik onun biriyle evlenmeye doğru gitmesine neden aldırış ediyordu ki? Evde kalacak hali yoktu ya, böyle çekici bir kadının.

Masasının önüne geldiğinde Meri, "Biz yemeğe dışarı çıkıyoruz," dedi. "Belki inanmazsın ama çok eğlenceli bir grubuzdur. İstersen sen de bize katıl."

"Hayır teşekkürler. Yapmam gereken işler var, siz gidin."

"Dışarıdan isteyebileceğin bir şeyler olabilir mi? Aslında buzdolabı tıka basa dolu. Ama bir istediğin olabilir."

"Teşekkür ederim. Aklıma bir şey gelmiyor."

Meri odadan çıkmak için arkasını döndüğünde, "Nişanlı gibi olduğunu daha önce bana söylemeliydin," dedi Jack.

"Neden? Benimle yatmayacağını söylediğine göre, sorun yok."

"Sorun var. Bilseydim seni öpmezdim de."

"Öyle mi? O zaman Allahlan bunu söylememişim." Koyu mavi gözlerinin içi parlamıştı. "Başka birine ait olduğumu bilmek seni bana daha çok çekmez miydi? Yasak meyvenin tadı başka olur."

"Bence değil, kusura bakma."

"Kusura bakılacak bir şey yapmadın. Hem nişanımız daha resmîyet kazanmadı. Andrew'e evet demiş olsaydım benimle sevişmeni istemezdim."

Jack bir rahatlatma hisseder gibi olmuştu. "Ona hayır mı dedin?"

"Daha hiçbir şey söylemedim. Zaten o da resmen teklifte bulunmadı. Ama bana bir yüzük aldığını öğrendim. Evliliği şimdilik pek düşünmüyordum. Seni de bu nedenle baştan çıkaracağımı."

Jack son sözlerini duymazdan geldi. "Onunla yatıyor musun?"

Meri ona doğru eğildi. "Bu fikir seni rahatsız ediyor, değil mi? Başka biriyle çirliçiplak bir yatakta sevişiyor olmam... Öpüşmemiz, birbirimizin en mahrem yerlerinizi paylaşmamız, onu içinde hissetmem..." Bunları söyledikten sonra eliyle yüzüne ritzgâr yaptı. "Burası da çok sıcak oldu..."

Jack dışarıdan fark edilen herhangi bir tepki göstermemişti. Ama Meri sözlerinin onun üzerinde istediği etkiyi yaptığını hissedebiliyordu. Jack'ın kasıklarının harekete geçtiğinden emindi.

Jack etkilenmişti. Bunu kabul etmeliydi. Ama yenilmemişti.

"Yani sen şimdi yemeğe çıkmaya hayır diyorsun, öyle mi?"

"Yapacak işim var..."

"Çıkmadan bir iyi günler öpücüğü istemez misin?"

Aslında hem öpücük ister, hem de onu altında kıvrandırmak isterdi. Hem de nasıl. "Hayır istemem."

"Yalan söylediğimi ikiniz de biliyorsunuz Jack..."

Arkasını dönüp odadan çıkmıştı Meri...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Meri arkadaşlarıyla beraber eve döndüğünde tıka basa doymuştu. Masada şarap da vardı. Ama bu ekip kafalarını bulandırmayı sevmeyen, böylece bilimsel konuşmalara devam etmeyi tercih eden bir yapıya sahip olduğu için hiç kimse bir bardaktan fazla şarap içmemişti.

Ama Meri şaraptan sonra iki tekila içtiği için merdivenleri sağ salım çıkabilmiş olmaktan ötürü memnundu. Merdivenleri çıkınca karşısında iki kapı vardı. Bunlardan birinin Jack'ın olduğunu biliyordu. İçice kapalı olan kapının arkasında Jack olmalıydı.

Görmeden tahmin ediyordu ki, o yatağa uzanmış elindeki kitabı okuyordu. Ama geniş küvete girmiş onu bekliyor da olabilirdi. Fantazileri hep böyle başlıyordu. Bu son on bir yılı da, neden Meri'yi kırdın diye üzüntü içinde geçirdiğini, Meri'ye olan aşkından ötürü ne yaptığını bilemez durumunda olduğunu hayal eder, sonra da fantazilerle dolu bir şekilde sevişirlerdi hayallerinde.

Tamam bu sonuncusu biraz fazla hayaldi. Ama diğerleri bir gün gerçek olabilirdi. Olacaktı... Kapıya yaklaşmıştı ve onun tepkisini beklemeyen odaya girdi. Onun çıplak bir şekilde küvette olması mümkün değildi. Çünkü Jack odanın köşesindeki koltuğa oturmuş

ayaklarını önündeki pufa uzatmış bir şekilde kitap okuyordu. Belki büyüleri daha iyiydi. Alkole alışık olmayan vücudunun tepkilerinin nereye kadar gideceğini bilemezdi.

Meri'nin içeri girdiğini gören Jack okuduğu kitabı kucagina bırakmıştı. Meri salıyarak yürüyüp Jack'ın yatağının kenarına oturdu. "Çok mükemmel bir yemekti, kaçırдың."

"İster misin hayat boyu hayıflanayım bunun için."

"Çok konuksun. Yemeğe gelinceye kadar, kaçırдың için hayıflanmam gereken o kadar çok şey var ki, onların farkında bile değilsin. Çok maço ve tehlikeli bir halin var. Evvelden de tehlikeliydin ama, artık gücün ve silâhların arttığı için tehliken de arttı."

Jack, Meri'ye gözlerini kısarak baktı. "Sen sarhoşsun."

Meri elini havada salladı. "Sarhoş biraz ağır bir tanımlama. Durumuma, örneğin çakır keyif falan gibi ifadeler daha uygun düşer. İkinci tekilayı içmem ciddi bir hataydı. Bazen bu hatayı yapıyorun. İçki içme alışkanlığım olmadığı için içkiye karşı olan direncim de çok zayıf. Ayrıca ufak tefek olmam da önemli bir faktör. İstersen bunun formülünü çıkartabilirim sana."

"İlginç bir öneri ama, istemem teşekkürler."

"Baktıyorum sen de birçok insan gibi matematikten korkuyorsun. Oysa buna hiç gerek yok. Matematik iki kere iki dört eder kadar esasları belirmiş, hiç istisnaı olmayan bir bilim dalıdır. Prensiplerini bir kere öğrendikten sonra çözemeyeceğin problem yoktur. Matematik kesindir. Tefsire yorumla gerek yoktur. Ya doğrusundur, ya da yanlış."

"Desene senin yarışçı ruhuna hitap eden bir bilim dalı."

"Yarışçı ruhum seni etkilemeli. Nasıl dayanıyorsun buna?"

"Sana şu anda saldırmamak için içindeki tüm gücü seferber etmiş durumdayım."

"Hak şimdi yalan söylüyorsun ama. Bunları duymak hoş."

Göz göze geldiler. Eğer gözler yalan söylemezse Jack'ın içi o anda kapkaranlık ve çok iyi korunan bir yerdi. Bir sırrı olmalı onun diye düşündü. Herkesin bazı sırları vardı. Acaba Jack'ın sırrı neydi?

Ama Jack sırlarını söyleyecek biri değildi. Böyle biri eğer birine güvenirse bu hayat boyu sürecek bir güven duygusu olurdu.

“Bana Betina ve Colin konusunda yardımcı olmalısın. Onları bir araya getirmeliyiz.” Onun bakışlarını beğenmemişti. “Öyle bakma,” dedi. “Bu oldukça zevkli bir şey olmalı. Betina’nın Colin’le ilgili ciddi niyetleri var. Betina sık sevgili değiştirdiği için, başında ben de onun niyeti konusunda pek emin değildim. Bazen bir hafta içinde bile sevgili değiştirir. Ama bunun nedeni birine gerçek anlamda bağlanmaktan korktuğu içindir. Uzun yıllar önce başımdan kötü bir evlilik geçmiş. Ama Colin’e karşı epeydir devam eden bir zaafı var. Ve bu zaaf artık ciddi bir aşka dönüştü.”

Verdiği bu önemli bilginin Jack üzerindeki etkisini görmek için ona bakıp bekledi. Ama herhangi bir etkisi olmamıştı. “Bu işler beni ilgilendirmez,” demişti Jack sonunda.

“İlgilenmelisin. Bu hiçbir şey yapmaktan iyidir.”

“Senden kendimi korumak, sana ram olmamak konusuyla fazla meşgulüm şu anda. Bu iş bana yetiyor...”

“Ha evet, hak bunda haklısın. Bu bayağı zor bir iştir. Çok güzel genç bir kadın, ümitsiz bir şekilde seni yatağına çağırıyor. Zavallı Jack. Bu hayat senin için ne kadar zor ve acımasız...”

Jack bu sözlere karşı birçok farklı tepki gösterebilirdi. Ama bunun gülmek olmasını hiç beklemezdi. “Kendini çok güzel buluyor olmalısın.” Bundan hoşlanır gibi bir hali vardı. Alay eder gibi...

Meri yatakta kıpırdandı. “Lâfın gelişi söyledim bunu.”

“Bu konu açıldığı yıllar önceki konuşmamızda, çok çirkin olduğunu söylemiştin bana.”

Meri bunu hatırlamak bile istemezdi. Ama madem ki Jack bu konuyu açmıştı, o da konuşmakta sakınca görmedi. “O konuşmamızda sen beni son derece incitmiş, acısı uzun yıllar sürecek şekilde yaralamıştın. Bunu mu hatırlatmak istiyorsun?”

Jack’ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Kusura bakma. Konuyu başka şekilde halletmemin daha iyi olduğunu biliyorum.”

"Ama böyle yapmadın. Ben seninle o anda sevişmek istememiş-tim ki. Sadece bir arzumu, bir eğilimimi dile getirmiştim." Ama bunu daha fazla konuşmak istemiyordu. "Konu şu ki; Betina, Colin için deli oluyor ve ben de Colin'in ona karşı duyarlı olmadığını biliyorum. Ve sen de burada devreye girecek, Colin'in bu konudaki görüşünün ne olduğunu öğreneceksin. Erkek erkeğe konuşurken Betina hakkında ne düşündüğünü ondan öğrenebilirsin."

"Ve aldığım bilgiyi sana söyleyeceğim...? Bu konuda benden hiçbir yardımı alamayacağımı şimdiden bilsen iyi olur."

Bu adamın inatçı bir tip olduğunu biliyordu. Ama böyle bir konuda, bu kadar ufak bir yardımı esirgeyeceğini düşünmezdi. "Senin çok can sıkıcı bir adam olduğumu söylemiş miydim? Yoksa ihmal etmiş olmalıyım. Bak bu iki insan da çok mükemmel insanlar. Mutlu olmak onların da hakları. Ben sadece birazcik arkadan itmek istiyorum. Tabii bunun için yeterli ateş ve istek varsa. Ama Colin tarafını tam olarak bilemiyorum, Benimki sadece bir tahmin."

"Andrew konusunda da itimesi gereken bir durum var mı?"

Meri iç geçirdi. "Bu konuyu ne zaman açacaksın diye merak ediyordum. Fazla geç kalmadın."

"Nişanlanacak ve belki sonra evleneceksin ilgilenmem doğal."

Meri onun konuşma şekliinden bu konuda gerçek düşüneceğinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama çok zaman olduğu gibi Jack o anda da açık vermemişti. Bu onun en sevimsiz taraflarından biriydi.

"Bir hayır kurumunun açık artırmasında tanıştık. Bir ara ayağım takıldı. Düşmek üzereyken Andrew beni düşmekten kurtardı." Jack yine belirgin bir tepki göstermemişti. Devam etti. "Çok tatlı ve esprili bir adamdı. Ona karşı hemen bazı şeyler hissettiğimi fark ettim. Birbirimize çok benzeyen yönlerimiz olduğumu gördük. Sevdiğimiz filmler, seyahat etmek istediğimiz yerler filan. Onunla olmak gerçekten çok hoştu."

Gerçekten de *hoştu*. Andrew'le geçirdiği güzel günleri hatırladı. Anı yaşadıkları yer arasında çok uzak bir mesafe vardı. Onun için

sık sık telefonla konuşmuşlar, ama pek az görüşebilmişlerdi. İlişkileri de Meri'nin isteği üzerine geçici olarak askıya alınmıştı.

"O da dahilerden miydi?"

"Hayır. Çok normal biriydi. Akıllıydı ama öyle aşırı değil. Çok hoşlanıyorum ondan."

"Hakkında ne biliyorsun. Nasıl biri diye araştırdın mı hiç onu?"

"Elbette. Fazla özelliği olan biri değil. Ve paranın onun için bir faktör olmadığını biliyorum." Keyfi kaçmıştı. "Merak ettiğin buyursa...? Yani biri ancak param yüzünden benimle ilgileneceğini düşünüyorsan, Andrew öyle biri değil."

"Bunu düşünerek sormamıştım. Senin mutlu olmanı isterim."

"Mutluyum ve D.C'ye döner dönmöz nişanlanacağız." Bu tam doğru değildi ya neyse.

"Tebrikler."

Yataktan ayağa kalkarken Jack'ın her şeyi mahvettiğini hissediyordu. Gecisini, neşesini. "Senin bir takım duygularının olmaması, bunlardan herkesin mahrum olduğunu göstermez."

"Umarım sen böyle bir ilişkiden memnun kalırsın."

"Acaba sana neden inanamıyorum?"

"Andrew senin için bu kadar önemli biri olsaydı, ondan altı ay uzak kalmazdın."

Kapıya yürüdü. Çıkarken sordu. "Bunu nereden çıkardın?" Çıktık kapıyı arkasından kapadı. Odasına gitmek için sadece birkaç adım atması gerekiyordu. Odasına girip ışıkları açtı ve pencerenin önüne giderek dışarıya baktı. Yıldızları seyretmek için çok güzel bir geceydi. Ama nedense içinden gelmiyordu. Üstelik yeni teleskopu kurulmuş olmasına karşın.

Neden olduğunu tam olarak bilemiyordu, ama yine çok incinmişti. Belki de Jack haklıydı. Andrew onun için bu kadar önemli olsa ondan altı ay ayrı kalmazdı. Ama kalmıştı ve bunda hiç de zorlanmamıştı. Ona gerçekten aşık olsaydı, herhalde onun özlemiyi yanıp tutuşurdu.

Nişan yüzüğünün varlığını öğrenmek onu çok etmişti. Bunu kabul etmesi, hiç de kabul etmek istemediği bir şeyi daha kabul etmek anlamına gelecekti. Jack ile bir beraberlik ihtimaliydi bu.

Hunter'in arkadaşlarının hangi tarihlerde bu eve geleceklerini biliyordu. Jack'in olduğu dönemde burada olarak, onunla sevişecek ve böylece içindeki Jack takıntısından da kurtulmuş olacaktı.

"Galiba yanlış olan da bu." diye söylendi kendi kendine. "Hâlâ ondan intikam almış değilim. Alıp alamayacağımı da bilmiyorum. Bir alabilsem, o zaman bütün benliğimle Andrew'in olabilirim..."

Jack çok rahatsız bir gece geçirmişti. Bunun nedeni geç saatte içtiği kahve olabilirdi. Ama böyle olmadığını, onu rahatsız edenin Meri'nin sözleri olduğunu biliyordu.

Ertesi sabah bilgisayarındaki çalışmasını bitirdikten sonra, çekmecesini açıp orada duran zarfa baktı. O buraya geldiği ilk günden beri o zarf ve içindeki mektup onu bekliyordu. Zarfın üzerindeki el yazısından bunun Matt'a ait olduğu anlaşılıyordu. Matt bir açık kalp ameliyatının bilgisayarda programını yapabilecek bir adamdı. Ama bir konserva açacağı yapmayı beceremezdi. Böyle garip bir çocuktü.

Bir nedenden ötürü Jack geldiği günden beri bu zarfı açmak istememişti. Ama eninde sonunda açmak ve içindekini okumak zorundaydı. Zarfı açıp içindeki tek sayfayı çıkardı.

Jack -

Ryan'ın buranın bir aşk yuvası olacağına dair bana bıraktığı notu okuduğum zaman ilk düşüncem, bunun ne kadar saçma olduğuydu. Ama şimdi onun bunu yazmasında bir neden olabilir diye düşünüyorum. O bizim kadınlarla ilgili düşüncelerimizin de yanlış olduğumu iddia ederdi. Hatırla... Hatırladın mı?

Burada bir ay kaldıktan sonra sana şu notu yazma gereğini duyuyorum ki: yapman gereken en önemli işin mesleki uğraşınla bir ilişkiyi yok. Bazı şeyler vardır ki bunları tek başına yapamazsın. Ama eğer güvenebileceğin bir eş bulabilirsen, ancak onunla her-

her iki kişi bunu yapabilirsiniz. Ve bunun getirisi yapabileceğiniz en iyi işten de önemli olacaktır. Ne kadar mı? Bu konuda hiçbir şey söylenemez...

İyi bir ay geçirmeni diliyorum dostum...

Matt

Jack mektubu bir daha okudu. Bir kadınla devamlı bir beraberlik hayatını hiçbir döneminde onun için bir hedef olmamıştı. Matt ve diğer arkadaşlarını hatırlayıp özlediği olurdu zaman zaman. Hunter ölmeseydi yaşamları acaba nasıl olurdu diye düşündüğü anlar da olmuştu. Onların hepsini bir arada tutan bağlayıcı güç Hunter'de vardı. O olmayınca hepsi dağılmışlar, kendi yollarına gitmişlerdi. Durup başını sallayarak düşüncelerine bir şekil vermeye çalıştı. Belki kuvvetli bir kahve içse bu işe yarayabilirdi.

Aşağıya inip kendisine bir kahve koydu. Meri ve arkadaşları yemek odasında bilimsel tartışmalara dalmışlardı. Bir süte onları dinledi. Ama fazla değil, hiçbir şey anlamıyordu. O sırada Meri'nin otoriter sesini duydu.

"Bu tartışmanız teorik açıdan ilginç olabilir. Ama bizim projemizle ilgili değil. Haydi bakalım sonuçsuz tartışmaları bir kenara bırakın da, işinizin başına dönün."

Bir anda kesin bir sessizlik olmuş, o hararetli bilimsel tartışma bir anda bıçak gibi kesilmişti.

Jack elinde kahvesi verandaya çıktı. Hunter yaşasa kız kardeşiyle kim bilir ne kadar iftihar ederdi. Meri'nin sıra dışı biri olduğu belliydi. Ama bu sıra dışı davranışları olan gencecik bir kadının, bu kadar bilim adamı üzerindeki otoritesi elbette şaşırtıcıydı. Böyle biri nasıl olup da hafif bir kadın gibi onu baştan çıkarmaya çalışır, bir erkeği açık açık yatağına sevişmeye davet ederdi?

Cebinden telefonu çıkarıp asistanı Bobbi Sue'yi aradı. Telefon daha ilk çalışında açılmış ve Bobbi'nin insanı azartıyan sesi duyulmuştu, daha selâm kelâm etmeden.

"Beni aramayı keser misin artık." Bu onun iyi günler deme yolu olmalıydı... "Yenin ederim ki, artık sinirimi bozmaya başladın.

Burada herkes işini biliyor ve mükemmel bir şekilde de yerine getiriyor. Senin canın sıkılıyor diye seninle uğraşacak vaktimiz yok.”

Jack, Bobbi Sue ona hiçbir şey söylememiş gibi konuşmaya başladı. “Senden Meri’nin çıktığı bir erkek hakkında bilgi toplamanı istiyorum. Adı Andrew Laymen. Adresi dosyatarımın arasında var. Onun hakkında bütün bilgileri istiyorum. Aralarındaki ilişkinin ciddiye doğru gittiğini biliyorum ve Meri’nin parası yüzünden onun peşinden giden biriyle beraber olmasını istemem.”

“Bana hak Jack, sen bu kızla ilgili olarak araştırma yapmayı artık bıraksan iyi edersin. Eğer pek meraklıysan sen çık o kızcağızla. Yoksa bırak da kız hayatını yaşasın.”

“Bırakamam. Büyük bir servetin sahibi. Bu onu erkekler için çok çekici bir hedef haline getiriyor. Onun ağabeyine verdiğim bir sözüm var, sözümü tutacağım.”

“Keşke şimdi burada olsaydın da verdiğin sözleri nasıl tuttuğunu bir de yüzüne karşı söyleseydim. Ama ne yapabilirim ki. İstediğin yine yerine gelecek. Çünkü patronumsun ve sana saygım var.”

Jack güldü. Meri bu kadını tanısa herhalde ona hayırlıdı. “Zaten ben de senin bu tarafına bayılıyor ve sana tahammül gösteriyorum.”

“Tamam tamam. Fazla lâf istemez yapacağız dedik. Ama bu herhalde biraz zamanımızı alır.”

“Tamam. Bir yere gidecek değilim. buradayım.”

“Bunu biliyor ve bir yerlere gitmen gerektiğine inanıyorum. Ve, ya bu kızla beraber ol. ya da onu rahat bırak. Yaşamına girmeye hakkın yok.”

“Her hakkım var.” Meri’nin, Jack’a ve onun yardımına ihtiyacı vardı. Birisi onu korumalıydı.

Telefonu kapatıp biraz daha kahve almak için mutfaka gitti. Meri’nin arkadaşlarından bazıları da oraya geliyorlardı. O sırada Meri de misilsin diyerek ona çarpıp yanından geçmişti.

“Buraya koyduğum kalem kutusunu gören oldu mu? Colin çalmasını sırasında yeni kalemler kullanmak istediği için buraya kutu kutu kalem petirniştim. Ama yine son çıkardığım kutu ortada yok.”

Jack onu depomusu yere gidip dolapları karıştırdığını gördü. En alt göze eğilmişti. O sırada bağıntı gibi bir ses çıkardığını duyup depoya girdi. "Ne o başını mı vurdu?"

"Hayır," diye mırıldanmıştı Meri. Gözden elinde bir kutuyla doğruldu. Ama bu bir kalem kutusu değil, üzerinde çocuksu stikerlerin yaptırılmış olduğu eski bir ayakkabı kutusuydu.

"Bu benim," derken sesi çok etkilenmiş bir şekilde çıkmıştı. "Yıllardan beri nerede olduğunu bilmemek bir yana, varlığını bile unuttum. İyi de bu buraya nasıl gelmiş olabilir?"

Jack kutunun ne kutusu olduğunu bilmediği için omuz silmişti.

Ona bakan Meri'ni gözleri yaşarmıştı. "Bunun içinde Hunter'ın annenin ve tüm ailenin fotoğrafları vardı."

Kutuyu tezgâhın üzerine koyarak kapağını açtı. En üstte Hunter'ın on iki, on üç yaşlarında, muhtemelen Avrupa'daki bir kilisenin önünde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Kolunu ufaklık Meredith'in omzuna koymuştu.

"Tanrım, seni ne kadar özledim..." Sonra Jack'a bakmıştı. "O benim her şeyim, bütün ailerdi..."

O sırada Betina depoya girmişti. "Buldun mu kalemleri? Sen bir harika –" O sırada onun ağladığını görünce hissimla Jack'a döndü. "Ne yaptın kıza?"

Jack'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan Meri "O hiçbir şey yapmadı," diye araya girdi. "Bak," diye fotoğrafı uzattı arkadaşına.

Betina fotoğrafa kaşlarını çatarak baktıktan sonra, "Ay, bu sensin," dedi ve ekledi. "O zaman yanındaki de Hunter olmalı...?"

"Evet," dedi Meri ağladığı belli olan bir sesle. "Yanılmıyorsam Fransa'da çekilmiş bir fotoğraf." Kutudan başka sararmış fotoğraflar daha çıkardı. "Gözlerime inanamıyorum. Baksana ne kadar şişmanmışım. İyi de bana kimse, yahu bu kadar yeme dememiş mi?"

"Beslenmek de bir nevi aşk yapmak gibidir. Hem hiç de çirkin değil, çok şeker bir kızmışım. Ama bu Hunter dehşet bir şeymiş."

Kısa zamanda grubun diğer bireyleri de depoya dolmuşlar, fotoğraflara bakarak, sanki tanıyorlarmış gibi Hunter hakkında konuşmaya başlamışlardı.

Jack ise bir kenara çekilmişti. İçinden o resimlere uzun uzun bakmak geliyordu. Ama bunun onu çok yaralayacağını biliyordu. Bir an için acaba Meri'yi teselli edecek bir şeyler yapmalı mıyım diye düşündü. Ama arkadaşları onun etrafını almıştı. O sırada Jack'a hiç ihtiyacı olmamalıydı. Böyleşi daha iyiydi...

Meri şoföre parasını verdikten sonra elinde bir çin yemeği paketiyle eve gelmişti. "Akşam yemeği..." diye yukarıya doğru bağırdı. Jack'ın aşağıya inip inmeyeceğini bilmiyordu. Kısa bir süre sonra onun da mutfağa girdiğini görünce çok memnun olmuştu.

"Sen niye çetenle beraber yemek için dışarıya gitmedin?" derken dolaptan birkaç tane tabak çıkartıyordu.

"Çete... Bu tabirden hoşlanacaklardır," dedi Meri gülererek. "Onlar göl kenarındaki bir kulüpte yemek istediler. Ben dışarıya çıkmak istemedim. Bir de sen evde yalnızdın. Ben de evde kalarak sana eşlik edeyim dedim."

"Ben yalnız değilim." Konuşurken sesi sıkılmış gibi çıkmıştı.

Meri'nin içinden onun bu haline gülmek gelmişti. Bu maço tavırlarını bir bırakabilse, belki o da normal bir insan gibi olabilirdi. Ama onun bu hali Meri'ye çekici geliyordu.

"Şu bardaklara ulaşabilir misin?" Her kimse o bardakları oraya koyan salak sanki kimse almasın diye hareket etmişti.

Jack bardakları alırken Meri de tabakları masaya koymuş, yemek paketini açmıştı. Sonra buzdolabından bira çıkardı. Karşılıklı oturdukları zaman Meri sordu. "Seni bu kalabalık rahatsız ediyor mu?"

"E diyorsa, buna aldracak mısın ki?"

Soruyu duymazdan gelmek yerine cevap verdi. "Bir şey yapamam. Ana sormamın bir kibarlık olduğunu düşünmüştüm. Aklıma kaba bir soruyla karşılaşacağım gelseydi, sormazdım elbette."

Jack, "Çalışmamı engelleyen bir tarafı yok," diye adam gibi bir cevap vermek zorunda kalmıştı.

"Şirketin tehlikeli bölgelerde yatırım yapan firmalara güvenlik hizmeti veriyor diye biliyorum. Bu doğru, değil mi?"

Jack onu başıyla doğruladı.

"Serin avukat olacağımı zannediyordum."

"Hunter'in vefatından sonra orduya katıldım."

Lüzlütye karşı alınmış ilginç bir önlem, diye düşündü Meri. Belki de farklı bir işle uğraşarak bazı şeyleri unutmaya yolunu seçmişti. "Ailen nasıl bir tepki gösterdi bu kararına?"

"Onlar hâlâ benim Howington Vakfı'nın başına geçeceğimi ümit ediyorlar. Ama hiç öyle bir niyetim yok. O iş bana göre değil."

Meri'ye göre de değildi. Babası büyük serveti sayesinde hâlâ genç kızlarla düşüp kalkıyordu. Ama Hunter Vakfı sağlıklı bir şekilde yürüyordu.

"Bazı acıların üstesinden nasıl olsa geleceksin."

"Hunter'den bahsediyorsun o geride kaldı artık."

"Pek sanmıyorum. Yüzeysel olarak demedim. İçinde kapanmayan bir yara varmış gibi geliyor bana." Öyle ya da böyle Hunter onun içinde bir yara olarak duruyor olmalıydı. Hiç olmazsa onu manevi olarak ihmal etmiş olmasının yarası olabilirdi bu.

"Keyifsiz olduğum günlerde seni bencil piçin teki olarak düşünüyorum. İyi günlerimde ise, bazı acılarından kaçan hassas bir adam olarak. Ashında hangisisin?"

"İkisi birden..."

Gece yarısından sonra evde hiç ses yokken Meri, Jack'ın çalışma odası olarak kullandığı odanın önündeki balkona çıkıp oraya kurulan teleskopla yıldızlara bakmak istemişti. Kimseyi uyandır-

mamak için ayaklarını ucuna basarak odaya girdi. Hiç beklemiyordu ama Jack yatmamıştı ve hâlâ bilgisayarının başındaydı.

"Senin yattığını zannediyordum," dedi Meri. "Burada olabileceğin aklıma gelmemişti. Geç oldu. Biraz da dinlenmelisin."

"Bakıyorum baştan çıkarma yönteminde hazı değişiklikler yapmışsın. İlginç. Ama bana sorarsan fazla etkileyici değil."

"Buraya gelmemin nedeni seni baştan çıkarmak değildi. Zamanını daha faydalı şeylere kullanmam akılcı olur."

Jack balkon kapısından gökteki yıldızlara baktı. "Yoluna mı çıkıyorum?"

"Rahatsız edici ve saçma sorular konusunda üstün bir yeteneğin var. Ama ben sabırlı olmaya kararlıyım. Ruhsal bunalımlarının çaresi olmaya da niyetim yok. Onları tek başına yaşayabilirsin." Evet, bu adamı yatağa sokmak ve onunla sevişmek hâlâ en önemli hedefiydi. Ama buna gayret sarf etmenin zamanı ve zemini vardı. Ve o an ne zaman, ne zaman ne de zemin olarak uygun değildi. Bu odaya gelmesinin maksadı balkondan yıldızlara bakarak rahatlamaktı.

"Duygularımda bir değişiklik ve bunalım yok. İyiyim." Birkaç adımda karşısına gelmişti. "Karşılaştığın her erkekle bu şekilde oynamaya mı çalıyorsun?"

Meri onun gözlerini içine bakarak ondan çekinmediğini göstermeliydi. Başını kaldırdı. "Evet, çoğuyla."

"İşine yarıyor mu hari bu yöntemin?"

"Çoğu zaman."

"Ama bu sefer yaramayacak." Elleriyle onun yanaklarından tuttu ve dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdi.

Meri bunu son anda hissetmiş ama bir şey yapamamıştı. Üstelik yapması için bir neden de yoktu. Bundan önce de öpülmüşlerdi. Çok önemli bir şey değildi bu. Üstelik müthiş zevk veren bir yönü de vardı. Nasıl olsa kendini kontrol edebiliyordu.

Ama bu sefer öyle olmayacağına benziyordu. Dudakları birbirine değdiği anda içinde hâkim olamayacağı bir çalkantı başlamıştı. Zevk, ihtiras dolu, önlenemeyecek bir çalkantı. Bütün vücudunu bir

ateş sarmış gibiydi. Mantıksızdı ama, ona iyice sokulmak, vücudunun tamamının ona temas etmesini istiyordu.

Üstelik Jack'in dudakları bu sefer spor salonunda olduğu gibi onu cezalandırmak için değil de arzuyla dolu olduğu için öpüyor gibiydi. Bu öpüşme çok farklı, çok derinlere kadar etkisini götüren bir öpüşmeydi. Bir şeyler almak için değil de vermek için gibiydi...

Meri ne yaptığını fark etmeden insiyaki hareket eder olmuştu. İki elini Jack'in omuzlarına dayadı. Ama onu itmiyordu. Aksine Jack onu iyice kendine çekmeye başlamıştı. Artık iki vücudun arasında hava zerruciklerine bile yer yok gibiydi.

E hiç olmazsa çok zevk alıyormuş gibi davranmanmayı becerebilseydi. Ama dillerinin buluştuğu anda boğazından gelen bir inlemeyle engel olamadı. Vücudunun bütün kadınsı dokusu ve organlarının harıl harıl çalışmaya başladığı bir ortamda hiçbir kadının kendisini tutması mümkün değildi. Vücudu zevkten sızlamaya başlamıştı.

Artık Meri için yapılacak tek şey kalmıştı. O da, kendisinin de Jack'a olabildiğince çok zevk vermesi ve onun da kontrolünü kaybetmesini sağlamak... Ama karnına dayanan sertlikten, bunda daha şimdiden başarılı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Bu aşamada bundan daha fazla başarı elde etmesi zor olabilirdi. Hiç olmazsa bu gece onu bu kadar tahrik olmuş bir şekilde yarı yolda bırakacak iradeyi göstermeliydi. Plânında onu sonunda hepten bırakmak yok muydu? Eh şu anda bile ondan uzaklaşamazsa, ileride onu nasıl terk edecekti. Üstelik Jack bir eliyle onun çıplak memesine ulaşmaya çalışırken, diğer eliyle de belinden soktuğu eli iki kalçasının arasına çıplak tenine girmişti.

Bir şey yapabilirse ancak o anda yapabiliirdi. Jack'in elleri ilerledikleri istikamette birkaç santim daha ilerlerse duramazdı. Şüphe çekmeyen bir hareketle biraz geri çekildi. Ve Jack'in bir anlık gafletinden yararlanarak arkasını dönerek hızla koşmaya başladı...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eğer ortada hayır cemiyetine gidecek yirmi milyon dolar olmasaydı, Jack daha o gece yola çıkıp ertesi gün Teksas'da olurdu. Ama bir ay süreyle orada tıkalı kalmaya mahkûmdu. Hunter'ın bağışlayacağı bu evde diğer arkadaşlar birer aylarını geçirmişlerdi. Ama diğerlerinin şartlarının böylesi ağır olması mümkün değildi. Yine de, o da bu vasiyeti yerine getirmek zorundaydı.

O gece olanları düşünmemesi gerekiyordu. Ama aklında ondan başka bir şey yoktu. O kadın Jack'ın iliklerine kadar nüfuz etmiş, onun kontrolünü kaybetmesini sağlamıştı. Böyle bir şey hayatında ilk defa başına geliyordu.

Meri sadece bir baş belâsıydı. Ona müthiş bir oyun oynamıştı. Ve belli ki yıllarca hazırladığı bir oyundu bu. Dahî bir şeytanın kurbanı olmuştu. Ama onun hareketlerinden bunun bir komplo olduğunu hissetmesi gerekiyordu. Meri ne o şekilde giyinip sağını solunu gösterecek, ne de bir erkeği yatağına davet edecek bir kadın değildi. Ama bu kadar iblis olabileceği kimin aklına gelirdi. Bu bir dahînin plânıydı ve dahî olduğuna bile bile onun ocağına dâlmüştü.

Bir kahve almak için mutfığa indi. Meri'nin adamlarından biri oradaydı. Onlardan intikam alması saçmalıklı. Ama onlara da tebusüm eden bir yüzle bakamazdı. Suratını astı.

"Günaydın," dedi adam ve kendisi için doldurduğu kahveyi. "Buyur," diyerek ona uzattı. Alıp suratına atamayacağına göre kahveyi aldı. Adamın adını da biliyordu.

"Teşekkür ederim Colin."

"Muhteşem bir ev değil mi? Meri'nin ağabeyi ve senin de çok yakın arkadaşın olan Hunter adındaki beyimmiş. Hani şu ölen..."

İnsanlar ne kadar rahat söylüyorlardı bunu. *Hani şu ölen...*

"Evet. Hunter'in projesiydi bu ev."

"Meri'nin söylediğine göre, arkadaşlarının misafirliğinden sonra bu ev belediyeye bırakılacaktı ve hastalar nekahet dönemlerini burada hiçbir bedel ödmeden geçirebileceklermiş. Büyük jest..."

Ölümünden sonra bile farklı bir insan olduğunu göstermek sadece Hunter'in yapabileceği bir şeydi. Ve evet, müthiş bir şeydi...

Jack arkadaşıyla ilgili konuşmak istemiyordu. "Çalışmalarımız nasıl gidiyor, bir ilerleme elde ettiniz mi?"

"Henüz değil. Dünyanın bugünkü şartları ve hava kirliliğindeki günlük artışlar projenin hesaplarını alt üst ediyor. Ama Meri'nin hesaplamaları, bu değişiklikleri de dikkate alan müthiş bir program üzerinde dikkat çekici bir hale geldi. O bir şeyler yapacağına benziyor. Yoksa beş on nesil sonra her şey başladığı yere dönebilir. Viking'lerin yaşamına hile özenir hale gelebiliriz. Neyse sanırım tüm önemini kabul etmekle beraber bu konularda konuşmak seni sıkabilir. Arabam çok beğendim. İnsan uzaktan bakınca özeniyor."

Böyle bir grupta çalışan birinin öyle spor bir arabayı alacak maddi imkân olduğu muhakkaktı. "Sen de alsana böyle bir araba."

Colin gülmüştü. "Doğru olmaz. Dalgın bir adamımdır. Aklıma bir şey takılınca tehlikeli oluyorum. Bu nedenle bugüne kadar sayısız kaza yapıp, yoldan çıktım, ağaca çarptım. Artık araba kullanmamaya çalışıyorum. Ama mecbur kalırsam diye bir Volvo arabam var. Onun çeliği en sağlam olanmış..."

"Eh, o zaman spor arabadan uzak durman gerekir." Adam hiç olmazsa halinin farkındaydı.

"Meri senin şirketinin faaliyet sahasını söyledi de, gaiiba olduğun-
ça tehlikeli bir sektörde faaliyet sürdürüyorsun."

"Dünyanın tehlikeli bölgelerinin de büyük yatırımlara ihtiyacı oluyor. Çalışanlara güvenli bir ortam verilmezse kimse gidip orada ciddi yatırımlara girmez. Birilerinin bunu yapması lâzım."

"Asker kökenli misin?"

"Özel timdenim."

"Küçük yaşlardayken ben de West Point'e gitmek istedim. Öyle bir şey yapmaya kalksaydım bile beni zaten almazlardı. Ama alsalardı bile harbe ulaşmadan eğitim aşamasında öldürdüm herhalde. Her neyse Meri senden bahsettiği zaman biraz da abartıyor zannedirdim. Ama seni görünce ona inandım. Çok sağlam biri olduğun adam atmandan belli. Kadınlarla da aran iyidir muhakkak."

Jack güldü. Bu bilim adamlarının hepsinde bir gariplik vardı. Şimdi bu soruya nasıl cevap verilir ki. Ama Jack'in önemsedığı şey adamcağızın sorusu değil, Meri'nin ondan bu kadar bahsetmiş olmasıydı. Adam sorduğu soruya cevap alamayınca doğrudan sormayı tercih etmişti. "Meri ile aranda bir şey var mı?"

Jack'in gözleri açılmıştı. "Hayır," dedi ama ekledi. "Yanlış anlamama Meri çok hoş bir kadın. Ama biz sadece arkadaşız. Onunla bir ilişkim olamaz."

Aslında onun boğazına sarılmamasının bazı mantıklı nedenleri vardı. Ama bu nedenlere fazla güven olmazdı. En iyisi ondan uzaklaşmaktı. Tam o sırada Meri'nin bahsettiği Betina konusu aklına geldi. Aslında çöpçatanlık yapmaya niyeti yoktu. Ama bir iki maaş soruya alacağı cevaplar işine yarayabilirdi.

"Şanslısın," dedi Jack. "İşinde çok güzel kadınlar olmalı."

Adam sorunun nereye gideceğini bilir gibi sormadan söylemişti. "Betina da çok güzel, değil mi?"

"İvet çok güzel. Ama Meri onun bilim kadrosunda olmadığını söylemişti bir gün bana."

"Evet. O projenin koordinatörüdür. Çok akıllı ve deneyimli bir kadındır. Meri hariç neredeyse hepimizi o yönetir. Bir de hakikaten çok güzel bir kokusu vardır. Hangi parfümü sürerse sürsün. Demek ki cildinin özelliğinden bu..."

"Herhangi bir ilişkisi, bağlantısı falan var mı?"

"Şey... Şu anda zannetmem. Ama çok erkek arkadaşı olmuştur. Yani diyebilirim ki haftada bir arkadaş değiştirdiği olur. Açıkçası ikinizin pek uyumlu olacağını zannetmiyorum." Jack'ın son hallerdeki en büyük başarısı bu söze bir kakkahayla cevap vermemsiydi. Aksine ciddiye bir ifade bile takınmıştı. "Sanırım haklısın. Peki, ya sizin aranızda, sizin aranızda bir şeyler var mı, oldu mu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı."

"O zaman tipin değil, öyle mi?"

Colin fena sıkışmıştı. "Herhalde," dedi ama, sanki o benim değil, ben onun tipi değilim der gibi bir hal vardı, garibin.

Jack o sırada ekibi getiren vanın sesini duymuştu. İzin alarak adamlardan ayrıldı. Yukarı çıkıp odasına giderken Meri'nin odasının önünde durdu. Meri bir kere onun odasına kapıyı vurmadan girmişti. Bir gece öneeden sonra onun tavrının ne olacağını da görmek istiyordu. Çünkü onun oyununa bir oyun hazırlaması gerekecekti. Bu nedenle onun duygu ve düşüncelerini daha sıkı bir şekilde kontrol altında tutmasında yarar vardı.

Kapıyı vurmadan açıp içeri girmişti. Meri yatağının arkasında ayakta duruyordu. Perdeler açık olduğu için güneş vücutunun her tarafını aydınlatmıştı. Genç kadının üzerinde ufakık, çizgi halinde bir dondan başka bir şey yoktu. Jack'ın bakışları ince belinden sonra bir heykel diriliğinde uçları geniş pembe bir halkayla çevrilmiş memelerine takılıp kalmıştı. İki elinde de birer sutyen duruyordu. Jack odaya girdiğinde herhalde hangisini giyeceğine karar vermek üzereydi. Jack sonunda bakışlarını onun yüzüne çevirebildi.

Meri'nin bakışları şaşkın ve kararsızdı. Ama nedense her zamanki o küstah havası yoktu. Jack o sırada Hunter'e verdiği sözü

hatırladı. Sözümlü böyle mi tutacaktı. "Kusura bakma," diyerek odadan çıktı.

Meri aceleyle giyinerek odanın ortasında durdu. Ne yapacağını, ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Plânında da bir takım şeyler allak bullak olduğu için kendisini toplaması bir süre alacaktı. Ama ana hedefinden hiçbir zaman şaşmamalıydı. Bir önceki geceki öpüşmeleri yeterince akıl karıştıracıydı. Ona böylesi ateşli bir şekilde cevap vermiş olmasına hâlâ şaşırıyordu. Onu deliler gibi arzu etmişti. Oysa intikam plânında sevişmek vardı. Arzu etmek yoktu.

Ama bu tepkisinin çok normal olduğu konusunda kendisinin ikna etmeye çalıştı. Jack onun beğendiği çok yakışıklı bir erkekti. Hangi kadın olsa onu arzu ederdi. Bunun ona karşı duyduğu zaafıla ilgili olması şart değildi. Onu tahrik ederken kendisinin tahrik olmaması elbette düşünülemezdi. O zaman endişelerine bir nokta koymalıydı.

Ama bu konuda kendini tam olarak ikna edilmiş olarak göremiyordu. Üstelik bu arzunun sadece kendisi tarafından olmadığını Jack'in bakışlarında görmüş olmak da onu tahrik ediyordu.

Odasından çıkıp Jack'in çalışma odası olarak kullandığı odaya gitti. Jack bilgisayarının başında ekrana bakıyordu.

"Konuşmalıyız," dedi.

"Buna gerek olduğunu zannetmiyorum."

"Ben konuşacağım. Beni arzu ettiğin bakışlarından belliydi."

"Çok güzel bir kadını çıplakken gördüm. Bu şartlar altında bakışların normaldi. Bu görünüşte bir kadını arzu etmek doğaldır."

Doğru mu söylüyordu? Bu sadece biyolojik bir tepki miydi? "Hiç zannetmiyorum. Bu çok özel bir durumdu. Sen o durumda gördüğün her kadını arzu edecek bir erkek değilsin. Senin arzu dolu bakışların herhangi birine değil, bana aitti."

Jack sonunda bakışların ekrandan ayırıp ona bakmıştı. "Bir insan neden durup dururken kafasını duvara vurma ihtiyacını duyar, bunu bugüne kadar anlamamıştım. Ama artık anlıyorum."

Meri gülmüsedti. "Bu da benim çekiciliğimin bir sonucu. Yapma Jack, beni arzuladığımı neden bir türlü kabul etmiyorsun?"

Jack içini çekti. Bu konuda söyleyebileceği bir şey yoktu. "Colin'le, Betina hakkında konuştum," dedi.

Meri onun karşısındaki sandalyeye oturdu. İçindeki duygular bir anda yok olmuş, bu konuya önem vermişti. "Ne dedi?"

"Önemli bir şey söylemedi. Ama haklısın. Onun Betina'ya karşı bir ilgisi var. Ama, onu ulaşamayacağı biri olarak görüyor."

"Aptal şey. Ona elbette ulaşabilir."

"Nasıl biliyorsun bunu? Akıllı ve iyi bir kişi olduğu için mi?"

"O kadar basit değil. Colin bana benzer. Bilimde çok yetenekli, ama hayat gerçeklerinde salağın tekidir. Betina ise her girdiği yere can katan bir kadın. Colin bir saksıdaki bitki gibidir. Bunun ne demek olduğunu gayet iyi bilirim."

"Sen hiçbir zaman öyle biri olmadın."

"Daha da beterdim. Hiçbir zaman sahip olamayacağım birine âşıktım. O benim kalbimi fena halde kırdı..."

Jack pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı. "Bu nedenle senden özür dilemiştim. Daha fazla bir şey yapamam."

"Biliyorum. Ama bunun için seni birden çok kez pışman etmek isterim. Ama çok akıllı olmak zannettiğin kadar kolay bir şey değildir. Ben hiçbir zaman o kişiye uygun biri olmadığımı biliyordum. Bunu Colin de biliyor. Durumun ne olduğunu görebilecek kadar zekiyizdir. Ama bunu görebilmemiz, sorunu halletmeye yetmiyor."

"Colin bu nedenle mi duygularını Betina'ya söyleyemiyor?"

"Kendini onun için yeterli görmüyor."

"O zaman belki de hiç beraber olmamaları daha iyi."

"Bunu kabul etmiyorum. Colin çok tatlı bir adam. Betina da benim çok iyi arkadaşım. Ona çok şey borçluyum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Ve bunun olmasını sağlayacağım."

"Bu işlere karışmasan daha iyi olur."

"Artık bunun için çok geç."

"Neyse, senin anlayacağın bu konuda bir işe yaramadım."

"Aksine çok işe yaradın. Düğünleri sırasında, bunda önemli bir rolün olduğunu insanlara söyleyebilirsin..."

ALTINCI BÖLÜM

"Sana güzel haberlerim var," dedi Meri, Betina'ya sabah çalışmaları bittiğinde. Betina mutfak penceresinden dışarıya bakıyordu.

"Jack denen adamla yatma fikrinden sonunda vaz mı geçtin?"

"Yok canım. Üstelik o hedefe giderek yaklaştığımdan eminim. Bana karşı duyduğu arzuyu sen de bakışlarından anlayabilirsin."

"Sen iflah olmaz aptalın tekisin."

"Olabilir. Ama sana Colin'den iyi haberler getiren bir aptal."

Betina dünyayı gezmiş, Avrupalı bir prensle çıkmış, çok zengin bir Arap şeyhinin haremine girmeyi reddetmiş bir kadındı. Başını olumsuz şekilde sallamıştı, Meri'nin verdiği habere. "Hiç sanmam."

"Haberlerim iyi. Jack ile senin hakkında konuşmuş. Senin muliteşem buluyor. Sadece sana yaklaşmak için kendine güveni yok. Ama senin güven hissin, iki kişiye yatacak güçte. Bu nedenle de sen ona çok uygun birisin. Ama artık harekete geçmelisin."

Betina kaşlarını kaldırarak Meri'ye baktı. "Yoksa bu konuda konuşması için Jack'ı zorladın mı?"

"Zorlamadım. O bir şekilde yardımcı olmak istedi. Ama bunun ne önemi var? Aldığın haber güzel değil mi? Mutlu değil misin?"

Betina'nın bu haberden etkilenmediği belliydi. "İçimde bulunduğumuz durumun değişmesini arza ettiğimden emin değilim."

"Ne? Sen çıldırdın mı? Colin'le ilgili konuşuyoruz."

"Biliyorum. Ve Colin'i çok özel biri olarak görmeye de devam ediyorum. Şu anda o benim arkadaşım. Ve bir arkadaş olarak ona her zaman güvenebileceğimden eminim. Ama ilişkinin yapısını değiştirirsem, bunun dönüşü olmaz."

"Peki, o zaman fena mı olur?"

"Bunu hen de, sen de bilemeyiz. Meri, yaptığımız her hareketin sonuçları vardır. Ya Colin bir sevgili ve eş olarak düşündüğüm adam çıkmazsa...? O zaman arkadaşlığımı da kaybetmiş olacağım."

Meri bunu anlamakta zorluk çekiyordu. "Ben seni ona âşık olduğumu zannediyordum."

"Âşığım. İş zorlaştıran da bu ya. Hayatında hiçbir yeri olmasındansa, hiç olmazsa arkadaşım olarak kalması doğru olabilir."

"Ama daha fazlasına sahip olabilirsin. Ona her şeyiyle, her yönüyle sahip olabilirsin. Üstelik sen risk almaktan çekinmezsin."

"Kaybedecek önemli bir şeyin varsa, o zaman durum farklıdır. Böyle bir durumda, ben de korkağın teki olurum."

Betina'nın bu şekilde düşünmesi Meri'yi şaşırtmıştı. "Anlayamıyorum. Ona âşıkısın. Onun da sana âşık olması kuvvetle muhtemel. Ve sen bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın...? Bütün bir pastaya sahip olsaydın, incecik bir dilimle yetiniyorsun."

"Pastanın tümünü kaybetmekten daha iyidir bu."

"Ama tümüne sahip olma konusunda hiçbir şey yapmazsan, sonra hayatın boyunca bunun pişmanlığını yaşayabilirsin."

"Bunu nereden bilebilirsin?"

Meri buruk bir şekilde tebessüm etmişti. "Ben pişmanlıkların kraliçesi olarak bu yaşa geldim. Büyüme yaşlarımda keşke yapseydim dediğim o kadar çok şey var ki, şimdi onların pişmanlığını yaşıyorum. Ama her zaman korktum. Ya reddedilirdim diye endişe içinde yaşadım. Ve bu endişelerim harekete geçmemi engeldi. Kolej yaşamım buhranlar içinde geçti. Benimle hiç kimse arkadaş olmak

istememez kompleksi içindeydim. Ama döndüp baktığımda, birçok kişinin bana arkadaş olmak için yaklaştığını görüyorum. Ama onlara hiç yüz vermemiştim. Tehlikeye girmektense statükoyu korumak bana daha kolay gelmişti. Ama bunun bedeli çok pahalı oldu. Deddiği gibi yaptıklarının her zaman bir sonucu vardır.”

“Jack ile sevişmenin sonuçlarının ne olacağını düşündün mü?”

“Şimdi konu ben mi oldum? En sonunda kendi hayatımı yaşamaya karar verdim. Genç kızlık yıllarında ona âşıktım. Ama o beni kırdı. Artık büyüdüm ve olgunlaştım. Ama ondan hiçbir zaman kurtulamadım. Her zaman aklımın içinde bir yerde kaldı. Onu zihninden atmadan normal bir yaşam sahip olmam mümkün değil. Onun yüzünden hayatımda hiç kimseye âşik olamadım.”

“Senin Andrew'e âşik olduğunu zannediyordum.”

Âşik mıydı gerçekten? Yetişkin birinin aşkının nasıl olduğunu bilmiyordu. Andrew ile olmaktan hoşlanıyordu. Bundan altı ay önce ona evet diyebilirdi. O zaman ona âşik olduğunu zannediyordu. Ama artık bundan o kadar emin değildi.

“Onu özlemedim. Son altı aydır onu sadece iki üç kere gördüm. Ondan bu kadar süre uzak olmak beni çok daha fazla üzmeliydi.”

“Senin birçok yönün normal değil. Andrew iyi bir çocuğa benziyor. D.C.'ye dönünce duygularını bir daha değerlendirirsin. Tabii eğer Jack'a gerçekten âşik değilsen...”

Ne diyordu Betina. “Jack'a elbette âşik değilim. Onu incitmek istiyorum. Onun karşısında yalvarmasını istiyorum ki, ondan sonra ruh huzuruyla onu terk edeyim.”

“Bu hikâye.” Betine çok sakindi. “Yıllardır kendine anlattığın bir hikâye. Ama acaba gerçek bu mu? Buna şaşarım. Bana sorarsan sen Jack'ı sevmekten hiçbir zaman kurtulamamışsın. Bu plânının, ve sözlerinin bir intikam arzusunun ürünü olduğuna inanmıyorum. Ama ona âşik olduğunu kendi kendine bile itiraf edemiyorsun. Sorunun bu. Ama dikkatli olman gerekir. Bu öyle basit bir ilişki değil. Ya onunla yattıktan sonra onu terk edemezsen ne olur? Kalbini bir kere daha mı kırsın istiyorsun. Bu tehlikeyi nasıl göze alabilirsin?”

Jack'a âşık olmak? "Bu hiçbir zaman olmayacak. Beni bir daha kıramaz. Buna izin vermem. O çocukluk yıllarıma ait bir anıdır. İstediğime nail olunca, çocukluk yıllarımda bu izi silinecek."

"Mükemmel bir teori. Ama bunun pratikteki geçerliliğini bugünden bilmen imkânsız."

En iyi arkadaşının bu düşüncesine ve endişelerinden nefret ediyordu. Betina ona birçok konuda yol göstermiş biriydi. Ve o güne kadar hiçbir konuda bu kadar farklı düşünmemişlerdi.

"Bunu yapmak zorundayım," dedi Meri. "Bunu aylardır plânlıyorum. Artık geri dönemem. Bence sen de... Hem de bu gece..."

Betina ona içten bir şekilde gülmüştü. "Çok cesur bir kadınsın, benden çok daha cesur... Gönül meselesince gelince istediğini elde etmek için her şeyi göze alabiliyorsun. Ben bunu yapamam..."

Öğle akşam odasına girdiği zaman, çok uzun saatler bilgisayarının başında olduğu için Jack kendini çok yorgun hissediyordu. Gümleğini çıkarmak üzereyken banyodan bir ses geldiğini duydu. Banyonun kapısı kapalıydı. Ama kapının altından ışık sızıyordu... Onun banyosuna girebilecek tek insan Meri idi. O zaman nasıl hareket etmesi gerektiğini iyi düşünmeliydi. Çıplak olmalıydı. Belki de küvetin içinde onu bekliyordu. Onu baştan çıkarmak için yapmadığını bırakmamıştı. Ve hiç işine gelmiyordu ama, doğrusunu söylemek gerekirse, bunda başarılı da olmuş sayılırdı. Artık çok şeye hazır hale gelmişti. Hani hafifçe dokunulsa uçurumdan düşecekti.

Soru, bunu gerçekten isteyip istemediğindediydi. Hunter'e karşı bir sorumluluğu vardı. Ashında verdiği sözü tam olarak tuttuğunu da söyleyemezdi. Evet, onu uzaktan izlemişti. Ama bu işin en kolay şekliydi. Bundan sonra koruma görevini bihakkın yapması gerekiyordu. Banyoya girecek ve Meredith'e oradan def olmasını söyleyecekti. Atalarında bir şey olamayacağını ona çok iyi bir şekilde anlatması gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak banyoya yürüdü. Gördüğü manzara düşündüğünden de farklıydı. Banyoda mumlar da yakılmıştı. Banyonun içinde Meredith çıplak bir vaziyette suyun içindeydi. Saçlarını başının üzerinde topladığı için uzun boynu bütün çekiciliğiyle ortaya çıkmıştı. Pek az miktardaki köpükler bazen en mahrem yerlerini kapatıyor, sonra suyun hareketiyle oradan uzaklaşarak vücudunun diğer yerlerine gidiyordu. Suyun her zaman üzerinde kalan memeleri dayanılmaz bir davetiye gibi hafif hafif dalgalanıyordu.

Jack kalp atışlarından rahatsız olmaya başlamıştı. Bu kadına sahip olmak için duyduğu arzuya dayanması lâzımdı. Geri plânda hafif bir şekilde çalan müzik bu ambiyansı tamamlamak için belli ki özellikle seçilmişti. Dudaklarının pembeliği beyaz teninde daha belirgin bir hal almıştı.

Elinde bir kitap vardı. Atomların ayrışmasıyla falan ilgili bir şey olmalıydı. Kitabı okuduğu için onun içeri girdiğini fark etmemiş gibiydi. Dahi bir beynin, şahane bir vücutla oluşturduğu bu kompozisyona dayanmak gerçekten çok zordu.

Sayfayı çevirirken memelerini iyice dışarıya çıkartacak şekilde derin bir nefes almıştı. Sonra kitabı gözünün önünden çekip küvetin yanına kadar gelmiş olan Jack'a şaşkınlıkla bakmıştı. Gözlerini kırptırken gördüğünün gerçek olup olmadığını kontrol eden bir hali vardı. Jack'a bakarak, "Merhaba." dedi. "Sürpriz değil mi?"

"Hem de nasıl...?"

Jack'ın bakışları, duyduğu açlığı açığa vuracak kadar canlı ve arzu doluydu. Elini uzatarak onu banyodan çıkarttı. Onun çıplak vücudunu iyice uyandırmaktan başka bir şey düşünemez olmuştu. Dudaklarından, yüzünden, boynundan onu öperken eli de boynunu, sırtını, belini ve kalçalarını okşamaya başlamıştı. Dokunduğu her yerden ateş fışkırır gibiydi.

Meri elini uzatarak onun yüzünü okşamış sonra ıslak parmaklarını saçlarının arasına sokmuştu. Jack'ın eli arkadan bacak arasından geçerek öne uzanmıştı. Bazen yumuşak yumuşak onu okşuyor, ba-

ARKADAŞIMIN KIZI

zen azgın bir şekilde içerilere doğru ilerliyordu. Çok güçlü ve arzuydu. Solumaları birbirine karışmaya başlamıştı.

Jack bir an geri çekilip, "Soğuk mu, üşüyor musun," diye sordu.

Meri o anın sihrinin bozulmasını istemiyordu. "Hayır," dedi. Jack'ın gözlerinin içine baktı. Acaba Jack ne düşünüyordu. Direncinin en sonunda kırılmış olmasından pişman mıydı? Ama hareketleri hiç de pişman olmuş birinin hareketleri değildi. İki memesi de onun avuçları arasında yoğruluyordu. Ameliyattan önce memelerinin cinsel hassasiyetinin biraz olsun azalabileceği konusunda uyarılmışlarıtı onu. Ama o kadar şanslı olmadığını görüyordu Meri. Onun her okşayışını, her öpüşünü öylesine dolu dolu hissediyordu ki, bir ara meme uçlarının patlamasından bile ürkmeye başlamıştı. Ama Jack onları diliyle daha da sertleştiriyor, yine de haz duygusunu artırmanın ötesinde bir şey hissetmiyordu. Bacakları titremeye başlamıştı.

Jack o sırada onu kucağına almış, odasına taşınmıştı. Bacakları yatağın kenarından sarkacak şekilde yavaşça yatağa uzatı. Kendisi de yatağın önlünde diz çökerek önce dizlerini öpmeye, yalamaya başladı. Yavaş yavaş yukarıya çıktı. Bacaklarının arasını öpüyor. ufak ufak ısıtıyor ama merkeze gitmemekte ısrar ediyordu.

Meri bacaklarını açabildiği kadar açmış onu bekliyordu. Ama onun dudakları, dili sadece çevrede geziniyordu. Orgazma doğru gittiğini hissetti. Jack'ın keyfi bilirdi. Kendini sıkmadı istediği rahatlıkla titremeye başladı. İçinden dalgalar geliyor gibiydi. Giderek irileşen, giderek zevkin zirvesine çıkan dalgalar. O sırada Jack en hassas noktaya diliyle darbeler vurmaya başlamıştı. Meri içinin boşalmaya başladığını hissetti.

Jack onun bacaklarını öpmeye, memelerini hafif hafif okşamaya devam ediyordu. Meri'nin solukları ne kadar zamanda yavaşladığını bilemiyordu. Ama Jack'ın bacakları arasından kalkıp soyunduğunu fark etti. Sonra Meri'yi iyice yatağa uzatıp, o da yanına uzanmıştı. Kısa öpüşmelerden sonra, "Önlemim yok," dedi Meri'ye.

Meri, Jack'ın yatağının başucundaki konsolünün çekmecelerini açarak, gerekli önlemlerin alındığını kanıtlayan paketi ona verdi.

"Unutma senden önce girmiştim odana. Hem de her şeye hazır bir şekilde..."

"İyileştin," dedi Meri. Betina'ya ertesi sabah mutfakta kahvesini koyarken.

"İyileştin mi, kötüleştin mi, onu bilmiyorum. Ama gözlerindeki parlaklığa ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, dün gece Jack ile sevişmiş olmalısın."

Meri mutlu bir tebessümle havaya bakarak, "Evet. Ve muhteşemdi," dedi. "Bütün fantazi ve hayallerimin üzerindeydi. Kendimi yepyeni biri gibi hissediyorum. Yepyeni ve sorunsuz bir kadın..."

"Senin için memnun oldum."

"Peki sen ne yaptın? Colin'le...?"

"Ben bir film izledim. Colin de bilgisayarında çalıştı. Sonra da herkes kendi yatağında uykuya çekildi."

Meri onun için üzülmişti. "Saçmalık. Onunla konuşmalıydın."

"Bu konularda senden öneri alacak değilim."

"Neden ki? Bak benim plânım mükemmel çalışıyor. Jack bana sahip oldu ve bunun devamını da istiyor. Ama avucunu yatar. Bu iş burada biter. Ondan uzaklaşacağım."

"Bundan emin misin? Ve hiçbir şey hissetmeyecek misin?"

"Biraz üzülebilirim," derken Meri'nin yüzünde hâlâ o memnun ifade vardı.

Betina başını salladı. "O zaman ben yanlışmışım. Ben de senin ona karşı bir zaafın olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ama bir daha onunla beraber olmak istemiyorsan ve ondan kaçacaksan, o zaman ondan dediğin gibi kurtulmuş olamazsın." Betina kahvesini alıp çıkmıştı.

Meri onun arkasından bakakalmıştı. Evet, Jack için arkadaşlıktan başka hissi yoktu artık. Ve bir arkadaş olarak içinde her zaman sıcak ve yumuşak bir yerin sahibi olacaktı. Onunla bir daha sevişmeyecek olması onu elbette biraz üzcekti. Ama bunun nedeni bir

gece önceki sevişmelerinden aldığı muazzam zevkti. Başka bir şey değil. Yani duygusal bir bağın neden olacağı bir şey olamazdı bu. Ama nedense içini bir anda bir hüznün kaplar gibi almıştı.

“Hayır ona aldırmiyorum,” dedi kendi kendine. “Aldırmiyorum.” Bu iyi bir şeydi. Çünkü aksi takdirde aldığı intikamın hiçbir anlamı kalmayacaktı. Kahvesini bitirip bardağını suda çalkaladı. Bulaşık makinesine koyduktan sonra yemek odasına yürüdü.

Birisi ön kapıyı çalıyordu. Grubun diğer üyeleri bu kadar erken gelmezlerdi. Bu postacının saati de değildi. İyi de kim olabilirdi?

Gidip kapıyı açtı. Karşısında duran adamı gördüğünde aklı bir anda boşalmıştı. Adam onu kucaklayarak birkaç kere dudaklarından öptü. “Hey bebeğim...”

Meri zar zor yutkunmuştu. “Andrew, nereden çıktın böyle...?”

YEDİNCİ BÖLÜM

Jack uyanıp giyindikten sonra, kahve almak için mutfığa inmeye karar verdi. Bir gece önce hiç uyuyamamıştı. Meri ile aynı yatağı paylaşmanın, bütün zevkinin yanında hiç de dinlendirici bir şey olmadığı açtı.

Odasından çıkıp merdivenlere yürürken, o güne kadar bakmamak için özen gösterdiği duvardaki büyük fotoğrafa baktı. Bu onun ve arkadaşlarının kolej yıllarındaki bir fotoğrafıydı. Her şeyin çok kolay, çok hoş olduğu günlerden kalma *Yedi Samuray*'in fotoğrafı.

Hunter her zamanki gibi, yaptığından memnun ve kendinden emin bir şekilde kameraya gülüyordu. Hiçbir tarafları benzemeyen ikizler Luke ve Matt, Ryan'ın omuzlarındaydı. Kendisi ve Devlin de grubun başından aşağıya bira boşaltıyordu. Jack bu kadraya girmeyen bir köşede, başını kitabından kaldırmayan bir kız çocuğunun olduğunu görür gibiydi. Meri onların arasına hiç karışmazdı.

Hunter; özellikle ölmek üzere olduğu günlerde, kardeşi konusunda çok büyük endişeler duymaya başlamıştı. Onu, Jack'a teslim etmesinin nedeni de buydu.

"Amma da zor iş vermişsin bana bu Hunter," diye mırıldanarak resimden uzaklaştı Jack. Ama Meri artık yetişkin ve olgun bir kadın

olmuştu. Kendisi hakkındaki kararları verebilirdi. Bu; bir gece önce olanlarla ilgili olarak Meri'nin mazereti olabilirdi. İyi de bu olan için Jack kendine nasıl bir mazeret bulabilecekti...?

Onu arzu etmişti. Kim arzu etmezdi ki? Çok akıllı, tatlı ve son derece güzel bir kadın olmuştu küçük Meredith. Ve hiç kimsenin cesaret edemeyeceği yöntemler ve yollar kullanarak ona meydan okumuştı. Hayat dolu, çok seksi bir kadındı. Hunter yaşasaydı onunla mutlaka büyük gurur duyardı. Ama ondan sonra da Jack'a dönüp onun ciğerini sökmek isterdi herhalde. Jack da buna karşı bir direnç göstermezdi. Çünkü Hunter böyle bir şey yapmaya kalksa hakkı olacaktı. Peki şimdi ne olacaktı? Meri onu baştan çıkaracağına inanıyordu. Ve bunu galiba yapmıştı da. Peki bu hiç olmamış gibi mi davranacaklardı, bundan böyle? Öyle olmalıydı. Çünkü böyle bir olay hiç olmamalıydı. Ama zamanı geri almak mümkün değildi. Ve olanlar olmuştu.

Jack ne yapacağını bilmez bir halde başını salladı. Kendisine yapılan söylemesinin bir anlamı yoktu. Zamanı geri almak mümkün de olsa, yine aynı şekilde davraurdu. Bunu bilmek, kendisini çok adı bir insan olarak görmesine neden oluyordu.

Dönüp bir daha fotoğrafa baktı. Evet, şimdi ne yapacaktı?

Merdivende ayak sesleri duydu. Ama bu Meri değil Betina'ydı. Ve ona doğru geliyordu. "Günaydın," dedi Jack.

Merdivenin başına gelince ona bakmıştı Betina. Kadının bakışlarında sanki onu uyaran bir şeyler var gibiydi. Her nedense hiç de memnun olmayan bakışlardı bunlar. Ve ona baktığına göre, ortada Jack'ı ilgilendiren bir durum olmalıydı. "Ne oluyor?" dedi.

"Ben de sana bunu soracaktım." Derin bir iç geçirdikten sonra devam etmişti kadın. "Bak, bu beni ilgilendiren bir şey değil ama -"

Onun sözünü kesmişti Jack. "Evet, seni ilgilendirmez."

"Meredith benim arkadaşım. Onu düşünmek zorundayım. Onun incinmesini istemem."

"Öyle olacağını nereden biliyorsun?"

"Bu senin tabiatında var. Sen bir kadını bir süre kullanan ve istediğini elde ettikten sonra da bırakıp giden tiplerdensin."

Tamam kadının söylediği doğrudu. Ama içinde buldukları durumla, bu gerçeğin ne ilgisi vardı? "Meri, böyle bir ilişkinin içinde uzun bir süre olmak istemiyor ki..."

"Bana da bunu söyleyip duruyor. Ama ben bundan emin değilim. Bu işin sonunda yine kalbinin kırılacağından endişe ediyorum"

"Ben onun kalbini kırmam sen merak etme."

Betina gözlerini devirdi. "Kadınlar konusunda erkeklerin hepsi mi salak, yoksa bu sadece bu evdeki erkeklere özgü bir durum mu?"

"Bu soruna cevap vermemi beklemiyorsun herhalde...?"

"Senden beklediğim, sana ilgi duyan birine saygılı olmandır. Meri'yi çok uzun zamandan beri tanıyorum. O bizlere benzemiyor. Normal bir çocukluk ve ergenlik yaşamı olmamış. Yolunu hep kendisi açmak zorunda kalmış. Kimse ona iyiyi, kötüyü göstermemiş"

"Senin bu konuda ona yardımcı olduğuna biliyorum."

Betina önemsemeyiş şeklinde omuz silmişti. "Bazı yönlendirmelerim oldu. Ama olduğumu zannettiği kadar güçlü bir kadın değil o. Seninle ilgili pişmanlık bir çılgınlıktı. Bunu ona söyledim. Ama beni dinlemedi. Benim dordim ona kötü bir şey olmaması. Onu inceltirsen, elimden gelen her türlü kötülüğü ardına koymam."

Jack güldü. "Bunun için birilerini mi tutacaksın?"

"Hayır Jack. Onun, senin yüzünden ne kadar ıstırap çektiğini gösterip anlatacağım. Ağabeyinin en yakını olarak ona verdiği sözü nasıl tuttuğunu, daha doğrusu nasıl tutmadığını her vesileyle sana haykıracağım. Vicdanın sesi olup, durmadan kulağının dibinde bunu sana hatırlatacağım. Sana ruh huzuru vermeyeceğim..."

Jack, Betina'ya bir süre baktı. "Sen iyi bir insansın."

"Sen beni bırak. Ben onu düşünüyorum. Onu gerçek anlamda seven birini hak ediyorsun. O sensen mesele yok."

Jack bu soruya cevap vermek için düşünmeye gerek görmedi. "Hayır." O şimdiye kadar hiç kimseyi Betina'nın anladığı manada sevmemişti. Birisine fazla düşkün olmanın bedeli çok ağırdı.

"O zaman onu rahat bırak. Ona başkasıyla olma şansını ver."

"Andrew gibi biriyle mi?" Jack o adamdan hoşlanmıyordu. Ama hakkındaki rapor gelene kadar kesin bir şey söyleyemezdi.

"Onun adını böyle bir günde vermen ilginç..."

"Neden ki?"

"Çünkü Andrew aşağıda. Bu sabah geldi..."

Meri kapıdan çekilmeden bir adım geri attı. Acaba duyduğu suçluluk yüzüne de yansıyor muydu? Bundan birkaç saat önce Bir başka erkekle bir gecede dört kere sevişmişti. "Demek ki buradasın?" Kendini çok aptal ve müthiş suçlu hissediyordu.

"Seni özledim," dedi gülümseyerek. Meri'nin onda en sevdiği şey bu gülümsemesiydi. Onun ne kadar tatlı, uyumlu bir adam olduğunu bu gülümseme gösterirdi. "Sen de beni özledin mi?"

Jack Howington III'ü baştan çıkarma plânını yaklaşık beş aylık bir çalışmadan sonra yapmış ve bir haftayı aşkın bir zamandan bu yana uygulamaya sokmuştu. Bu arada boş zamanlarında, iki ayrı savunma projesi üzerinde çalışmıştı. Onu özlemeye pek vakti olmamıştı.

"Elhette," dedi ve genç adamın onu kendine çeken kollarından kurtularak içeri girmesi için ona yol açtı.

Andrew, "Güzel," diyerek içeri girmişti. Kolunu onun omzuna koyarak, "Demek bir süredir yaşadığın yer burası...?"

"Daha çok Los Angeles'deydim. Projeyi biliyorsun."

"Biliyorum. Ekibin de seninle beraber mi?"

"Evet. Bir saat içinde de çalışmak için burada olacaklar."

"Güzel. O zaman baş başa olmamız için biraz zamanımız var." Onu biraz daha kendine çekmişti.

Olamaz. Başbaşa kalamazlardı. Buna hiçbir şekilde imkân yoktu. Andrew da Jack ile yaklaşık aynı boydaydı. Ama Jack ondan çok daha heybetli ve güçlü bir vücuda sahipti. Andrew'in kahverengi saçları daha uzun, mavi gözleri daha açık renkteydi. Jack şeytanın

dünyadaki seksi temsilcisiydi. Elini hep kapalı tuttuğu için kartlarının ne olduğunu anlamak hiçbir şekilde mümkün değildi Oysa Andrew olduğu gibi bir insandı. Her şeyi açıktı. Herkesin kendisine hayran olduğuna inananlardandı. Buna inanan herkes gibi yanılmakla beraber, bu konudaki yanlışlığı örneklerine kıyasla daha azdı.

Aslında ikisini kıyaslamamanın bir anlamı yoktu. Meri'nin Andrew ile alevi bir ilişkisi vardı. Jack ile ise olana bir ilişki denemezdi. Bir zamanlar arkadaşları. Ona karşı yaptığı bir hatanın iatikkamını Meri almıştı. Artık herkes kendi yolunda gidebilecekti. O zaman Andrew'in gelmesinden Meri'nin mutlu olması gerekirdi.

Bu arada Andrew'in bakışları bulutlanmıştı. "Neyin var Meredith? Beni gördüğüne memnun olmamış gibisin. Şikago'daki sempozyumda görüşmemizden sonra epey zaman geçti. Duygularımızdan emin olmak için bir süre görüşmememiz gerektiğini söylemiştin. Ben duygularından eminim. Ya sen...?"

İnsanın yaşamında zamanlamaların çok büyük rolü vardı. Allah-tan o sırada Colin yanlarına gelmişti. Colin, Andrew'i görünce yüzünü buluşturdu. Onunla yıldızın barışmadığını Meri bilirdi. Atna bu kimsemin suçu değildi. Andrew atetik bir adamdı, Colin ise, inerken ya da çıkarken merdivenden bile düşebilirdi.

Colin, "Sen mi geldin?" derken bu duyguları da belli oluyordu.

Andrew ise, "Colin," derken onu görmekten duyduğu memnuniyeti gösteriyordu. Colin'in onun varlığından hoşlanmamasına önem vermediği açıktı. "Görüşmeyeli epey oldu. İşler nasıl gidiyor?"

Colin, Andrew'e tabağındaki bir karafatmaya bakar gibi bakıyordu. "İyi gidiyor." Kendisine kahve koyup dışarı çıkmıştı.

"Galiba beni sevmeye başladı." Alay ediyor olmalıydı.

İçinde bulunduğu şartlara karşın Meri güldü. "Çok iyimsersin."

"Hey, unutma sen Colin'i seviyorsun, ben de seni seviyorum. O zaman benim de Colin'i sevmem gerekir. Bu bir mantık kurgusu olduğuna göre, bu fikrime senin de katılman gerekir."

Genellikle katıhırdı da, Andrew'in hiçbir zaman gergin olmaması onun beğendiği özelliklerindendi. Onun esprî gücünü beğeniyordu. Keyifli bir hayat yaşamak üzerine doktora yapmış gibiydi. Kadın dergilerinde yapılan anketler doğrusya, Andrew'in bütün kadınlar tarafından beğenilmesi gerçektir.

İyi de o zaman nasıl olup da bu adamdan altı ay ayrı kalmak ona hiç koymamıştı? Bu sorusunun cevabını düşünmesine fırsat bulmadan merdivenlerden inen ayak seslerini duydu. Betina'nın geliyor olmasını dileyerek arkasına baktı. Ama mutfığa giren Betina değil, Jack'dı. Oda o kadar sessizdi ki, Meri kendi kalbinin sesini duyar gibiydi. Ne demesi gerektiğini bilmemesi bir yana, yüzünün kızarıklığını gizlemesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Andrew bir adım öne çıkarak Jack'a elini uzatmıştı. "Andrew Laymen," diye adını verdi. Sonra da oradaki varlığının nedenini açıkladı. "Meredith'in erkek arkadaşıyım."

Jack ona dikkatle bakmıştı. O da elini uzattı. "Üçüncü Jack Howington. Bir aile dostuyun."

Meri, Jack'ın kaçınılmaz Howington olduğunu söyleyerek kendisini tanımasına şaşırmıştı. Hiç böyle bir alışkanlığı yoktu onun.

"Aile dostu olduğunuza göre Meredith'in babasını da tanıyor olmalıyız. Hayret Meri bana sizden hiç bahsetmemişti."

"Ağabeyi en iyi arkadaşlarımdandı. Ben de Meri ile kolej yıllarım beri arkadaşızdır. Yani oldukça eski..."

"İlginç, hiç D.C.'ye gelmediniz. Meredith'in oradaki bütün arkadaşlarını tanıyın."

"Galiba onun yaşamını çok yakından izliyoruz."

"Onu düşünürüm."

"Altı aydır pek görüşmediğinize göre, bana öyle gelmemişti. Bu nedenle Meri'nin bazı arkadaşlarını tanımanız normaldir."

"Geçmişte kalınmış olmanızdan ötürü sizi tanımamış olabilirim."

Jack bakışlarını Andrew'in gözlerinden ayırtılmıyordu. "O kadar da değil. Meri ile bir geçmişimiz vardır."

Meri giderek rahatsız olmaya başlamıştı. Kendisini, iki köpeğin dibine işlemek için mücadele verdiği bir ağaca benzetmeye başlamıştı. Aslında Jack çok basit, ama çok da adi bir yolu seçerek Andrew'ı bir anda yere serebilirdi.

"Burası benim için fazla erkeksi bir yer olmaya başladı. Sizi başa bırakayım da ben biraz açık havaya çıkayım." Meri her şeyi göze almış gibiydi. "Siz de eğlenmenize devam edin..."

Meri dışarı çıkmak yerine Betina'nın odasına çıkmıştı. Betina bilgisayarının başındaydı. "Acil durum var," diyerek kendini yatağın üzerine bıraktı. "Nasıl ve neden geldi buraya? Geleceği konusunda hiçbir bilgim yoktu. Neredeyse hiç haberleşmiyorduk bile. Durup dururken ortaya çıkmaya ne hakkı var? Buraya nasıl gelir?"

"Bir uçağa atlayarak. Oldukça romantik. Sence de değil mi?"

"Bilemiyorum," dedi Meri. Gerçekten de hiçbir şey bilmiyordu. Duygularını bile. "Haberleşmeyeli haftalar oluyor. Onun bana evlenme teklif etmesini bekledim bu kadar süredir. Ve belki de ona evet diyecektim. Böyle habersiz bir şekilde ve böyle bir gecenin sabahında buraya geldi diye neşe içinde şarkı söyleyip, dans mı etmeliyim?"

"Bir gece önce ne halt ettiğini nereden bilsin. Bilse dün akşamüstü gelirdi de geceyi başkasıyla geçireceğine onunla geçirirdin."

Meri gülsün mü, ağlasın mı bilemiyordu. "Şaşkın durumdayım."

"Jack'la yattın. Artık Jack konusunun kapanması gerekiyor. Bunu yaptıktan sonra, plânında ne yapmak varsa, onu yap. Andrew'e gideceğini söylüyordun. Fena mı adam senin ayağına geldi."

"Onunla yatmamın önümü açacağını, her şeyi daha rahat ve gerçekçi göreceğimi düşünüyordum. Ama bunun için bir zamana ihtiyacım vardı. Kendimi dinlememe, yarımı sarımanama fırsatım olmadı karşıma çıktı."

"Belki de Jack'a hiçbir zaman düşündüğün kadar kırılmamıştın. Sarılması gereken o kadar büyük bir yaran yoktu."

Meri yavaşça başını sallamıştı. Belki de sorun buradaydı. Belki de bazı sorunlarını, hiç gereği olmadan Jack'ın onu vaktiyle reddetmesine bağlamıştı. Belki de o olayı fazla büyütmüştü. O zaman onun halli için bir takım anormallikler yapmasının faydasını görmeyecekti.

"O zaman Jack'tan intikamımı almış olmamın fazla bir şey değiştirmeyeceğini düşünüyor olmalıydın..."

Betina iç çekmişti. "Intikam almak gibi olumsuz bir tepkinin, olumlu sonuçlar verebileceğine hiçbir zaman inanmadım. Bir kitap kurdu olman, üstün bir zekânın sahibi olman, seni herkesten daha doğru karar vereceğini göstermez. Duygusal olarak bir sallantının içinde olmanın nedeni Jack'ın vaktiyle seni reddetmiş olmasından ayrı bir şey olabileceğini hiç düşünmedin. Jack senin için bir takıntı halini almıştı. Ve her takıntı gibi o da sana zarar verdi. O takıntıdan kurtulmanın yolu da onunla yatmak olamazdı."

"Peki bundan sonra bunun içinden çıkabilir miyim? Intikam almanın en sağlıklı yol olduğunu düşünmüştüm. Beni arzularımın sağlayabilirsem rahattayacaktım. Ondan sonra kendi yolumda gidebilecek ve mutlu bir hayata sahip olacaktım."

"Bunu belki de hâlâ yapabilirsin."

Meri bundan emin değildi. "Negatif bir noktadan hareketle pozitif bir noktaya gelinmez diyen sen değil miydin?"

"Ama artık olan oldu. O zaman önünde bulunan durumun icabına göre hareket etmek zorundasın. Yani plânın Andrew'le olmak üzerine kurulduğuna göre, şimdi plânına uygun olarak yolunda yürümelisin."

"Salım kafa düşünmeliyim. Biraz koşacağımı. Çalışmaları sen başlat..."

Çiğün ileri saatlerde Jack, Meri'yi aradı. Grabyula yemek odasında değildi. Oysa Betina, onun evin içinde bir yerde olduğunu söylemişti. Banyosuna haklı. Orada da onu bekleyen çok güzel çıp-

lak bir kadın yoktu. Ama o sırada balkonda bir hareket fark etti. Meri orada oturmuş manzarayı seyrediyordu.

Jack yanına gelince başını kaldırıp ona baktı. "Teleskoptan yıldızlara bakmaya gelmiştim. Ama güneş onları görmemi engelleyecek kadar kuvvetli." Üzgün ve sıkıntılı bir hali vardı. Ağzının köşeleri aşağıya düşmüş gibiydi.

"Benimle konuşur musun?" Jack onu zorlamak istemiyordu.

Karasızlığı her halinden belliydi. "Şaşkın durumdayım. Ve hiç ki neden diye sorarsan bunun cevabını vermeyeceğim, hiç sorma."

"Ama takdir edersin ki sorunun ne olduğunu bilmeden sana yardımcı olmam da imkânsız."

"Belki de sorun sensindir..." Durum bir an düştü. "Hayır... Belki de pek azı senin. Ama esas sorun benim."

Jack balkondaki sandalyelerden birini onun yanına çekip oturdu. Thaoe gölüne baktı. "Bu gölün derinliğinin yaklaşık iki kilometre olduğunu biliyor muydun?"

"Derinmiş. Söyler misin bugüne kadar neden evlenmedin?"

Bu soruya hazır değildi. "Hiç kimse bana bunu sormadı. Belki de evlenecek bir tip olmadığımdan."

Meri bu sefer içten bir şekilde gülmüştü. "Tam tersine. Zengin ve yalnızsın. Jane Austin'in bir sözü vardır. Bir erkek hem zengin, hem de yalnızsa yaptığı ilk iş kendine bir eş bulmaktır. Bu iki özellik sende var. O zaman sen de evlenecek tipler çizgisi içindesin."

"Evlenmeyi düşünmeye hiç zamanım olmadı. Yoğun işim var."

"Zamanın olsa, o zaman da yeni bir iş kurardın, değil mi?"

Kadının aklına bak, neler buluyor. "Belki de..." Jack devamlı bir şeyler yapmak isteyen biri idi. Bir iki arkadaşı vardı. Bazen de onlarla zaman geçirirdi. Ama hayatı çalışma üzerine bina edilmişti.

"Bu davranışında Hunter'in de rolü olabilir mi?"

Ters ters bakmıştı Meri'ye. "Bazen çok can sıkıcı oluyorsun."

"Buna benzer sözleri başka zamanlarda da söyledim. Ama sorumu tekrarlıyorum."

"Sorgu savaşı olsaydın, Evet, onun da biraz rolü olabilir."

"İnsanlar ölür Jack. Unutma dünya ölümcüller ve ölümsüzler olarak ikiye ayrılmamıştır. Doğduğumuz andaki doğal mukavelenin ilk şartı budur."

"Biliyorum. Ben de erkek kardeşimi kaybettim. Hem de daha çocuk yaşında. Bu benim için çok şeyi değiştirdi."

"Flunser gibi mi oldu bu da. Biz onun öleceğini öğrendik. Kendisi de bunu öğrenmişti. Hepimiz bir süre bunun olacağı günün korkusuyla bekledik. Sadece onun dışında. Hiçbirimiz bir hazırlık yapamadık. Bir tek o, bunu duyduğu günden sonraki zamanını ölümlüne ve ondan sonrasına hazırlık yaparak geçirdi."

Aslında Jack'ın içinde hiç dinmeyecek bir başka acı vardı. Jack omzundaki karamsi lekeyi gördüğü zaman doktora gitmek istemiş, Jack ise, kedi poposunu görmüş yara zametmiş gibi sözlerle onunla alay etmişti. Oysa sonra ortaya çıkmıştı ki, Flunser zamanında bunu gösterebilseydi, az da olsa bir yaşama şansı olacaktı.

"Onun ölümünden kendini sorumlu tutamazsın," demişti Matt.

"Ben gideyim," diyerek ayağa kalktı Jack.

Ama Meri daha çabuk hareket ederek kapıyı önüne geçmişti. Aslında Jack onu itse kapıdan geçebilirdi. Ama elbette böyle bir şey yapmamıştı.

"Onun ölümüne sen neden olmadın." Matt'ın sözlerinin bir başka şekilde ifade edilmesiydi bu. "Senin böyle düşündüğünü biliyorum. Bu konuda kendini suçlu buluyorsun. Sonunun kaynağı da bu. Sen de geçmişinde kaybolmuş durumdasın. Bir başka sevdiğini de kaybetmemek için kendinden, geleceğinden kaçırıyorsun. Böyle bir şey bir daha başına gelsin istemiyorsun. Yoksa kendini lanetlenmiş gibi mi hissediyorsun?"

İkisi de, diye düşündü Jack. Onun; sevmeye ve birine özen göstermeye hakkı yoktu. Uğursuz geliyordu. Jack'a karşı yaptığı hatanın bedeli buydu. Ve bu bedeli hayat boyu ödeyecekti.

"Seninle bunları konuşmayacağım. Yolundan çekil."

"Gücün yeter. Bunu sen yap. Ben çekilmeyeceğim." Bir kırda saldıran kedi yavrusu gibiydi. Yaptığının tehlikesini görmeyen bir yavru kedi...

"Meri beni zorlayamayacağımı sen de biliyorsun."

"Belki şu anda beni öpmek istiyorsundur. Bu sana iyi gelebilir"

Bu kadın gerçekten inanılmaz bir şeydi. Onu gerçekten de öpmek istiyordu. Dahasını da yapmak istiyordu. Ama bunlar balkonda yapılabilecek şeyler değildi.

O zaman en iyisi konuyu değiştirmekti. "Andrew düzgün birine benziyor."

"Bırak Allah aşkına. Ondan nefret ettiğini biliyorum."

"Nefret etmek için şimdilik bir nedenim yok."

"Tanıştığımız andaki atışmalarınızdan başka sonuç çıkmaz."

Jac'ın bu konudan hoşlanmadığı belliydi. Meri'nin ne dediğini bilmesine karşın, "Sözlerinden bir anlam çıkartamıyorum," demekle yetindi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meri aşağıya indiğinde *Andrew* onu oturma salonunda bekliyordu. Arkadaşları da yemek odasında günlük çalışmalarına başlamıştı. Çalışmalara katılmak, ya da o kadar uzaktan ona gelen adamla olmak arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

Ekibinin yanına giderek, "Bu öğleden sonra çalışma yapmayacağız," diye duyurdu.

Bu sırada arkasından gelen *Andrew* elini onun omzuna koyarak, "Bak bu benim için de çok iyi haber. O zaman seninle baş başa olma şansına sahip olacağız demektir."

"Tam olarak değil," dedi *Meri* ona gülümseyerek. "Bütün grup birazdan otellerine gidecek ve mayolarını giyerek havuz kenarında güneşlenip havuza girilecek. Böylece bu öğleden sonrayı yine hep beraber ama dinlenerek ve eğlenerek geçireceğiz."

Bu programa memnun olandan çok, homurdananlar olmuştu. Ama tüm ekip, *Meri*'nin arzuladığı bir programa itiraz etmenin bir anlamı olmadığını bildiği için, kendilerini otele götürecek vasıtayı beklemek üzere evden çıkmıştı.

Andrew, *Meri*'nin yanına keyifsiz bir şekilde yaklaştı. "Onlarla göle mi gideceksin öğleden sonra? Bunda kararlı mısın?"

"Yüzme konusunda hiçbirinin iddialı olmadığını biliyorum. Ama hepsi de yüzme biliyor. Devamlı olarak kapalı bir alanda çalıştıktan sonra zaman zaman böyle saatlerimiz olur. Bu verimlerini artırıyor." Böylece olayı salt çalışma açısından ele aldığını göstermeye çalışmış ve Andrew'ın dardını anlamazlığa gelmişti.

Andrew onu kendine çekti. "Söylesene beni özlemedin mi?"

"Özledim. Ama özlemin gerektiği kadar değil." Açık olmayı tercih etmişti.

Andrew'ın mavi bakışlarında büyük bir değişiklik olmamıştı. "Seni fazla uzun zaman yalnız bıraktığımı biliyorum. Bir ara vermemizi istediğin zaman buna rıza göstermemeliydim."

"Yapmam gereken bazı şeyler vardı." *Bazı şeyler...* Bunların neler olduğunu elbette söyleyemezdi.

Andrew, normal bir erkeğin tepkisini göstermek yerine yanağın okşanmış ve, "Galiba seni yeniden kazanmam gerekiyor," demişti.

Bu sözlerin Meri'ye hoş gelmesi gerektirdi. Ama ona bir şeyler olmuştu. Andrew neden onu eskisi gibi etkileyemiyordu? Meri bu ciddi soruya bir cevap bulmak zorunda olduğunu hissetti.

*B*ir saat kadar sonra grup göl kenarındaydı. Meri herhangi bir kaçak var mı diye gelenleri saydı. **Bir fazla vardı.** Hayret, Andrew görünürde yoktu ama Jack bu etkinliğe katılmıştı. Meri'nin yanına gelerek, "Colin bu seansı kaçırmamamı öğütledi bana," dedi.

"Doğru söylenmiş." Konuşurken biraz zorlandığını hissediyordu. Bunun nedeninin de Jack'ın dar bir şort ve adaleli vücudunu gösteren bir tişört giymesi olduğunu farkındaydı. Vücudunun güneşten tünçleşmiş olduğunu bir gece evvel çok ayrıntılı ve yakından görmüştü. Ama en doğrusu o geceyi hiç hatırlamamasıydı. Böyle bir ilişkinin bir daha olmaması gerekiyordu.

Birazdan yanına gelen Betina, "Söyle bakalım şimdi ne yapacağız," diye sordu. Bir şort ve bikini üstü giymişti. Meri'nin ancak

ameliyatta sahip olduğu göğüslerin daha irisinin Betina'da olduğu dikkat çekiciydi.

Meri sözlü olarak cevap vermek niyetine gölde yüzenleri ve ski yapanları göstermişti arkadaşına.

"Yani sen bedenini hiç çalıştırmamış bu köflehorların bundan zevk alacağını mu zannediyorsun? Ben sadece güneşleneceğim."

Jack da yanlarına gelmişti. "Sen ekibini böyle hiç hoşlanmadıkları belli fiziki etkinliklere sık sık mu zorlarsın?"

"Yapmaları gereken bir şey bu. Bütün hayatımızı dört duvar arasında geçiremeyiz. Bu onlara bir canlılık veriyor."

"Geçen yıl da bizi skiye götürmüştü." Biraz da şikâyet havası vardı Betina'nın bu sözlerinde.

Colin de sanki bu tür etkinliklere karşı olduğunu göstermek için. "Norman orada ayağını kırmıştı," diye bir ayrıntı verdi.

Meri bu imalı eleştirilerden hoşlanmadığını gösterir şekilde ellerini beline dayadı. "Ama çok eğlenceli bir zaman geçirmiştik. Bu tür etkinliklerimiz bundan sonra da olacak. Hiç tartışmayın."

Jack, Meri'nin grubu üzerindeki disiplin ve gücüne güderek daha da hayran oluyordu. "Allen nerede? O neden gelmedi," diye sordu.

"Herhalde Andrew demek istiyorsun? O grup sporlarından hoşlanmaz. İyi bir tenisçidir. Neredeyse profesyonel olacak kadar."

"Saçları bozulmasın diye olmamıştır herhalde..."

"Hayır. Hayatta daha başka şeylere önem verdiği için..." Sonra parmağını onun göğsüne bastırarak, "Bak herkes fiziksel yetenekleri bakımından mükemmel olmak zorunda değildir."

Jack onunla bu konuda atışmaktan hoşlanır gibiydi. "Benim bu konuda mükemmel olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Ama zaman zaman çok rahatsız edici biri olduğunu söylemeye çalışıyorum." Meri bu sözlerden sonra arkasını dönmüştü.

"Galiba bu konuda haklısın." Jack, Meri'yi kızdırmaktan memnun olur gibiydi. Andrew'ü sevmeyişi kesindi. Ama onun hakkında istediği bilgiler daha gelmediği için, üzerine ancak alaycı bir şekilde gidebiliyordu. Ama Bobbi'nin onun hakkında yollayacağı raporun

hiç de iyi olmayacağından emin gibiydi. Önemli olan Meri'nin o bilgilere itibar edip etmeyeceğiydi...

Mükemmel bir Meksika yemeğinden sonra Meri bulaşıkları çalkalayarak makineye diziyordu. Bu sırada birinin arkasından gelip onun beline sarıldığını hissetti. Bütün öğleden sonra görmediği Jack olmalıydı, ona sarılan. Ama kokusundan onun Andrew olduğunu anlamıştı.

"Andrew, gel de bana yardımcı ol."

"Bunu senin yapman gerekmez. Bırak da bir başkası yapsın."

"Elime yapışmaz ya. Bütün öğleden sonra burada değildim."

"Bundan memnun değilmiş gibisin. İyi vakit geçirmedik mi?"

"İyiydi."

O gün ufak bir tekneyle gölün ortasına gidip demir atmışlar ve orada öğlen yemeği olarak bir şeyler yedikten sonra güneşlenmişlerdi. Bu hiç de fena sayılmayacak bir programdı. Ama Meri'nin gözü bu sırada devamlı bir şekilde kıyıdaaki arkadaşlarının ne yaptığınıdaydı. Aslında maksadı Jack'ın ne yaptığınıyla ilgilenmek değildi. Ya da Meri öyle düşünmek istiyordu.

Onu kabine girmeyi önerdiği zaman Meri, hafif dalgaların midesini bulandırdığını, o kadar dar bir yerde daha fena olabileceğini bahane etmişti.

"Bu teknenin kabininin bu kadar ufak olması ne kadar fena," demişti Andrew. "Haydi o zaman kaldığım otele gidelim. Orada çok daha rahat oluruz."

"Benim buralarda olmam gerekiyor."

"Yapma Meredith. Koca koca insanlar. Sensiz de yapabilirler."

"Biliyorum. Ama onlardan ben sorumluyum."

Andrew bir süre yüzüne baktı. "İyi de, bana yalnız olma fırsatını vermediğin takdirde seni nasıl olup baştan kazanabilirim?"

İlginç bir soruydu. Ama Meri kazanılmayı istiyor muydu? İstemeliydi. Bu adam onun evlenmeyi bile düşünebildiği biriydi.

Jack'la da yattığına göre yapmış olduğu plânın gerekleri yerine gelmişti. Artık eski yolunda yürümeliydi. Bundan böyle bir başka erkekle olabilirdi. Daha doğrusu Andrew'le...

"Otelde kocaman bir süitim var." Andrew'in neyin peşinde olduğu belliydi. "O da olmazsa bu yakındaki kumarhanelerden birine gidip orada güzel ve biraz da heyecanlı birkaç saat geçirebiliriz. Bildiğim kadarıyla sen de *blackjack* oynamayı seviyordun..."

Bu doğruydü de. Üstelik bir *blackjack* destesinde üç yüzden biraz fazla fazla kâğı vardı. O zaman nelerin çıktığını bilmek Meri için fazla sorun değildi. Bu da onun kazanma şansını artırıyordu.

O sırada Jack muttâğa girmişti. Tatlı bir şekilde Andrew'e gü-lümsedi. "Sen hâlâ burada mısın?"

Andrew, Meri'ye bir iki adım daha yaklaşmıştı. "Bakıyorum benden bir an önce kurtulmak istiyorsun."

"Bunu Meri'nin kendisinin yapmasını tercih ederim." Sonra Meri'ye döndü. "Biz gerçek ve cesaret oynayacağız, gelir misin?"

"Biz gazinoya gideceğiz," dedi Andrew.

Meri, Andrew'e dönerek, "Ben yorgunum," dedi. "Bu gece çıkmak istemiyorum."

Andrew'in çok şeyi tepkisiz karşılayan yüzü ilk olarak gerginleşmişti. "Benim de burada kalmaya niyetim yok. O zaman ben yalnız giderim." Meri onun koluna dokundu. "Gitmen gerekmiyor. Sen de bizimle kalabilirsin."

"Hayır teşekkürler." Andrew arkasını dönüp kapıya yürüdü.

Andrew uzaklaşınca Meri, Jack'a baktı. "Senin yüzünden..."

"Ben ne yaptım ki?"

Meri başını sallayarak Andrew'in arkasından koştu ve onu vatanında yakaladı. "Bu şekilde davranman için bir neden yok."

"Ne gibi? Seninle yalnız olma isteğimden bahsediyorsan, haftalardır görüşmüyoruz. Son telefon konuşmamızda her şeyin normal olduğunu söylemiştin. Ama hiç de öyle olmadığını görüyorum. Ara vermektен bahsetmiştin, Meredith. Bununla ilişkimizin bitmesini kastettiysen bunu da bileyim."

Meri bir şey söylemek üzereyken vazgeçti. Andrew birçok bakımdan çok iyi tarafları olan biriydi. Neredeyse aradığı erkekti. Üstelik hakkında yaptığı araştırma, Andrew'ın onun servetiyle bir ilgisi olmadığını göstermişti. Böyle insanlar bulmak zordu. Altı ay önce onunla evlenmeyi bile düşünmüştü. Değişen ne vardı ki? İşte bu aptalca bir soruydu. Jack ile sevişmenin onu rahatlatacağını düşünmüştü. Ama bunda yanılmış olabileceğini görmeye başlıyordu. "Niyetim seninle hoşlaşmak değil. Burada olmandan memnunuz. Ama bir çift olmamız fikrine kendimi alıştırmalıyım."

"Birbirimize yaklaşıp yaklaşıp gitmeyeceğimize şüphe etme, bunu yapamazsın."

"O zaman gitmek yerine sen burada kal."

"Gel beraber kaldığım otele gidelim, Meredith."

"Gelemem."

"Gelemez değilsin, gelmeye gönlün yok."

Haklıydı. Ve bu nedenle de Meri'nin söyleyecek bir şeyi yoktu.

Andrew arabasına yürüdü. "Yine geleceğim Meredith. Sen, mücadele verilmeye değer bir kadınsın. Önemli olan bir gayret sarf etmemin faydası olup olmayacağı konusunda senin karar vermen."

Meri onun arabasının uzaklaşmasını seyrederken, Betina verandaya çıkmıştı. Meri ona döndü. "Benim duygusal hayatım acaba ne zaman doğru düzgün bir hale girecek...?"

"Bana sorarsan hiçbir zaman. Sen ilginç bir kadınsın. Neymiş bu adamın istediği?"

"Betina sen onu hiç sevmedin. Bunun bir nedeni var mı?"

"Ona aldırmiyorum. Ama sanki kendini fazla beğenen bir hali var. Şunu da kabul etmek zorundayım ki, sana karşı iyi. Ve de senin yaptığın araştırmadan olumlu notla çıktı. Bunlar da önemli."

"Ama sen yine de onu sevmiyorsun."

"İllâ sevmem mi gerekiyor?"

"Peki Jack'ı seviyor musun?"

"Ne o, yoksa ikisi arasında bir kıyaslama mı yapacaksın?"

"Sadece merakımdan sordum."

Betina sonunda cevap vermişti. "Evet Jack'ı seviyorum."

"Jack'ı hen de seviyorum," dedikten sonra onu susturur gibi elini kaldırmıştı. "Ona âşık olduğum lâflarını etmeye kalkma sakın. Güler geçerim. Ona âşık falan değilim. Sadece şimdi biraz farklı. Ve bu konuda bir şey yapmaya da niyetim yok. Jack ile arkadaşız. Esas sorun benim Andrew'den ne bekleyebileceğim."

"Buna nasıl karar vereceksin?"

"İşte bu konuda hiçbir şey bilemiyorum."

İçeri girdi. Bir kahve sinirlerine iyi gelebilirdi. Mutfığa girdiğinde Colin oradaydı. Meri'nin yüzündeki gerginliği görerek. "Ne o Meri, bir şey mi var," diye sordu.

"Sen beni bırak da kendi sorunlarına bak. Tek başına yaşayan yetişkin bir adamsın. Senin için iyi şeyler düşünen bir kadına karşı bazı duyguların var. Tanrı aşkına harekete geç de bir şeyler yap."

Colin zar zor ağzını açtı. "Yapamam..."

"Eh o zaman onu hak etmiyorsun demektir..."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Meri'nin kahveye olan ihtiyacı, neredeyse havaya olandan daha fazlaydı. Bir gece önce eğleneceken uzak, uzun bir gece olmuştu Meri için. Yaşamını nasıl organize edeceğini bilemiyordu. Aslında hazırlanmış olduğu plâna bakılırsa, artık yaşamının bir düzene girmesi, aklına sahip olduğu kadar kalbine de sahip olması gerekiyordu. Acaba aklının bu kadar yoğun çalışması, başka becerilerini ortadan mı kaldırıyordu?

Kahvesini koyarken sokak kapısının çalındığını duydu. Gidip kapıyı açtı. Andrew kapının eşliğinde duruyordu. Bir elinde kırmızı bir gül, diğerinde yeşil renkli oyuncak bir maymun vardı. "Dün yanlış davrandığımı biliyorum," dedi. "Ama aramızın iyi olmasını her şeyden çok istediğimi bil."

Meri ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ama onun kollarına atılmaya hiç niyeti yoktu. "Andrew inan ki her şey aklımı çok karıştırıyor. Haklısın, galiba fazla uzun müddet birbirimizden ayrı kaldık. Bazı şeyler değişti."

"Bir başkası mı var?"

"Hayır," dedi Meri düşünmeye gerek görmeden. Bu cevabının ne kadar doğru olduğunu kendisi de bilmiyordu. Ama herhalde o

sırada Jack'ı düşünmüş olamazdı. Evet çok yakın bir ilişkileri olmuştu. Ama bu sadece bir gecelik bir olaydı. Ve ondan sonra bir beraberlikleri olmamıştı. Önemli olan Meri'nin artık Andrew'ü geleceğindeki erkek olarak görmemesiydi.

Andrew elindeki maymunu Meri'ye uzattı. "Sana bunu belki de biraz olsun tebessüm edersin diye aldım."

Meri bu sevimsiz hayvanı ondan aldı. "Çok tatlı. Peki ya o gül...?"

"O benim. Dişlerim arasına sıkıştırarak durması için." Güllün sapını dişlemişti. Bu saçma sevimlilik jestinin güllün görüntüsü karşısında Meri, gülmesine hâkim olamamıştı. Aslında Andrew onu en çok güldürmeyi becermiş insandı. Bu özelliği hiç de fena değil diye düşündü Meri. Bu adamla beraber olması gerekmiyor muydu?

"Kahve içer misin. Kendime yeni kahve yapmıştım."

"İyi olur," diye içeriye adım attığı sırada cep telefonu çaldı. "Bana beş dakika izin verirsen işle ilgili halletmem gereken bir konu var."

Meri başını sallayarak kucagında maymunla eve girip mutfığa gitti. Ama orada yalnız değildi. Colin kendine kahve koyuyordu. Ayakta blucin ve üstünde düğmeleri açık bir gömlek vardı. Meri'nin biraz garipseмесinin nedeni bu alışılmamış kıyafeti değil, vücudunun duruşu, başının hafif eğikliği ve tıfralı görünümüydü. Colin'de belirgin bir değişiklik vardı ve bunun tek bir nedeni olabiliirdi.

"Colin?"

Genç adam dönmüş ve onu görünce tatlı bir gülümsemeye, "İyi sabahlar," demişti. Ama bunu söylerken sesi Meri'nin dikkatini çekecek kadar güçlü ve kendinden emin bir şekilde çıkmıştı. O sabah, belki de ilk olarak kendisiyle barışık bir adam hali vardı Colin'in.

"Betina ile aranızda bir şeyler oldu galiba," deyivermişti Meri şaşkınlıkla hiç düşünmeden.

Colin ise kendisinden hiç beklenmedik bir rahatlıkla, "Seviştiniz mi diye soruyorsan, hayır sevişmedik. Aşk yaptık. O harika bir kadındır. Betina bütün hayatım boyunca beklediğim kadındır." Bunları söyledikten sonra iki kahve bardağını alarak odasına doğru yürümüştü. Belli ki Betina hâlâ onun odasındaydı...

Meri ister istemez sesli bir şekilde gülmüştü. Maymunu tezgâhın üzerine koyarak, bu güzel haberi paylaşacağı birini aramaya başladı. Mutfakta kimse olmadığı için koşarak merdivenler yönelmişti. Doğruca Jack'ın çalışma odasına daldı.

Jack telefonda idi. Ama o girince telefonunu kapatmıştı. "Ne o çok mutlu bir halin var? O zaman herhalde bana güzel bir haber vereceksin."

"Biliyordum," diye neredeyse bağırmıştı Meri. "Böyle olacağını biliyordum. Mükemmel bir şey. Mutfakta Colin'i gördüm. Değişmiş, bambaşka biri olmuştu. Betina ile beraber olmuşlar ve belli ki ikisi de birbirine deli gibi âşık. Mühîş bir şey değil mi?"

Jack'ın dudağının bir kenarı hafifçe yukarıya kalkmıştı. "Colin için çok iyi. Bunu yapabileceğini düşünmezdim."

"Sen onun o aptal gibi görünüşüne bakma. Onun içinde yatan bir kaplan vardır. İşin güzeli, bunun olmasında senin de, benim de rolümüz var."

Jack ellerini havaya kaldırıp bir 'T' işareti yapmıştı. "Bizim rolümüz falan yok. Onlar becermişler bu işi."

"Aptallık etme. Onları biz ittik birbirlerine. Bu işte senin çöpçatanlığının da rolü var. O kadar memnunum ki, anlatamam."

"Lütfen beni bu işin dışında tut."

Meri sevinçle pencereye doğru yürümüş, sonra arkasını dönerek, "Mükemmel bir şey. Şimdi artık evlenmeliler. Biz de düğünlerine gider, bizim de rolümüz olan mutluluklarını paylaşırız."

"Rolüm olduğuna katılmıyorum..." Tekrarladı Jack.

"Jack, bu çok güzel haberden nasıl memnun olmazsın?"

Başını geri atarak odanın içinde dönmeye başlamıştı. Meri. Ama kendini kaybetmişçesine dönmesi sonunda bir anda başı dönmeye başlamış ve tam düşerken Jack onu tutmuştu.

Meri onun kollarında başını kaldırarak ona tatlı bir şekilde gülümsedi. Bu adamın gözleri çok güzel ve bakışları dünyanın en anlamlı bakışlarıydı. Sonra bakışları onun dudaklarına yönelmişti. Dudakları da en az bakışları kadar insanı davet ediyordu.

"Yavaşla," demişti Meri sıcak bir sesle.

"Mümkün değil. Işığa yavaş ol diyebilir misin?"

"Jack," diye inler gibi onun adı dökülmüştü genç kadının dudaklarından. Yoksa Betina taa başından beri haklı mıydı?

Jack dengesini kazandığını görecekti, onu bırakarak bir adım geri atmıştı. "Meri bu hiç de doğru bir şey değil."

Ama bu arada bir şeyin farkına varmıştı Meri; bu haberi vermek için Andrew'e değil Jack'a koşmuştu. Bu bir tercihinin göstermiyor muydu...? Jack ile sevişme arzu ve kararlılığının arkasında intikam almak ve bir defteri kapatmaktan başka niyetler yatıyor olabilir miydi...? Aman tanrım, o zaman ne büyük bir hata yapmıştı...

"Gitmeliyim," diye fısıldadı, şaşkın bir şekilde. Jack'ın çalışma odasından çıkarak deliler gibi odasına koştu. Kapıyı kapadıktan sonra olduğu yere çöktü. Şimdi ne yapacaktı...?

*J*ack kendine bir kahve koydu. O sırada Colin mutfığa girmişti. Meri haklıydı. Adamda büyük bir değişiklik vardı. Dünyadan uzak tek düze bir bilim adamı değil, kendine güvenen bir adam görüntüsü kazanmıştı.

Jack doğru bir kadının aşkının bir erkek üzerinde ne kadar büyük değişiklik yapabileceğini ilk defa görüyordu. Colin'in şansı vardı. Bir kadın sayesinde kabuğunu kırmıştı.

"Ne haber abba, bugün nasılsın bakalım," diye sormuştu Colin.

"İyidir. Ya sen?"

"Mükemmel."

Jack, grubun toplandığı yemek odasından hiç ses gelmediğini fark etmişti. “Ne o, bugün dünyayı kurtarma seansı yok mu?”

“Meri bugün hepimizin izinli olduğunu söyledi.”

Bunu muhakkak ki, Betina ile Colin birbirleriyle daha rahat bir zaman geçirebilsinler diye yapmıştı. İşte Meri böyle bir kadındı.

“Colin biraz önce buradaydı. Bir şey olmuş olmalı ki gitmiş.”

Jack, “Ne o rahatlamış gibi bir halin var.” derken maksadı onun ağzından bir şey almak değildi.

Colin başını iki yana salladı. “Onu hiçbir zaman sevedim.”

Bu bilim adamları çok ilginç bir grup, diye düşündü Jack. Çok parlak fakat mütevazı... Komik fakat kararlı... Bilimde güçlü fakat hayatta aciz. Ve Meri'nin gerçek dostları... Hunter'in onları tanıma şansı olsaydı, kesinlikle hepsini çok severdi.

“Ne oldu,” diye sordu Colin. “Yüzünde garip bir ifade var.”

“Meri'nin ağabeyini düşünüyordum. Sizi tanıyabilseydi, bilin ki hepimizi çok severdi.”

“Meri de ondan sık sık bahseder. Anladığımız kadarıyla çok önemli biriymiş.”

“Öyleydi. Biz kolejde aynı arkadaş grubundaydık. Okuldakiler bize *Yedi Samuray* diye ad takmışlardı, Belki aptalca ama, bize çok anlamlı gelirdi bu. Hunter hepimizi birbirine bağlayan güçtü. Bizi bir araya getirmişti ve yaşamı boyunca da bir arada tuttu.”

Sonra ölmüştü ve *Yedi Samuray* da birbirlerine olan sevgilerini devam ettirmelerine karşın dağıtmıştı. Jack, çoğu zaman yapmamak için gayret sarf ettiği bir şeyi yaparak arkadaşlığını düşündü. Acaba diğerleri Hunter'in evindeki bir aylarını nasıl geçirmişlerdi? Onların da dünyaları değişmiş miydi, yoksa sakin bir ay mı geçirmişlerdi?

“Böyle arkadaşlar edinmek çok hoş bir şey olsa gerek.” Colin hem düşünüp, hem konuşuyordu. “O zaman Meri de ağabeyi gibi. İnsanları birbirine bağlıyor. Üretken hale getiriyor. Onunla çalışmak bir zevk halini alır. Bu projeyi gerçekleştirmek için bu grubu o tek tek seçti. Çok önemli bir bilim kadını olduğu bilindiği için, onun her istediği yerine gelir.”

Jack, Colin'i başıyla onayladı. Meri'nin beyin gücünü hiç kimse, hiçbir zaman inkâr etmemişti. "Eskisine nazaran çok daha da sosyal biri olmuş." Nedense bu görüşünü Colin'le paylaşmak gereğini duymuştu.

"Büyüdü. Biz biraz şekilsiz insanlar için bu zor bir dönemdir." Gülmüştü. "Kendini de bizi de bu şekilde tanımlar. Ama bize bunu bir kenara bırakarak hayatınızı yaşamamızı önerir. Hepimiz ona hayramızdır."

Adamın niyetini çok iyi bildiğinden, içinden onu öldürmek gelmemişti. Garip değil mi, hakkındaki raporlarda onun bu özelliklerine yer verilmemişti.

Grup spor salonunda Meri'nin zoruyla denge çalışmalarını başarısız bir şekilde yaparken Jack içeri girmişti. Meri onun yüzünden ters giden bir şeylerin olduğunu anlar gibi oldu. Çalışmayı keserek, "Ne o ters giden bir şeyler mi var," diye sorma ihtiyacını duydu.

"Hayır. Ama konuşmalıyız." Onu kolundan tutarak mutfağa yönlendirdi. Meri bundan hiç hoşlanmamıştı.

Durarak onu omuzlarından tuttu. "Konuşsana..."

Jack'ın bakışlarından bir şey anlatmak mümkün değildi. "Andrew senin tanıdığın adam değil."

Meri o ana kadar babasına bir şey oldu falan zannemişti. Ama Andrew... Anlam verememişti. "Tanıdığım adam değil de ne demek?"

"Ciddiyim Meri. Onunla ilgili bazı bilgiler edindim. Geçmişiyile ilgili. Göründüğü gibi değil. O senin paranın peşinde."

Meri'nin aklından bir anda binlerce şey geçmişti. Bir insanın beyninden aynı anda, birbirinden bu kadar farklı, birbirine ters düşen şey nasıl geçerci? Bunu onun beyni bile anlamıyordu. O anda içinden yükselen arzu, Jack'ın karnına iyi bir yumruk geçirmektir.

"Sen ne hallar karıştırıyorsun?" Sesi sakın ama buz gibiydi. "Onun hakkında ne biliyor olabilirsin ki?"

“Bir araştırma yaptırdım.”

Meri'nin kızgınlığı gittikçe artıyordu. “Benim özel hayatıma karışma güç ve cesaretini nereden buluyorsun sen? Sen kendini ne zannediyorsun?”

“Canının sıkıldığını görebiliyorum.”

“Canının sıkıldığını mı? Senin düşünce şekline aklımı ermiyor. Yaptığını iddia ettiğin bu şey, her açıdan yanlış ve ayıp dolu.” Oturma odasının kapısına doğru bakarken sesini alçalttı. “Seninle yatmış olmam, nasıl davranmam gerektiğini söyleme hakkını vermez. Hunter'in ölümünden sonra benimle hiç ilgilenmemen, üzerimdeki bazı hakların yok olmasına neden olmuştur. Yanımda olman gereken zamanlarda benden çok uzaklardaydın. Senin kim hakkında ne düşündüğünün benim için hiçbir önemi kalmadı.” Arkasını dönüp ondan uzaklaşmaya kalktığında Jack onu bileğinden yakalamıştı.

“Beni dinlemek zorundasın.”

“Hayır. Hiç de öyle bir mecburiyetim yok. Merak etme, onun hakkında, ben de ilişkimizin başında bir araştırma yaptırdım. Temiz çıktı. Çok iyi bir özgeçmiş var. Belki büyük bir fonu yok. Ama parayla da ilgisi yok. Ve çok iyi bir adam...”

“Evlı...”

Meri'nin bütün vücudu bir anda buz gibi olmuştu. Vücudunun ısısının hiç değişmediğini bilimsel olarak biliyordu. Ama yine karnının donmaya başladığını hissediyor gibiydi. “Yanıyorsun. Araştırmayı benim için yapanlar –”

“Sen de benim ilk başında yaptırdığım gibi, ayrıntıya girmeyen temel bir araştırma yapmış olmalısın. Birçok halde bu kadarı zaten yeter. Ama ne zaman ki bu adamla evlenmeyi düşündüğünü söyledin, adamlarıma daha derinlemesine bir inceleme yapmaları talimatını verdim. Olay bundan sekiz yıl önce başlıyor. Karısıyla beraber yaşlı bir zengini tuzaklarına düşürüp, onun iki milyon dolarını dolandırıyorlar. Üç yıl önce zengin birinin varisini de dolandırıp, bun-

dan biraz daha fazla parasıyla yok oluyorlar. Şimdi seçtikleri kurban da sensin.”

Meri hem şaşırmış, hem de Jack'a inanmamıştı. Ama o anda böyle bir savla onun üzerine gidemezdi. “Onun hakkında araştırma yapmaya hiçbir hakkın yoktur.”

“Birinim seninle ilgilenmesi gerekiyor. Babanın böyle işlerde, hiçbir zaman bir yararı söz konusu olmadı. Hunter de vefat edince, bu konuda sorumluluk alabilecek bir tek ben kaldım. Aslında Hunter'in benden beklediklerini yaptığımı söyleyecek değilim. Her zaman senin yanında olamadım. Ama yine de seninle ilgili bazı sorumluluklarını devam ediyordu. Bunu uzaktan uzağa yaptım.”

“Yani bir nevi casusluk yaptın...?”

“Nasıl tanımlarsan tanımla. Ama bugüne kadar başına bir iş gelmedi.”

Demek ki onu takip etmeleri için adamlar tutmuş, onlara paralar vermiş, ama bizzat meşgul olma zahmetine girmemişti. “Piç kuruşu,” derken ona vurmak için elini havaya kaldırmıştı.

Ama Jack yıldırım hızıyla onun elini havada tuttu. “Bunları senin iyiliğin için yaptım.”

“Sırf vicdanımı rahatlatmak için, yapabileceğinin en azını ve para ile elde edilebilecek olanı yaptın. Ağabeyime iyi bir arkadaş değildin ve elbette benim de dostum değilsin. Bu işlere karışma Jack. İstersen Andrew ile evlenirim ve sen de buna engel olamazsın.”

“Bu ülkenin tüm eyaletlerinde çok eşlilik yasaktır.”

Andrew evli... İşte bu olamazdı. Buna inanmayacaktı. Evet, çok yakışıklı bir erkekti. Ama bu onun evli olması anlamına gelmezdi. “Bu konuda beni aldatıyor olamaz.” Ama içinde ufak da olsa bir şüphe doğmaya başlamıştı. Bu ne gizlenecek, ne de hakkında yalan söylenecek bir konu değildi.

“Bunu nereden bilebilirsin? Hiç olmazsa bana gelen rapora bak ve ondan sonra ne karar vereceksen ver.”

Bakılacak hiçbir şeyin olmaması gerekirdi. Bileğini Jack'ın elinden kurtardı. Andrew'i sevmediğini artık anlamıştı. Buraya gel-

diği günden bu yana bu gerçekte mücadele eder olmuştu. Aynı kaldıkları uzun süre bunu ona kanıtlamış, o kadar zaman içinde Andrew'ı zerre kadar özlememişti. Üstelik hele evliyse, bugün bunu düşünmesinin en ufak bir önemi kalmamıştı.

"Böyle bir konuda, benim de bilgim olmadan böyle bir casusluk yaptığın için seni hiçbir zaman affetmeyeceğim. Hem de on bir yıl boyunca gölgede kalıp, ortaya çıkamayarak..."

"Sana ne olacağı beni yakından ilgilendiriyordu. Bu nedenle de neler yaptığını bilmek zorundaydım."

"Bunu bu şekilde açıklayamazsın. Sen bir ölmüşü susturmak için el altından işler çeviren bir adamsın. Eminimi ki Hunter'in senden istediği ve beklediği bu değildi. Benim de..."

ONUNCU BÖLÜM

Yanında oturan Betina ağır ağır sırtını ovarken, Meri yatağına yüzü koyun yatmış ağlıyordu. "Buna inanmam." diyordu yastığına doğru. "Onun bana böyle bir şeye yapabileceğine inanmam."

Betina sırtına hafifçe vurdu. "İnanmam dediğin kim? Jack mı, Andrew mi?"

"İkisi de." Meri sırt üstü dönerek gözyaşlarını sildi. "Şu hayata bir bak. İki erkek tarafından ihanete uğruyorum." Bunları söylüyordu ama söylediklerine kendi de inanmıyordu. İşler nasıl olup da bu kadar ters gidebilirdi?

"Jack'm, Andrew hakkında edindiği bilgiyi düşünmeliyiz. Bu bilgi doğru olabilir mi? Bu aşamada önemli olan bu."

Meri biraz kendine gelmiş gibiydi. "Böyle bir konuda yalan söyleyecek değil ya... Emin olmadığım şey, benim ve paramla ilgili bir plân yaptığı. Benimle evlenmesine imkân yoktu. Ve o şartlar altında benim de ona para vermem söz konusu olamazdı." Daha bunu söylerken bile Andrew'in ona bir takım parlak yatırım şanslarından bahsettiğini hatırlıyordu. Midesi alt üst olmuş durumdaydı.

"Onunla evlenmeyi düşündüğümü inkâr edecek değilim. Hele o yüzüğü bulduğum zaman, bana evlilik teklif edeceğinden hiç kuşkun kalmamıştı. Ve ona evet diyecektim. Ama böyle bir teklifte bulunmadı. Bulunsaydı ve ben de evet deseydim, merak ediyorum o zaman ne olacaktı? Belki de o zaman karısına belli bir para vermesini ve bunun karşılığında karısının boşanmayı kabul edeceğini söyleyebilirdi." Parmaklarını saçları arasında gezdirdi. "Tanrım bir de onunla yattım. Evli bir erkekle sevıştim. Bu bana göre değil..."

"Onun evli olduğunu bilmiyordun. Seni aldattı. Bu işte sen masum tarafsın."

Meri ise kendini o kadar masum görmüyor pis, kirlenmiş hissediyordu. "Ona âşık olup olmadığımı bilmiyorum. Ondan hoşlanmıyordum. Yanlış bir şeyler olduğunu hissetmem gerekirdi."

Betina buna katılmadığını gösterir şekilde başını salladı. "Neden? O seni dolandırmak üzere yola çıkmıştı. Elbette sana hiçbir şey hissettirmeyecekti. Dolandırıcı olmayı kolay mı zannediyorsun sen. Adam San Francisco köprüsünü satıyor. Bunun için akıl, rol, görüntü sahibi olmak gerekir. Sen ise insanları oldukları gibi kabul eden iyi niyetli bir insansın. Nereden aklına gelsin böyle olmadık ihtimaller? Normal ve yüzeysel bir istihbarat yaptın, ancak bu kadar bilgi elde edebildin. Ama soruşturma derinleştirilince diğer gerçekler de ortaya çıktı."

"Bir daha hayat boyu o ajansın önünden bile geçmem. Belki de Andrew adamı tanıyordu ve de onu satın aldı. Bu bile olabilir."

"Çok mümkün. Adamlar kendileri bile ona gitmiş olabilirler."

"Andrew'den nefret ediyorum."

"Hayır etmiyorsun."

"Nereden bildin? Evet gerçekten de etmiyorum. Nefret edecek kadar kıymet vermiyorum ona. İğreniyorum ve kendimi ona nasıl verdim diye de kendimi suçluyorum. Acı olan da bu zaten. Beni kullandı. Ben de aptal gibi ona kandım. Aptal yerine konulmak o kadar incitici bir şey ki..."

"Hiç kimse; her zaman ve her yerde çok akıllı değildir. Ama unutmaya Andrew'den yine de ucuz kurtulmuş sayılırsın. Olsa olsa gururun kırılmıştır. Aslında buna da gerek yok."

Meri arkadaşının haklı olduğuna biliyordu. Ama yine de, Andrew'le geçirdiği günler ve özellikle bazı saatler gözünün önünden gitmiyordu. "Onu sizlerle tanıştırdım. Evet, onu hiç sevmediniz. Hiç olmazsa buna dikkat edip, bundan bir sonuç çıkarsaydım."

"Hayret verici bir sağduyumuz varmış. Başka ne denir ki?"

Meri gülmeye başlamıştı. Ama bu sonunda hıçkırık haline dönmüştü ve yeniden yaştığına kapandı. "Jack da arkandan casusluk yapıyormuş. Zaten uzaktan izlemiş. Beni bir kere yemeğe bile çıkarmaya zahmetine girmedi, lanet olası herif..."

Aslında incindiği şey bundan da öteydi. Hunter'e verdiği sözü tutmuş olmak için o kadar para harcarken, bir kere bile onunla şahsen ilgilenmemişti.

"Tamam, bu şekilde hareket ederek yanlış yapmış," dedi Betina.

Meri başını kaldırdı. "Şimdi onu korumaya hazırlanıyorsun, değil mi? Onun elinden geleni yaptığını söyleyeceksin. Hunter'in ölümüne neden olduğunu düşünerek, onun da acı çektiğine dikkat çekeceksin. Evet çekiyor bunu biliyorum. Bu konuda kendini suçluyor. Hunter omzundaki kara bir lekeden şüphelenip doktora gitmeye kalkınca onunla alay etmiş. Ve Hunter, biraz da onun etkisiyle doktora çok geç gittiği için tedavi şansını kaçırmış."

"Böyle bir şeyle yaşamak çok güç olmalı..."

"Aslında renk o kadar koyulaşınca yapılacak bir şey kalmazmış. Bu nedenle doktora iki üç hafta geç başvurmanın kaçınılmaz sonuç üzerinde bir etkisi olmamış."

"Baksana Jack'ı korumama gerek yok. Onu dalsa şimdiden sen korumaya başladın..."

"Hayır, onu koruduğum falan yok. O sadece kendini düşünen biri. Annem öldü. Babam bu gezegenin en sorumsuz insanıydı. On yedi yaşında; yakını, arkadaşı olmayan yalnız bir kızdım. Ve böyle

bir durumda ağabeyimin en yakın arkadaşı olmasına karşın, o da beni yalnız bıraktı.”

“Evet, bunu yapmamalıydı. Acaba neden böyle hareket etti?”

“Suçluluk duygusu,” dedi Meri iç çekerek. “Hunter’e ve belki de biraz bana karşı duyduğu suçluluk duygusu.” Betina, arkadaşını Jack’a karşı daha o yaşlarda sahip olduğu duyguları ve bu duygulara karşı Jack’ın nasıl bir tepki gösterdiğini biliyordu. “Tamam, o sıralarda, o da yirmi bir yaşındaydı. Olgunlaşmış olduğumu iddia edecek değilim. Ve kendisine karşı zaafı olan on yedi yaşındaki bir kıza karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Bu nedenle de benden uzak durmayı tercih etmiş olabilir. Ama bunun sonucunda her şeyi kendi başıma hal etmek zorunda kaldım.”

“Ve çok da başarılı oldun. Ağabeyin seninle gurur duyabilir.”

Meri bunun doğru olduğunu biliyordu. “Sadece benim Jack’dan intikam almam konusundaki davranışımı onaylayacağını sanmam.”

“Ağabeyler, kız kardeşlerinin cinsel yaşamlarından her zaman rahatsız olurlar.”

Meri gültümsedi. “Bunu senin de onaylamadığını biliyorum.”

“Onaylamamak değil. Ben senin için endişe ettiğim için bazı davranışlarına karşı oldum. Senin Jack ile sevişme isteğinin farklı nedenlere dayalı olduğunu düşünüyordum. Bunların içinde cezalandırma, intikam alma duygularının fazla yeri olmadığı inancı vardı bende. Bu konuda kendini aldatmam istemedim.”

“Ona âşık olduğuma mı inanıyorsun hâlâ?”

“Bu ihtimal birçok şeyi açtılar.”

Meri yatağına uzanarak tavana bakmaya başladı. Jack’a âşık olmak. Bu mümkün müydü? Hadiselerin ve duygularının akışına bakılırsa, çok da ihtimal dışı bir şey değildi bu. Son on yılda başarılı olmak için her şeyi yapmış ve bunda muvaffak da olmuştu. Ama aynı zaman içinde Jack’ı düşünmeden de edememişti...

Colin çalışma odasına girdiği sırada Jack bilgisayarının ekranına bakıyordu. "Ne var, ne yok." diye sordu Colin'e.

"Meri'yi kurdun," dedi Colin bir giriş yapma gereği duymadan. "Bu doğru bir hareket değil. Andrew ile ilgili olarak verdiğim bilginin, onun için ne ağır bir darbe olduğunu düşünmen gerekirdi. O kadar sevdiği ve güvendiği birinin, bilgisi dışında onunla ilgili bir konuda araştırma yapması da onu haklı bir tepkiye götürdü."

"Yeni bir şey söylemiyorsun, Colin."

Colin ona doğru yaklaşmıştı. "İyi de bu bir savunma değil."

Acaba Colin onu sindirmek mi istiyordu. Aslında Colin'den böyle bir davranış beklemezdi. Ama Betina'yla yattığı sabahın beri o çok değişmişti. "Andrew hakkında gerçeği bilmesi gerekiyordu. Aralarındaki ilişkinin ciddiye gittiğini söylemişti bana. Andrew onu ciddi rakamlarda dolandırabilir ve onu çok kırabilirdi. Buna seyirci kalamazdım."

"Konu para değil. Güven ve birinin yanında ve yardımında olmak. O senden daha fazlasını bekliyordu. Sen onu yalnız bıraktın."

Çok önemli olmayan sözlerdi bunlar. Ama Jack üzerinde etkili olmuyor da değildi. "Onu korumaya çalışıyordum." Bunun yeterli bir cevap olmadığını Jack da biliyordu.

"Bunu yapmanın çok farklı yolları vardır Jack. Bunu sen de biliyorsun. Ama sen en incitici olanı yolu seçtin."

"İyi de söyler misin bana, Andrew ile ilgili gerçeği onu üzmeden, kırmadan söylemenin bir yolu var mıydı?"

"Andrew'den bahsetmiyorum. Sen onu korumanın en kolay yolunu seçmiştin. Bu onu düşünmek değil, onun ağabeyine bir borç ödemektir. Bunun için sana ağabeyi adına müteşekkir olabilir. Ama bu ilgin, onun kendi adına senin için olumlu bir şey düşünmesine yetmez. Bak Meri benim için çok kıymetlidir. Ve bil ki onu her zaman koruyacağım. Gerekirse sana karşı bile..."

Jack ona baktı. Colin ondan bir karışık kısa boylu, ve yirmi kilo kadar da az adaleye sahipti. Ama sevdiği birini koruma konusunda

otun karşısına bile dikilecek moral gücü kendisinde buluyordu. Karşılaşacağı tehlikenin büyüklüğünü bilse bile, bunu yapmaya hazırdı.

"Meri'yi kırmak istemezdim," dedi Jack. "Ama bunu bir kere daha yapmak zorundayım."

Colin ona ters ters baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Andrew'in buradan gitmesini sağlayacağım."

Colin başını salladı. "Ben de o sırada orada olmak isterim..."

Andrew'in oteldeki odası göle bakıyordu. Bilgisayarı, dedi-kodu dergileri, kısaca insanları aldatmakta kullandığı malzemeler etraftaydı. O güne kadar hep başarılı olmuş, birçok insanı dolandırmıştı. Kapısı açılıp da Jack ve Colin odasına girdiklerinde, "Vay bu ne sürpriz," demişti çok rahat bir havada. "Bu ziyaretinizi neye borçluyum acaba?"

"Burada olmamın nedeni, bir an önce burayı terk etmen konusunda seni uyarmak içindir." Jack'ın sesi son derece sakindi. "Ve Colin de senin toparlanıp gitmeni görmek için benimle geldi."

Andrew'in yüzündeki hatlarda hiçbir değişiklik olmamıştı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum..."

"Çok iyi anlıyorsun. Hakkında yapılan ön araştırmadan nasıl sıyrıldığını bilemiyorum. Belki izlerini silmekte çok ustasıdır. Ya da, Meri'nin hakkında tahkikat yaptırdığı ajanı satın almış olabilirsin. Ama benim adamlarıma para yediremediğin için, hakkında gerekli bütün bilgileri aldım."

Andrew oturarak onlara da oturmaları için yer gösterdi.

"Ben ayakta duracağım," dedi Jack. Colin de ona katılmıştı.

"Nasıl isterseniz," derken Andrew hâlâ rahat görünüyordu. "Söyle bakalım hakkımda ne bilgiler verdiler sana?"

"İvli olduğun. Senin ve karının insanları dolandırmak için beraber çalıştığınız. Meri'nin yaklaşık bir milyar dolarlık bir servetin sahibi olduğunu biliyor olduğunuz..."

Andrew istiflni bozmamıştı. "Ne konuştuğunuzu anlamıyorum. Hayatımda hiç evlenmedim."

"Evlilik belgelerin arabada. İstersen Colin gidip onları arabadan alabilir. Ayrıca dolandırdığın iki kişiyle ilgili mahkeme kayıtları da var."

"Beni bir başkasıyla karıştırmış olmalısınız," dedi Andrew sakin bir sesle. "Meredith'e kıymet veriyorum. Lizun zamandır onunla çıkıyoruz. İlişkımız ciddidir. Kendisine sorabilirsin, bugüne kadar ona parayla ilgili hiçbir şey söylemiş değilim. Bu konuda en ufak bir talebim de olmamıştır."

Jack adamın tam bir profesyonel olduğunu görüyordu. Andrew devam etmişti. "Enimin ki bu yalanları Meredith'e de söylemişsindir. Ama o sana inanmaz."

"Sen söylesene bana, kaç para istiyorsun?"

Andrew gülmüştü. "Beni satın almak istiyorsun, öyle mi?"

"Diyelim ki evet. Ne kadar?"

Adam cevap vermekle zorlanıyordu. Jack'ın tahmini doğru çıkacaktı. Andrew en sonunda bir rakam söylemeye karar vermişti. "On milyon," dedi. "On milyona istediğin her şeyi imzalarım."

"Beş milyona da imzalarsın."

Andrew gülmüştü. "Kabul."

Yirmi dakika sonra Jack ve Colin arabadaydı. "Demek ki ona bu parayı verdin," derken belli ki Colin bu hal çaresinden memnun değildi. "Ben senin o yılanın kafasını ezeceğimi zannediyordum."

"Bunu ben de tercih ederdim. Ama adam ne yaptığını çok iyi bilen bir adam. Meri'yi bulup benim söylediklerimin doğru olmadığına onu ikna edebilirdi. Oysa bundan sonra bir daha onu rahatsız etme şansı kalmadı. Artık hiçbir şekilde Meri'ye zarar veremeyecek."

Andrew'e yazdığı çekin bir fotokopisi Jack'daydı. Bu para karşılığında bir daha Meri'yi görmeyeceğini itiraf eden bir yazıyı da almıştı. Ayrıca imzasının yanına onun parmak izini de bastırdı.

"O zaman bu iş de bu şekilde bitmiş oluyor." Colin de sonunda memnun görünüyordu. Onun için de önemli olan Meri idi.

"Tam olarak değil," dedi Jack. "Şimdi bu olanları Meri'ye anlatmam lazım..."

*E*v döndüklerinde sessizdi. Bu çalışma ekibinin daha gelmediğini gösteriyordu. Colin hemen kaybolmuştu. Jack onun olanları Betina'ya yetiştirmeye koştuğunu biliyordu. Jack yatak odalarının bulunduğu kata çıktı. Meri'nin odasının kapısını çalarak içeriye girdi. Meri pencerenin önündeki bir koltuğa büzülmüş göle bakıyordu. Dönüp ona bakma gereği duymadan. "Çık dışarı," dedi.

"Betina, ya da Colin olmadığını nereden anladın?"

"Ayak seslerini tanıyorum." Dönüp ona baktığında yüzü bembeyaz olmuş, gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Kırgın olduğu belliydi.

"Seninle konuşmalıyım," dedi Jack.

"Seninle konuşacağım hiçbir şey yok."

"Tamam. Sen konuşma. Ben konuşurum, sen de dinlersin."

Meri omuz silkererek yine pencereden bakmaya devam etti. Ama Jack onun dışarıya bakmak için değil, ağlamaya devam etmek için başını çevirdiğinin farkındaydı. Kendini, ona fenalık etmiş çok kötü bir insan gibi hissediyordu. "Andrew gitti," dedi.

"Bırak da tahmin edeyim. Onu satın aldın, "değil mi?"

"Başka türlü senin ve paranın peşini bırakmayacaktı."

"Ve benim ona direnemeyeceğimi düşündün. Onu bu kadar etkileyici, beni de bu kadar zayıf hissettiğin için bu yolu seçtin...?"

"Bana kızgındın. Bu kızgınlığın nedeniyle, sırf bana karşı olduğun için bazı hatalar yapabiliirdin."

Meri dizlerini göğsüne doğru çekti. "Sırf senin aksine olmak için böyle şeyler yapmam ancak sana değer vermem halinde söz konusu olabilirdi. Ama artık öyle bir değer yok."

"Bundan emin olamazdım."

“Ne kadar verdin ona?”

Ona yalan söyleyebilir, arada bir para meselesi olduğunu inkâr edebilirdi. Ama Meri’ye karşı dürüst olmalıydı. “Beş milyon.”

Meri’nin bu rakama bir tepkisi olmamıştı. “Bu meblağı sana ödemesi için muhasebecime gerekli talimatı vereceğim.”

“Bunu bana ödemek zorunda değilsin. Benim için önemli olan senin güvende olman. Her zaman da buna özen gösterdim.”

“Ölmüş bir arkadaşına verdiğin sözü tutmak için...? Ama benim için değil.”

Jack buna karşı ne söylemesi gerektiğini bilmediği için susmuştu. Meri ona bakmaya devam ediyordu. Onun bir şey söylemeyeceğini anlayınca devam etti, “Benim hayatıma bundan önce buna benzer şekilde kaç kere müdahale ettin?”

“İki kere...”

Meri derin bir şekilde iç çekmişti. “Bir anda ortadan yok olanlar, mantıklı ve görünür bir neden olmadan beni terk edenlerin nedenleri şimdi anlaşılıyor.”

“Olabilir. Ayrıntılar beni ilgilendirmiyordu. Sana maksatlı olarak yaklaştıklarını öğrenmem bunun için yeterli.”

“Ve bu gibi konularda benimle konuşmana ve yanımda olmana gerek yoktu. Hükmün parana geçtiği için, bastırıyordun parayı alıyordun sonucu. Bu işleri uzaktan yapmak daha kolaydı senin için. Bunu bilmek ne kadar kıracı biliyor musun? Senin için bir kimliğim yoktu. Sadece bir projeydim. Korunması gereken bir eşya...”

“Öyle değil. Güvende olmanı istiyordum. Yanlış biriyle olmanın sonuçta seni çok üzeceğini bildiğim için buna izin vermezdim.”

“Ve kiminle olacağımın kararını sen verecektin...?” Kolları iki yanına düşmüştü. “Peki, kimdi benim için doğru olan kişi? Ya da böyle bir kişi var mıydı?”

“Bunu bilemem.”

“Herhalde sen değildin, değil mi?”

Astında Meri bunu cevap almak için sormamıştı. Ama Jack yine de ona cevap verdi. “Evet, o kişi ben değildim.”

"Bir şeytan . . . Benim için sen bir şeytansın. Bunu yapmamalıydın Jack. Ortadan tamamen kaybolman çok daha doğruydü. Bu hiç olmazsa dürüst bir davranıştı. Hepten yok olmanı kabullenebilirdim. Ama dürbünüle gözetlenip, uzaktan kumanda bir sistemi kabul etmemi. Karışmamamı, ilgilenmememi saygıyla karşılardım."

"Senin göstereceğin saygıya ihtiyacım yok benim." Ama söyledikten sonra bunun doğru olmadığını hissetti. Aslında Meri'nin onun hakkında ne düşündüğüne önem veriyordu. Hunter'inkine de Çıkınaya hazırlandı. Sonra kapıda durdu. "Senin yanında nasıl olabileceğimi bilmiyordum, Meri. Hunter'ın kabri önünde üzüntümü sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Senin gerçek ihtiyacının ne olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden de sana yaklaşmadım. Ama seni uzaktan korumak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Ama bu konuma şeklinin, benim yalnız geçen Noel günlerime hiçbir faydası olmadı. Hunter'ın ölümü konusunda duyduğum vtedan azabından çok, benim sana karşı zayıf olmamın sonuçlarından kaçtın. Bundan nefret ettim."

"Söyledim. Sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyordum. Ben senin olmamı istediğin kişi değildim."

Meri'nin yüzünde acı bir tebessüm belirmişti. "Şunu itiraf et-sene. Çirkin ve şişko olduğum için bana tahammül edemezdin."

Meri'nin duyduğu acı odadaki hütün havayı hoşaltmış gibiydi. Jack nefes alamaz gibi olmuştu. Hiç kimseyi yakınına sokmak istememişti. Sadece Meri'yi değil. Kendi kalbinin boşluk ve iç âleminin karanlığını kimsenin bilmemesini istemişti.

Ona yaklaşarak bileklerini tuttu. "Sana çok değer vermiş olmamı hiç mi düşünmedin? Hunter'ın ölümüyle sadece onu değil, seni de kaybetmiş gibi düşünebileceğim, hiç mi aklına gelmemişti?"

Meri'nin gözleri dolmuştu. "Acımasız olma. Ve bu saatten sonra bana değer verdiğin izlenimini yaratmaya çalışıma."

"Sana değer veriyordum. Biz arkadaştık. Sen büyüdükçe daha farklı bir yakınlığımız olabilir miydi? Bunu bile düşünmüştüm.

Ama Hunter'e yanlış davranmıştım. O nedenle buna inkâr kalmamıştı."

Kapıdan çıkarken bir daha durdu. "Hunter konusunda da sana hep yalan söyledim. Lânet olsun. Ölümünden sonra onu düşünmediğim tek bir günüm olmadı."

Eli kapının tokmağına değdiğinde Meri gelip onun elini tutmuştu. "Jack, bu düşüncelerden kurtulmuş olman gerekir. Sen yanlış bir şey yapmadın, Hunter senin bu nedenle ıstırap çekmeni hiçbir zaman istemezdi. Bu nedenle kendini hayat boyu suçlayamazsın."

Sonra uzanıp onu öptü. Jack o anda çok kuvvetli olması gerektiğini biliyordu. O anda yapacağı en büyük hata onunla sevişmek olurdu. Ama Meri'nin ağzı çok yumuşak ve sıcaktı. Çok güzel, çok akıllı ve de çok seksiydi. Bu kadına nasıl direnebilirdi. Dili diline değdiğinde bütün vücudunu bir ateş sarmıştı. Geçmişî umutup anı yaşamalıydı.

"Çok zor ikna olan bir adamsın," diyerek Jack'ın elini alıp memesinin üzerine koyarak vücuduna bastırdı. .

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Jack onu kollarına alıp onu yatağa yatırınca Meri sıcak bir şekilde gülmüştü. Jack'ın dudaklarını yeniden dudaklarında hissetmek Meri'ye her şeyi unutturuyordu. Dudakları güçlü, dili ısrarcıydı. Bir yandan da elleriyle onu çıtırçıtlak soymuştu. Elleri onun sıcak, yumuşak cildini okşuyordu. Hem de en çok nerelerini ve hangi şiddette okşanacağını bilerek. İsrar da etmiyordu bir yerde. Okşadığı yeri yeterince tahrik ettiğini anladığı anda hemen bir başka yere geçiyordu. Hem de illâ erotik yerler değildi okşadığı yerler. Ama dokundukça Meri kendinde geçiyordu. Ellerinin yerini ağzı ve dili aldığı anda. Meri bu zevke çok uzun dayanamayacağını hissetmişti.

Meri onun kolları ve vücudu altında kıvrılırken ya kıkırdayarak güllüyor, ya derinden inliyor, ya da vücudundan çıkan ıslaklığın sesini dinliyordu. Ama kısa bir süre sonra hiçbir şey duymamaya başlamıştı. Kendi haykırışlarını bile. Fark etmeden, "Benimle oynuyorsun Jack... Ama devam et... Oyna, oyna..." diyeceği kısmen de olsa bilincinin açık olduğunu kanıtlıyordu.

Jack bir yandan memesini öperken, bir yandan da en hassas noktasından daireler çizmeye başlamıştı. Yavaştan başlayan bu hareketi giderek hızlanmış ve bir makine hız, ritim ve düzeninde bir süre devam ettikten sonra Meri'nin huçkırarak orgazma ulaşmasına neden olmuştu. O anda Meri'nin aklında hiçbir şey kalmamıştı. Sadece bu adama âşık olduğunu o anda yaşadığı orgazmı kadar şiddetle hissetmeye başlaması ve bunu ilk defa böyle bir anda kabullenmesi onu çıktığı cinsel ve fiziksel zevkin yanında, büyük bir manevi hazza götürüyordu.

Sonra Jack bir an için durmuş ve koruma öbeğini alır almaz ona bir daha sahip olurken Meri birbirini arkasına, zincirleme olarak ikinci orgazmı yaşamaya başlamıştı... Titremeleri ve inlemeleri arasında bir şeyi fark etmek onu çıldırtabilirdi. Jack onu bu kadar tahrik ederek, orgazmdan orgazma koşturarak cezalandırıyordu. Çünkü Jack'ın onu sevmesi mümkün değildi...

• Soluk alması ve kalp atışları normale döndüğünde Meri yataktan çıkıp elbiselerini toplamaya başlamıştı.

"Ne o, bir randevun mu var." diye yattığı yerden gülerek sormuştu Jack.

Meri, muzaffer bir ifade görmüş gibiydi onun yüzünde. Bu mutluluktan çok memnun olan bir erkeğin yüz ifadesiydi, Meri için. "Gitmeliyim." dedi.

"Nereye?"

"Senden uzağa. Senin bağlanacak bir insan olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bunun bir nedeni Hunter olabilir. Ya da bu konuda onu kullanmak işine geliyor." Birkaç kere gözlerini kırptıktan sonra kararını vermişti. "Seninle beraber olamam Jack."

Aslında Jack da bu işin sonunun böyle olmasını tercih ederdi. Ama o gitmeye kalkınca, gitmesini istemediğini hisseder gibi oldu. Yine de onu durduracak kadar emin olmazdı bu hissinden.

Meri yatağın içini karıştırarak donunu zorla bulmuştu. "Bu bir çılgınlık. Her şey tam bir çılgınlık. Senden intikam plânımı Betina biliyor ve bunun yanlış olduğunu bana anlatmaya çalışıyordu. Ama onun sözünü dinlemeden plânımı sonuna kadar götürdüm. Kendimin her konuda en akıllı olduğuma inanıyordum..."

"Neler söylüyorsun sen böyle?" Jack da şaşırılmıştı.

Sutyenini takarken. "Bundan vazgeçmelisin Jack. Bir daha sakın benim için casusluk yapmaya kalkma. Biliyorum, bunu beni korumak için yaptığını söyleyeceksin. Her ne adına yapıyorsan yapıyor ol. Ama bunu durdur artık. Ben yetişkin bir kadıyım. Kendimi koruyabilirim. Hata yaparsam da yaparım. Beni koruma..."

Jack anlayamıyordu. Daha biraz önce hiçbir aşığa nasip olamayacak şekilde sevişmişlerdi. Hele Meri kendi sahasında bir rekor kırmış bile sayılabilirdi. Çok az kadın birinden çıkarken ikinci orgazma girebilirdi. Şimdi nereye ve neden gidiyordu.

Meri son olarak ayağına sandaletlerini geçirerek odadan hızla çıkmış, arkasına bile bakmamıştı. Jack neye uğradığını bilemeden yataktan çıkıp giyindi. Bundan sonra ne yapması gerektiğini bilemiyordu...

Meri hızla Betina'nın odasına dalmıştı. "Ne oldu," diye yerinden fırladı Betina. "Jack sana ne dedi?"

"Hiçbir şey. Söylemesine de gerek yoktu. Tanrım ne kadar da aptalmışım. Ve de sen ne kadar da haklıymışsın. Benim peşinde olduğum şey gerçekten de bir intikam almak ve bu işi bitirmek değilmiş. Ona gerçekten aşıkım. Hem de yıllardan beri. Başkasına bağlanamamamın nedeni de oymuş." Meri olduğu yere çökmüştü. Ağlıyordu. Sanki biri göğüs kafesini açmış da ciğerini sökmemiş gibi hissediyordu. "Neden hem bu kadar akıllı, hem bu kadar aptalım?"

"Çünkü insansın. Ve insanların gönül işlerinde akli çalışmaz."

Betina haklı olabilirdi. Bir yılın, ya da birkaç yılın hızla geçmesini diletti içinden. Belki hiçbir zaman dinmeyecek bir acıydı bu.

Jack'ı hayatı boyunca sevecekti. Ama hiç olmazsa zamanla azalabilirdi. "Beni istemiyor." diye sızlandı. "Zaten hiçbir zaman istememişti. Ben bunu benim yaşından, ya da fiziklenden sanıyordum. Ama ikisi de değiştikten sonra hâlâ istemediğine göre sorun bende." Bundan fazla değişmesine imkân yoktu.

"O tam bir salak," dedi Betina.

"Hayır. Sadece beti seviyormuş gibi numara yapamayacak biri. Buradan gitmeliyim. Burada daha fazla kalamam. Çalışmalarımızı başka bir yerde yürütmeliyiz. Belki de güneyde bir yerde. Örneğin Pascedona'da."

"Meraklanma nasıl olsa bir hal çaresi bulunur. İstersen yer bulmak için ben de seninle gelirim," derken Betina içtendi.

Meri gülümsedi. "Hayır seni Colin'den ayırmam. Sevmenin ve sevilmenin bütün güzelliklerinden yararlanmanızı isterim..."

Jack hava kararınca kadar çalışmıştı. Gözleri ekrandan başka bir şeyi göremeyince gerinerek ayağa kalktı ve evin sessizliğini ancak o zaman fark edebildi. Kalkıp Meri'nin odasına gitti. İlk dikkatini çeken şey, yatağın toplanmış ve üzerinin bir örtüyle örtülmüş olduğuydu. Açık gardiobun kapısından, içinde hiç elbise olmadığını fark etti. Çekmeceker de boşaltılmıştı. Meri gitmişti...

Hızla aşağıya indi. Betina yemek odasının masasının üzerindeki çalışmaları topluyordu. "Ne yapıyorsun, Betina?"

"Gidiyoruz," derken ona bakma zahmetini göstermemişti.

"Hepiniz mi?"

Betina başıyla doğruladı. "Çalışmayı başka yerde bitireceğiz."

Çalışma? Jack'ın çalışmaya falan aldıracağı yoktu. O Meri'yi düşünüyordu. "Meri nerede? O bir yere gidemez. Bir ay boyunca burada kalması gerekiyor." Bunu başından beri biliyordu. Meri de onun gibi burada bir ay kalmak zorundaydı. Yani bu süre zarfında birbirlerinden kurtulmaları mümkün olmayacak şekilde ayarlanmış olmalıydı bu program.

Betina ona ters ters baktı. "Burada kalmasına gerek yok. Sana böyle söylemişti. Hunter yaptığı bağışta onu buna zorlayan hiçbir madde yoktu. O sadece arkadaşlarını buna mecbur etmişti."

Demek ki vasiyet icabı burada kaldığını söylerken yalan söylemişti. Ama neden? Plânının bir gereği olmalıydı o zaman bu...

"Nereye gitti?"

"Bunu sana söyleyecek değilim. O, senin bilmeni isterse, bunu sana kendisi söyler."

Jack hütün hu olanları anlayamıyordu. Her şeyden önce Meri neden buraya gelmişti? Ne istiyordu? Ve şimdi neden gitmişti?

"Andrew yüzünden mi? Onun nasıl biri olduğunu bulup, ona söylediğim için mi bu derece büyük tepki gösteriyor?"

Betina ona acıyarak bakmıştı. "Bir erkekle ilgili olduğu doğru. İnsanların en temel duygularından haberdar olmayan bir erkek yüzünden. Senin bu kadar aptal olabileceğine ihtimal vermezdim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiç. Meri'nin buraya gelmesinin nedeni, bir duygusuna burada nokta koyabileceğine inanmasındandı. Bir bakıma plânını gerçekleştirdi de. Bütün bu yıllar boyunca sana âşıktı. Ama o adam sen değil, senden daha iyi bir adamdı. Senin olduğunu hayal ettiği biri. Meri hayatı kucaklayan bir kadındır. Senin de iyi bir halt olduğunu zannediyordu. Ama bunda yanılıyordu. Ve bunu anlayınca da gitti."

Meri onu sevmiş miydi? Bu mümkün değildi. Onu yalnız bıraktıktan sonra onu sevmesi mümkün değildi.

"Bu olamaz. Bunu yapamaz."

"Ben de hep bunu söyledim ona. Ama o beni dinlemedi." Topladığı çantaları kapadı. "Ben ve Colin de bir saat içinde buradan gideceğiz. Ondan sonra ev sana kalacak. Bir iki hafta daha kalmış olmalı. Umarım iyi zaman geçirirsin."

Gitmek üzereyken Jack onu bileğinden tutmuştu. "Bu şekilde gidemezsiniz. Daha başka bir şeyler olmalı..."

"Neden gitmeyelim. Senin ona aldırdoğan yok ki. O Hunter küçük kız kardeşi ve sorumluluğu sana verilmiş bir yük. Sorun senin,

neyi kaybettiğini ancak kaybettikten sonra anıman. Ve artık o hep-ten gitti. Bize de allahısmarladık Jack.”

Jack onun bilüğini bıraktı. Artık söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Pekalâ, yapabileceği bir şey yoktu. Buradaki günlerini dolduracak ve sonra Teksas'a gidip işlerini içine gömülecekti. Bugünleri, olayları ve hughünlerin insanlarını nasıl olsa unuracaktı. Unutma konusunda onun üzerine kimse olamazdı...

Uç gün içinde Jack kendisini delirecek gibi hissetmeye başlamıştı. Sessizlik boğucuydu. Daha da fenası Meri'nin o bilim insanlarını arar olmuştu. Duyduğu şeylerin tamamı İngilizce olmasına karşın tek bir anlam çıkaramamasını aramaya başlamıştı.

Meri'nin teleskopla yıldızlara bakışını aramaya başlamıştı. Onun sesini, gülüşünü, kıvrak vücudunun görüntüsünü, bulunduğu yeri ışığa boğan tebessümünü aramaya başlamıştı. Meri'yi aramaya, onu özlemeye başlamıştı.

Meri artık yıllar önce tanıdığı liseli kız değildi. Onu şaşırtan ür-küten bir kadındı Meri. Sadece Hunter'in kardeşi olduğu için değil, ama aynı zamanda çok üstün kaliteleri olan bir kadın olduğu için, sadece kendisi için değil, herkes için mutluluk beklediği için...

Hunter öldükten sonra Meri'den yüzlerce nedenden ötürü uzaklaşmıştı. Bir kere Meri'nin ona ihtiyacı yoktu. Kendi ayakları üzerinde büyüyüp, olgunlaşması gerekiyordu. Kendisi olmadan Meri daha da iyi yapabilecekti. Ayrıca bir şeylerden de korkuyordu. Daha çok gençtiler ve Meri'ye olan duyguları çok karışık. O zaman en doğru olan, ondan uzak durmasıydı. Onu uzaktan da koruması altın-da tutabilirdi. Buraya gelmeden önce onu bir daha göreceği hiç ak-lına gelmezdi.

Ama buraya gelince ilk karşılaştığı kişi o olmuştu. Ve Meri onu baştan çıkarmak için her yolu denemişti. Ama buna izin vermeyecekti. Her şeyden önce Hunter'i ve ona olanları düşünerek buna hakkı yoktu.

Bomboş oturma salonuna girdi. Burası mükemmel döşenmiş bir yerdi. Hem de çok rahat eşyalarla. Ama orada ne varsa kırıp dök-mek, her şeye zarar vermek geliyordu o anda Jack'ın içinden.

Dönüp odadan çıkarken yerde duran bir DVD kabı gördü. Birisi düşürmüş, ya da maksatlı olarak onu orada bırakmış olabilirdi. Meri? Betine? Colin? Eğilip yerden aldı. Kutunun üzerinde tek kelime yazan bir etiket vardı. *Hunter*...

Hiç istemeden gidip DVD'yi çalıcıya koydu. Hunter'ın kolejde-ki arkadaşları vardı değişik yer ve pozisyonlarda. Arada bir de onla-rın yanında değil ama yakınlarında Meri görünüyordu. Birinde Meri onlardan önce oraya geldiği için, onlara neyin nerde olduğunu anla-tyordu. Sonra bir kar topu savaşı...

Divana oturup arkasına dayandı. Eski anıları gözünün önüne gelmişti. Bir yerde geçirdikleri bir tatil, yaptıkları bir kamp, Yedi sıkı arkadaş. Aralarında hiçbirinin erkek kardeşi yoktu. Erkek kardeş-ler uzaktalardı.

DVD oynamaya devam ediyordu. Bir tekne gezintisi. Erkekler güneşlenirken, Meri de güverteye geziniyordu. Ama garip ve mut-suz bir ifadesi vardı. Bakışlarını ona çevirmişti. Jack'ın gözleri ka-palı olduğu için onu görmüyordu. Ama o bakışlarda sadece tek bir şey olabilirdi. Aşk...

İçinde garip bir his oluşmuştu. Bunu bir jiletin insanın bir yerini derin şekilde kesmesine benzetti. İnsan önce hiçbir şey hissetmezdi. Sonra oradan kan fışkırdı. Ve bir süre sonra bir sızı. Jack yaranın sızı haline geldiği anı yaşamaya başlamıştı. İçinde bir şeyler sızlı-yordu.

Telefonunu alıp ofisinin düğmesini tuşladı. Bobbi Sue, her za-manı gibi merhaba demeden konuya girmişti. "Hiçbir bilgim yok. Beni saat başı arayıp meşgul etmezsen belki de onun nerede oldu-ğunu daha çabuk bulabilirim."

"İyi de bir yerde olduğu kesin. Uçmadı ya bu kadın..."

"Kiralık arabasını Los Angeles'de iade etmiş. Ama hiçbir uçak-ta rezervasyonu yok. Buna göre uçağa binmiş olamaz. Bir otelde

falan kalıyorsa sahte bir isimle ve hedeğini kredi kartıyla değil de nakit ödüyor olabilir. Sadece onun değil grubunun arkadaşlarının hepsinin üzerinden yürütüyorum araştırmayı. Söyleyeyim de bana aptal aptal önerilerde bulunma."

Vakti yoktu. Onu derhal bulmalıydı. Aslında onun peşine bizzat düşmeyi de düşünmüştü. Ama bu vasiyeti ihlâl demekti. Ve bu takdirde Hunter'ın bağışının şartları yerine gelmeyeceği için bu da suya düşecek ve Meri, bir de bu nedenle ona düşman olacaktı.

"Aramaya devam et." diyerek asistanını daha fazla meşgul etmek için hemen telefonu kapattı.

Meri'yi seviyordu. Hem de epey bir zamandan beri. Garipti ama kolejdeyken bile, büyüttüncü onunla olabileceğini düşündüğü anlar olmuştu. Ama Hunter o şartlarda öldükten sonra her şey değişmişti.

Cep telefonu çalmıştı. "Buldun mu onu...?"

"Onu aramıyorum ki..." Bu Colin'in sesiydi. "Haa, anladım. Sen Meri'yi arıyorsun. Boşuna zahmet etme bulamazsın. Üstelik bulacaksın da ne olacak?"

"Colin, bu benim için her şeyden önemli."

"Keşke sana inanabilseydim."

Colin'in, Meri'nin nerede olduğunu bildiği muhakkaktı. O zaman ona açılması belki de tek çıkar yoldu. Üstelik kendisi pek inanmasa bile, Colin kendini ona borçlu görüyordu. "Colin Meri'yi bulmalıyım. Onu seviyorum."

"Ya bu sevgi pek az, ya da bilinmesi için çok geçse."

"Ben bunu ona inandırmırım."

Bir süre sessizlik oldu. "Sana inanmak istiyorum, Jack. Tamam oradaki bir aylık süren bittikten sonra onun nerede olduğunu sana söyleyeceğim."

"Hayır, lütfen şimdi söyle."

"Olmaz. Oradaki günlerini doldurman önemli."

"Onu düşünmüyorum diye üzülüyor mu?"

"Onu da zamanı gelince söylerim..." Hat kesilmişti...

ON İKİNCİ BÖLÜM

*P*asedona'daki Ritz-Carlton otelinin odasından şahane arka bahçeye bakarken Meri, seyahatlerde yanında taşıyabileceği kadar ulak bir köpek almayı düşünüyordu. O zaman hiç olmazsa odasında bir canlı olacaktı. Saatinin baktı. Ekibinin gelmesine daha yarım saat vardı. Demek ki bir yarım saat daha geçirmek zorundaydı. Belki sadece kendi günleri ama son haftalarda, saatler ve günler çok uzun geçmeye başlamıştı. Sevdği şeylerden artık eskisi gibi zevk almaz olmuştu. Uyumakta güçlük çekiyordu. Bir şeyler yemekse tam bir gâvur azabı haline gelmişti. Colin ile Betina'nın evlencüklerini müjdelemeleri bile onu heyecanlandırmamıştı.

Jack'ı özlemişti. Evet, bu tam bir aptallıktı. Ama önüne geçilebilecek bir şey değildi bu. Onu bütün yaşamı boyunca sevdiğini biliyordu artık. Belki de bir psikiyatra gitmeliydi.

Jack'ın, Hunter'in evindeki süre bşr gece önce bittiğine göre o şu anda Teksas yolunda olmalıydı. Acaba onu hiç düşünüyor muydu? Onu Hunter'in evinin bağışlanma töreninde göreceği kesindi.

Kapısı vurulmuştu, Odayı toplamaya gelmiş olmalıydı. İyi, o da bahçeye çıkar arkadaşlarının gelmesini orada beklerdi.

Kapıyı açtı ve olduğu yerde kalakaldı. Jack onun yanından geçerek odaya girmişti. Gözlerine inanamıyordu. Jack biraz zayıflamıştı. Ama her zamanki kadar güçlü ve yakışıklı bir şekilde ona birkaç metre ötede duruyordu. "Sürem doldu. Teksas'da olman gerekmiyor mu?"

"Sürem dolunca seni aramadan Teksas'a gideceğimi mi düşünüyordun? Çünkü bundan önce hep öyle yapmıştım."

Meri kendini onun kollarına atmak istiyordu. Onun da kendisine sarılacağını bilse bunu elbette yapardı. Ama hayatta hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı onun için. Onun neden buraya geldiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Belki de ona bazı konularda tavsiyeler vermek için gelmişti. O zaman onu kapı dışarı eder, sonra oturup bir güzel ağlardı. Bu işte ıyı olmaya başlamıştı "Beni nasıl buldun?"

"Colin söyledi." Yüzündeki tepkiyi gördünce devam etti. "Ama çok akıllı bir şekilde yaptı bunu. Sanırım sen de beğeneceksin. Önce bana biraz eziyet etti. Sonra da senin nerede olduğunu, Hunter'in evindeki sürem bitince söyleyeceğini bildirdi bana."

Colin onun aleyhine bir şey yapmazdı. "Beni arıyor muydun ki? Bak Jack, bil ki senin merhametine hiç ihtiyacın yok."

Jack ona kısılmış nazarlarla ve ne demek istediği anlaşılamayan şekilde bakıyordu. Ama bir şeyler söylemişti "Benim aşkım olarak yerleşik bir hayata var mısın?"

Meri, onun söylediği bütün kelimeleri biliyordu. Ama ne söylediğini tam olarak anlamamıştı "Ne? Ne dedin...?"

"Seni seviyorum Meri. Hem de uzunca bir zamandan beri. Her zaman düşündüm ki..." Durup omuz silkti. "Sanırım aramızda çok eskiden de bir şeyler vardı. Ama ikimiz de çok gençtik ve Hunter hastalanmıştı. Sonra da vefat etti. Ben kaçmaktan başka çare göremedim. Yani korkakların yapacağını yaptım. Ve seninle ilgili olarak casusluk yapmakla yetindim. Bu tanımlamanda haklıydım. Seni benim için güvenli bir uzaklıkta güven altında tutmaya çalıştım."

Meri bir yere oturmak zorundaydı. Bacakları zayıflamıştı ve oda etrafında dönüyordu, Jack onu kolundan tutarak bir koltuğa oturttu. Ama elini bırakmamıştı. "Seni çok özledim Meri. Hem de çok. Hem de sadece son üç haftada değil, belki de on bir yıldır seni özleyordum. Seni seviyorum Meri. Ve seninle olmak istiyorum. Hem de şu andan tezi yok." Onun yanına oturdu. "Beni affedebilecek misin?"

Meri gülmeye ve ağlamaya başlamıştı. Kendini onun kollarına attı. Nefes almakta zorlanacak kadar sıkıyordu onu. "Elbette seni seviyorum Jack. Bütün bu olanları neden yaptım zannettin?"

"Sen anlaşılması zor bir kadınsın. Bilemiyordum. En mutlu olduğumuz anlardan birinden sonra bir anda orayı ve beni terk ettin."

"Beni kırmadan önce oradan kaçmak istedim. Bazı şeyleri bir daha yaşayamazdım."

"Seni hiçbir zaman kırmayacağım. Ve de yalnız bırakmayacağım. Sonuna kadar seninle olmak istiyorum. Evlen benimle."

Meri sanki kanına bir şeyler eklenmiş gibi coşkuluydu. Hayatının en mutlu anını yaşıyordu...

*H*unter testlerinin ilk sonuçları gelinceye kadar Jack ne olacağını bilemiyordu. Ama sonunda tanı konulmuş ve Jack'a arkadaşının ancak birkaç hafta ömrü kaldığı söylenmişti. O zamana kadar ölüm onun hiç aklına gelmeyen, anlamsız bir şeydi. Aradan on yıl geçtikten sonra, birçok sorunun cevabını biliyordu. Ama ancak arkadaşlarından cevabını öğrenebileceği bazı sorular vardı hâlâ.

Onu da bu seremonide öğrenecekti. Evet Hunter'in ölümünden sonra birbirlerinden kopmuşlardı ama, işte o seremoni günü yine bir araya gelmişlerdi. Hem de bu sefer delikanlı *Yedi Samuray* olarak değil yetişkin altı aile reisi olarak. Tek eksik Hunter'di. Ama birbirlerine bunu söylemekle beraber Hunter'in de o gün için görünmeden de olsa aralarında olduğuna kesin inançları vardı.

Jack koluna asılmış olan sevgili karısının duygulandırmamak için bu konuyu açmıyordu. Aslında altısı da Hunter'in adını ağızlarına almamaya büyük özen gösteriyorlardı.

Meri, Jack'ın kulağına doğru eğilerek, "Jack dayanamayacağım söyleyeceğim. Bana öyle geliyor ki, Hunter aramızda. İnanmayabilirsin ama biraz önce önümüzden geçip, bana Nathan diye tanıştırdığın sıranın başındaki arkadaşımıza doğru yürüdü."

Jack bir an için susmuştu. Ama onun bu hissini paylaştığını söylese çok saçma, ya da çok duygusal bir şey yapmış olabilirdi. Oysa o gün ne saçmalığa, ne de aşırı duygusallığa yer yoktu. Ama belki bir dakika önce o da, Hunter'in kokusunu sağdan gelip sola doğru gider gibi duymuştu. Yani Nathan'a doğru.

"Ben de onun manevi varlığının bugün bir şekilde aramızda olduğuna inanıyorum. Ama sen bunu nereden çıkardın?"

Meri bir an tereddüt etmişti. "Söylersen benimle alay etmeyeceksin, değil mi?"

Jack aralarında, Hunter konusunda oluşan bu duygu yoğunluğunu dağıtmayı gerektiğini düşündü. "Alay edilecek bir şey söylersen karışmam. Şimdiden garanti vermem," derken yupay bir tebessüm vardı yüzünde.

"İstersen alay et, yine de söyleyeceğim." Söyleyeceğim demişti ama yine de bir tereddüt geçirdiği yüzünden beliydi. Sonunda kocasına baktı. "Sana bu duygumu söylemeden hemen önce, onun kolonyasının kokusunun senin tarafından geldiğini duydum. Önümüzden geçerken koku tüm ciğerlerimi doldurdu. Sonra Nathan'a doğru ilerledikçe azalarak sadece bir esinti olarak içimde kaldı..."

Jack ne söyleyeceğini bilemezken, sıranın başındaki Nathan konuşmuştu. "Çocuklar bana gülmemeniz kaydıyla bir şey itiraf etmek istiyorum. Biliyorum hepimiz sevgili Hunter'in anısını kalbimizin en sıcak ve dokunulmaz köşesinde koruyoruz. Ve sanırım şu anda hepimiz onun manevi varlığının bizimle olduğuna gönülden inanıyoruz. Ama biraz önce onun koluma dokunduğumu hisseder gibi oldum. Gülsen ve mutlu yüzünü görür gibi oldum. İnanın çok mutlu

bir hali vardı. Başıyla yaptığı işaretle, haydi konuş der gibiydi. Ben de konuşuyorum ve onu hepimiz adına sevgiyle anıyorum...”

Remi, Jack'ın kolunu omzunda hissetti. Jack de aynı anda karısının kolunun onu sardığını hissetmişti. Birbirlerinin gözlerinin içine gülerек baktılar.

Ama hayretle bir şeyt fark ettiler. İkisi de el ele idi. Ve boştaki kolları da yanlarına sarkmıştı...

Ama omuzlarındaki kol onları sanki birbirlerine daha da yaklaştırır gibi varlığını ve ağırlığını devam ettiriyordu...

SON